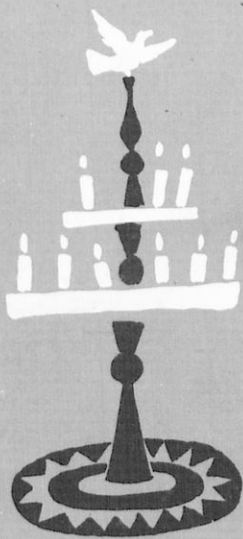

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ

ΙΕΡΑ
ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΚΑΙΝΗΣ
ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Α' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ 1971

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Β
234

IT

6

ΕΡΓ

Προβλεψεις (Βουλγαρια - Ε.)

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ Α/Γ = 98

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΛΕΥΚΟ ΒΟΥΚΙ
ΤΗ
ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ

ΣΤ 6 ΕΡΕ
Παράρτημα (Α.α.Ε.)
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ
Α' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

21 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΗΞ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ
Ο. Ε. Δ. Β.
α/ε. α/α. α/α. 2063 και έτος 1971

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ 1971

002
41E
ET2B
234

ΑΙΧΜΟΤΣΕ ΑΡΧΗ

THE

ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΚΗΣ

Α. ΤΥΜΑΧΟΥ

ΣΑΛΛΑ

ΣΤΑΘΜΙΟΥ

Α'. ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΙΟΥ-
 ΔΑΪΚΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΟΙΠΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ
 ΧΡΟΝΟΥΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΕΝΑΝΘΡΩΠΗΣΕΩΣ.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ὁ γνωστός τότε κόσμος δύναται νὰ χωρισθῇ ἀπὸ θρησκευτικῆς ἐπόψεως εἰς δύο κατηγορίας: Εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐπίστευον εἰς ἓνα Θεόν, καὶ εἰς ἐκείνους τοὺς λαούς, οἱ ὅποιοι ἐπίστευον καὶ ἐλάτρευον πολλοὺς θεοὺς. Μο-
 ν ο θ ε ἰ σ τ α ἰ ἦσαν οἱ Ἰσραηλῖται ἢ Ἰουδαῖοι, π ο λ υ θ ε ἰ σ τ α ἰ δὲ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄλλοι λαοί, Ἕλληνες, Ρωμαῖοι κλπ. Τοὺτους ὀνόμαζον οἱ Ἰουδαῖοι μὲ ἐν ὄνομα « Ἔθνη » ἢ « Ἐθνικούς ».

I. — ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ
 ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

α) Ἡ Θρησκεία τῶν Ἐθνικῶν. Κυρίαρχοι ὄλων τῶν περὶ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν χωρῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Θείας ἐνανθρωπήσεως ἦσαν οἱ Ρωμαῖοι. Οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰς χώρας ταύτας λαοί, ὅπως καὶ οἱ Ρωμαῖοι, ἦσαν ὄλοι, πλὴν τῶν Ἰουδαίων, πολυθεῖσται καὶ εἰδωλολάτραι. Ἐπίστευον εἰς πολλοὺς θεοὺς καὶ ἐλάτρευον τὰ εἰ-
 δωλα.

Εἶχον θεοποιήσει τὰς δυνάμεις ἢ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, ὡς τὸν ἄνεμον, τὴν θάλασσαν, τὸ πῦρ, τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην κλπ. Ἄλλοι πάλιν ἐπίστευον καὶ ἐλάτρευον ὡς θεοὺς ζῶα, δένδρα καὶ διάφορα ἄψυχα ἀντι-
 κείμενα.

Εἰς τοὺς θεοὺς των ἔδιδον ἀνθρωπίνην συνήθως μορφήν (ἢ μορφήν ζώων) καὶ κατεσκεύαζον ἐκ ξύλου, μαρμάρου, χαλκοῦ κλπ. ὁμοιώματα

(εἰδωλα) αὐτῶν. Πρὸς τὰ εἰδωλα δὲ ταῦτα ἀπένεμον λατρείαν μὲ διάφορους τελετάς, προσφορὰς καὶ θυσίας.

Οἱ θεοὶ τῶν Ἑθνικῶν εἶχον ὅλας τὰς ἀτελείας, τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων. Τοὺς ἐφαντάζοντο δηλ. νὰ φιλονεικοῦν μεταξὺ των, νὰ ἐξαπατοῦν ὁ εἷς τὸν ἄλλον, νὰ μισοῦν καὶ νὰ καταδιώκουν ἢ νὰ ἀγαποῦν καὶ νὰ προστατεύουν τοὺς ἀθρώπους κλπ. Ἡ μόνη ιδιότης, κατὰ τὴν ὁποίαν διέφερον ἀπὸ τοὺς ἀθρώπους, ἦτο ἡ ἀθανασία των.

Οἱ εἰδωλολάτραι ἐφαντάζοντο, ὅτι οἱ θεοὶ των τοὺς ἐπροστάτεον ἢ τοὺς κατεδίωκον, τοὺς ἐγέμιζον μὲ ὑλικά ἀγαθὰ ἢ τοὺς κατέστρεφον. Ἐπίστευον ὅτι τὰ ἀτυχήματα καὶ αἱ συμφοραὶ των προήρχοντο ἀπὸ τὴν ὀργὴν ἢ τὴν ἰδιοτροπίαν τῶν θεῶν. Ἐφοβοῦντο πολὺ τὴν ὀργὴν των, ἀλλὰ δὲν ἠσθάνοντο πρὸς αὐτοὺς ἀγάπην καὶ σεβασμόν. Διὰ τοῦτο ἔσπευδον νὰ τοὺς ἐξενμενίσουν μὲ πλουσίας προσφορὰς, πολυτελεῖς θυσίας καὶ μεγαλοπρεπεῖς τελετάς.

Ἡ λατρεία λοιπὸν τῶν εἰδωλολατρῶν πρὸς τοὺς θεοὺς των ἦτο καθαρῶς καὶ ἀποκλειστικῶς ὕλι κ ή. Προσέφερον πλοῦσια καὶ πολύτιμα δῶρα εἰς τοὺς ναοὺς, ἔσφαζον ζῶα ἐπὶ τῶν βωμῶν πρὸς τιμὴν των καὶ ἐτέλουν μεγαλοπρεπεῖς πομπὰς καὶ τελετάς. Μερικοὶ λαοὶ ἐθυσίαζον καὶ ἀνθρώπους ἀκόμη, διὰ νὰ ἐξενμενίσουν τοὺς ἐξωργισμένους, ὅπως ἐνόμιζον, θεοὺς των.

β) **Ἡ Ἑθνικὴ τῶν Εἰδωλολατρῶν.** Ἀνάλογος πρὸς τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας τῶν εἰδωλολατρῶν ἦτο καὶ ἡ ἠθικὴ κατάστασις αὐτῶν. Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ διαφορετικὰ, ἀφοῦ ὡς παράδειγμα ζωῆς εἶχον τὸν βίον τῶν θεῶν των, ὁ ὁποῖος ἦτο γεμᾶτος ἀπὸ ἐλαττώματα, κακίας καὶ πάθη. Οἱ ἀνθρώποι ἦσαν ἐγωῖσται καὶ σκληροὶ πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἐφρόντιζον μόνον διὰ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ καὶ προσεπάθουν δι' ὅλων τῶν μέσων νὰ τὰ ἀποκτήσουν.

Τὸ μεγαλύτερον ἠθικὸν στίγμα τοῦ προχριστιανικοῦ κόσμου ἦτο ὁ θεσμὸς τῆς δουλείας. Οἱ δοῦλοι ἠγοράζοντο καὶ ἐπωλοῦντο ὅπως τὰ ζῶα καὶ τὰ κτήματα. Ἡ ζωὴ των ἦτο ἀθλία καὶ δὲν ἐλογαριάζετο καθόλου ἀπὸ τοὺς κυρίους των. Ἐρρίπτοντο χάριν διασκεδάσεως εἰς τὰ θηρία ἢ ὑπεχρεοῦντο νὰ μάχωνται πρὸς αὐτὰ ἢ καὶ μεταξὺ των μέχρι θανάτου (θηριομαχίαι καὶ μονομαχίαι).

Εἶναι ἀληθὲς βεβαίως, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχον φθάσει εἰς ἀνώτερον θρησκευτικὸν καὶ ἠθικὸν ἐπίπεδον ἐξ ὅλων τῶν εἰδωλολατρικῶν λαῶν. Μερικοὶ μάλιστα φιλόσοφοι (Πυθαγόρας, Σωκράτης, Πλάτων,

Στωϊκοί) ἐπλησίασαν ἀρκετὰ πρὸς τὰς ὑγιεῖς θρησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς ἀντιλήψεις καὶ ἔζησαν βίον ἠθικὸν καὶ ἐνάρετον. Ἀλλὰ ἡ ἐπίδρασις αὐτῶν περιορίσθη εἰς τὸν μικρὸν κύκλον τῶν μαθητῶν των καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἠθικοποιήσῃ τὴν ἀρχαίαν κοινωνίαν, ἡ ὁποία ἐξηκολούθει νὰ ζῆ ἐν ἀνηθι-
κότητι καὶ διαφθορᾷ.

Ὅταν μάλιστα οἱ Ρωμαῖοι ἔγιναν κύριοι τοῦ μεγαλύτερου μέρους τοῦ γνωστοῦ τότε κόσμου, ἡ ἀνηθικότης καὶ ἡ διαφθορὰ ἐμεγάλωσε. Οἱ Ρωμαῖοι συνεκέντρωσαν μέγαν πλοῦτον καὶ κατήντησαν ἐγωῖσται, ἀκό-
λαστοι καὶ σκληροί. Οἱ αὐτοκράτορες εἶχον ἀξίωσιν νὰ τοὺς λατρεύ-
ουν οἱ Ρωμαῖοι καὶ οἱ ὑποτεταγμένοι λαοὶ ὡς θεοῦς.

Ἡ ζωὴ λοιπὸν τοῦ εἰδωλολατρικοῦ κόσμου ἦτο ἀθλία, διότι δὲν ἐστηρίζετο εἰς σταθερὰ θεμέλια, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀληθῆ θρησκείαν καὶ τὴν ἠθικὴν.

II. — ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΟΥ ΛΑΟΥ.

α) **Θρησκευτικὴ κατάστασις.** Οἱ Ἑβραῖοι ἐπίστευον εἰς ἓνα Θεόν, δίκαιον, πάνσοφον καὶ παντοδύναμον. Δὲν κατεσκεύαζον ὁμοιώ-
ματα (εἰδῶλα) τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν ἀπένεμον λατρείαν εἰς ἀγάλματα.

Οἱ Ἑβραῖοι ἠσθάνοντο τὸν Θεὸν τοῦτον πλησίον των καὶ ἤκουον τὴν φωνὴν Του. Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ἐ ν τ ο λ ᾶ ς διὰ τοῦ Μωυ-
σέως, καὶ ὑπεσχέθη νὰ δίδῃ εἰς τοὺς Ἑβραῖους ὅλα τὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν ἐδουχίαν, ἂν ἐτήρουν τὰς ἐντολάς Του. Τοῦτο ἦτο μία συμφωνία μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ λαοῦ Του, ἦτο δηλ. ἐν εἶδος Δ ι α θ ῆ κ η ς.

Παραβιάσις τῆς διαθήκης εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα ἀνυχήματα καὶ συμφοράς. Ἀνεγνώριζον δηλ. οἱ Ἑβραῖοι, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν τοὺς κατεδίωκεν ἀπὸ τυφλῆν ὁργὴν ἢ ἰδιοτροπίαν, ἀλλὰ ὅτι ἔπασχον ἐξ αἰτίας τῆς παρα-
κοῆς των εἰς τὰς ἐντολάς Του. Ἐκαμμον τότε θυσίας πρὸς τὸν Θεόν, διὰ νὰ δείξουν τὴν μετάνοιάν των καὶ νὰ ζητήσουν συγχώρησιν διὰ τὴν ἁμαρτίαν τῆς ἀνυπακοῆς.

Ἡ ἐβραϊκὴ θρησκεία ἦτο βεβαίως ἀνωτέρα τῆς εἰδωλολατρικῆς, ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ αὐτὴ τελεία. Αἱ ἀτέλειαι τῆς ἐβραϊκῆς θρησκείας ἦσαν αἱ ἑξῆς:

1) Οἱ Ἑβραῖοι ἐπίστευον, ὅτι μόνον αὐτοὶ ἦσαν ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι ὁ Θεὸς μόνον διὰ τὸ ἐβραϊκὸν ἔθνος ἐνδιεφέρετο.

2) Ἐφανάτουν τὸν Θεὸν ὡς δεσπότην αὐστηρόν, δίκαιον βε-

βαίως, ἀλλὰ χωρὶς ἔλεος. Ὁ Θεὸς διὰ τοὺς Ἑβραίους ἐφέρετο πρὸς τὸν λαόν Του ὄχι ὡς φιλεύσπλαγχρος πατὴρ πρὸς τὰ τέκνα του, ἀλλὰ ὡς κύριος πρὸς δούλους.

3) Ἐπίστευον, ὅτι ὁ Θεὸς ἔπρεπε νὰ λατρεύεται εἰς ὠρισμένον ἀποκλειστικῶς τόπον καὶ ὠρισμένως εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅπως οἱ Σαμαρεῖται ἐλάτρευον τὸν Θεὸν εἰς τὸ ὄρος Γαριζίν.

β) **Ἠθικὴ κατάστασις.** Ἡ ἠθικὴ κατάστασις τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ δὲν ἦτο καλυτέρα τῆς καταστάσεως τῶν Ἑθνικῶν λαῶν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐλευσεως τοῦ Σωτῆρος.

Οἱ Ἑβραῖοι εἶχον ὑποταχθῆ καὶ αὐτοὶ εἰς τοὺς Ρωμαίους. Ἐκβεβρωῶντο μὲν ἀπὸ βασιλεία ἢ ἡγεμόνα ὁμόφυλόν των, ἀλλὰ τὴν πραγματικὴν ἐξουσίαν εἶχεν ὁ Ρωμαῖος Διοικητὴς καὶ ἀρχηγὸς τῆς ρωμαϊκῆς φρουρᾶς τῆς χώρας.

Οἱ Ἑβραῖοι εἶχον διὰ τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἐθνικὰς ὑποθέσεις των καὶ ἓν συμβούλιον ἀποτελούμενον ἀπὸ 72 μέλη καὶ ὀνομαζόμενον Μέγα Συνέδριον. Τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου προήρχοντο ἀπὸ τὴν ἱερατικὴν τάξιν κυρίως καὶ εἶχον Πρόεδρον τὸν ἐκάστοτε Ἀρχιερέα.

Ὁ ἑβραϊκὸς λαὸς ὑπέστη τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἐθνικῶν λαῶν καὶ μάλιστα τῶν κυριάρχων του Ρωμαίων. Ὁ βίος του ἦτο ἠθικῶς ἀνόμαλος καὶ ἀκατάστατος. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐλευσεως τοῦ Σωτῆρος ὑπῆρχον κυρίως τρεῖς θρησκευτικαὶ μερίδες, οἱ Φαρισαῖοι, οἱ Σαδδουκαῖοι καὶ οἱ Ἑσσαῖοι.

Οἱ Φαρισαῖοι ἦσαν ἀσθηροὶ περὶ τὴν τήρησιν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου καὶ τῶν τύπων τῆς λατρείας, ὄχι ὅμως καὶ τῆς οὐσίας τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας. Οἱ Φαρισαῖοι ἐμίσουν τοὺς ξένους, ἐνόμιζον δὲ τοὺς εαυτοὺς των ἁγίους καὶ εἶχον τὴν ἀξίωσιν νὰ θεωρῶνται αὐτοὶ ὁδηγοὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Ἔθνους. Εἰς τὴν πραγματικότητά ἦσαν ὑποκριταὶ καὶ ἔκρυπτον κάτω ἀπὸ φαινομενικὴν εὐσέβειαν ὅλας τὰς κακίας καὶ τὰ ἀνθρώπινα πάθη: ἐγωϊσμόν, ἀλαζονείαν, σκληρότητα καὶ φιλοχρηματίαν. Βοηθούς των εἶχον οἱ Φαρισαῖοι τοὺς Γραμματεῖς καὶ Νομικοὺς, οἱ ὅποιοι κατεγίνοντο νὰ ἐξηγοῦν τὸν Νόμον σύμφωνα μὲ τὰ συμφέροντά των.

Οἱ Σαδδουκαῖοι ἦσαν μία τάξις πλουσίων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἑβραίων, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἀντιζῆλοι τῶν Φαρισαίων. Οἱ Σαδδουκαῖοι ἠρμύμενον τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον κατὰ τὰ ἰδικά των συμφέροντα. Δὲν

παρεδέχοντο τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν καὶ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, ὡς καὶ τὴν ὑπαρξιν τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν πνευμάτων. Ἦσαν δηλ. οἱ ὕλισταὶ τῆς ἐποχῆς (Μαθ. ΚΒ', 23).

Οἱ Ἑσσαῖοι ἦσαν ἐν εἶδος ἀσκητῶν, οἱ ὅποιοι ἄφηγον τὰ ὑπάροχτά των καὶ μετέβαινον εἰς τὴν ἔρημον. Ἐζων ἐκεῖ ἐν νηστεία καὶ προσευχῇ ἀδιαφοροῦντες διὰ τὰ ὕλικὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς, πλοῦτον δηλαδὴ καὶ ἀξιώματα.

Ἐκτὸς τούτων ἦσαν καὶ οἱ Ἡρωδιανοὶ (βλέπε Μαθ. ΚΒ' 16, Μάρκ. Γ', 6 καὶ ΙΒ', 13), οἱ ὅποιοι ἦσαν μᾶλλον πολιτικῆ μερίς. Οὗτοι δὲν παρεδέχοντο τὰς περὶ Μεσσίου ἰδέας τῶν ἄλλων Ἰουδαίων.

Ἐν μέσῳ τῆς διαμάχης ταύτης τῶν θρησκευτικῶν ὁδηγῶν των οἱ Ἑβραῖοι ὁμοίωζον πρὸς πρόβατα χωρὶς ποιμένα. Ἐσῆροντο ἄλλοτε πρὸς τοὺς μὲν, ἄλλοτε πρὸς τοὺς δὲ καὶ ἔζων διαρκῶς εἰς μίαν πραγματικὴν ἠθικὴν ἀναρχίαν.

Β'. ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Ἡ ἠθικὴ ἀναρχία, ἣ ὁποία ἐπεκράτει τότε εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἔκαμε πολλούς, καὶ Ἑθνικούς καὶ Ἰουδαίους, νὰ σκεφθῶσιν, ὅτι ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου θὰ προήρχετο ὄχι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ὅχι μόνον μεταξὺ τῶν Ἑβραίων, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν Ἑθνικῶν εἶχεν ἐμφανισθῆ ἡ προσδοκία περὶ ἐλεύσεως εἰς τὸν κόσμον ἐνὸς Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ. Ὁ φιλόσοφος Σωκράτης διεκήρυξε κατὰ τὴν ἀπολογία του ἐνώπιον τῶν Ἀθηναίων, ὅτι ὁ Θεὸς δύναται νὰ στείλῃ ἀπεσταλμένον του, διὰ νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὴν ἀπώλειαν (Ἄπολογία Κεφ. 18).

Οἱ Ἑβραῖοι, περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους λαούς, ἀνέμενον τὴν ἐκ Θεοῦ ἔλευσιν τοῦ Μεσσίου (προφήτης Ἡσαΐας ΙΑ', 1, Ἰερεμίας ΚΓ', 5, Μιχαίας Ε', 2 κ.ά.) ὡς σωτῆρος αὐτῶν. Ἀλλὰ οἱ Ἑβραῖοι ἀνέμενον τὸν Μεσσίαν ὡς σωτῆρα τοῦ ἰδικοῦ των μόνον Ἑθνους. Ἐφαντάζοντο δηλαδὴ ὅτι ὁ προσδοκώμενος Μεσσίας θὰ τοὺς ἠλευθέρωνεν ἀπὸ τὸν Ρωμαϊκὸν ζυγὸν καὶ θὰ ἔκαμνε τὸ Ἑθνος των ἀνώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα.

Δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσουν τὰς προφητείας τῶν προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, διὰ τῶν ὁποίων ἐτονίζετο ἡ καθαρῶς πνευματικὴ ἀποστολὴ τοῦ Μεσσίου εἰς τὸν κόσμον: ὅτι δηλαδὴ οὗτος θὰ ἦρχετο εἰς τὸν κόσμον, ἵνα τὸν σώσῃ διὰ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναγεννήσεως.

Εἰς τοιαύτην κατάστασιν εὐρίσκετο ὁ κόσμος, ὅταν ἦλθεν εἰς τὴν γῆν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς Ἀνθρωπότης καὶ Σωτὴρ αὐτοῦ. Ἄπεκάλυπεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰς θείας ἀληθείας τῆς διδασκαλίας Του καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ὡς τέλειον πρότυπον ζωῆς τὸν ἰδικόν Του ἐπὶ τῆς γῆς βίον.

Γ'. Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ.

Ὁ βίος καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος περιέχεται εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ 27 βιβλία. Ἐκ τῶν βιβλίων τούτων τὰ 5 εἶναι ἱστορικά, τὰ 21 διδακτικὰ καὶ 1 προφητικόν.

α) **Ἱστορικὰ βιβλία** τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶναι:

1) Τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια. Ὀνομάζονται τοιουτοτρόπως, διότι παρέχουσι τὴν εὐχάριστον ἀγγελίαν τῆς ἐλευσέως τοῦ Σωτῆρος καὶ τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον Του καὶ τὴν διδασκαλίαν Του. Τὰ δύο Εὐαγγέλια ἐγράφησαν ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους Ματθαῖον καὶ Ἰωάννην, τὰ ἕτερα δὲ δύο ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τῶν Ἀποστόλων Μᾶρκον καὶ Λουκᾶν. Οἱ συγγραφεῖς τῶν Εὐαγγελίων ὀνομάζονται καὶ Εὐαγγελισταί.

2) Αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Τὸ βιβλίον τοῦτο ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ καὶ περιλαμβάνει τὴν διδασκαλίαν καὶ τὸ ἔργον ἐν γένει τῶν Ἀποστόλων, ὡς καὶ τὴν ἴδρυσιν καὶ ζωὴν τῶν πρώτων Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ.

β) **Διδακτικὰ βιβλία** τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶναι:

1) Αἱ 14 Ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Αἱ Ἐπιστολαὶ αὗται ἀπευθύνονται πρὸς ὀρισμένα πρόσωπα ἢ πρὸς τοὺς χριστιανοὺς ὀρισμένων ἐκκλησιῶν. Δι' αὐτῶν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δίδει συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας ἢ διδάσκει ἢ ἐρμηνεύει τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου.

2) Αἱ 7 Καθολικαὶ Ἐπιστολαί. Αὗται ἀπευθύνονται πρὸς ὅλους γενικῶς τοὺς Χριστιανοὺς καὶ ἐγράφησαν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων: μία ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου, δύο ὑπὸ τοῦ Πέτρου, τρεῖς ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου καὶ μία ὑπὸ τοῦ Ἰούδα.

γ) **Προφητικὸν τέλος βιβλίον** τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶναι ἡ Ἀποκάλυψις, ἡ ὁποία ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Ζαχαρίας και Ἐλισάβετ.

(Λουκ. Α', 5 - 25)

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐβασίλευεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν ὁ Ἡρώδης ὁ Μέγας ὡς ὑποτελῆς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου (29 π.Χ. - 14 μ.Χ.).

Ἐξῆ τότε εἰς τὴν μικρὰν πόλιν Χεβρών, πλησίον τῆς Ἱερουσαλήμ, ὁ ἱερεὺς Ζαχαρίας μετὰ τὴν σύζυγόν του Ἐλισάβετ. Ἀπὸ τούτους ἐμελλε νὰ γεννηθῇ ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος θὰ προητοίμαζε τὸν δρόμον τοῦ Κυρίου ὡς Πρόδρομος Αὐτοῦ.

Ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ ἦσαν δίκαιοι καὶ εὐσεβεῖς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἡ ζωὴ των ἦτο ἥσυχος καὶ εἰρηνικὴ. Ἐλυποῦντο, μόνον, διότι ἦσαν γέροντες καὶ δὲν εἶχον ἀποκτήσει τέκνα (Λουκ. Α', 18). Ἡ ἀτεκνία ἐθεωρεῖτο μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων μεγάλη ἀτυχία, διότι εἰς οἰκογένειαν ποῦ δὲν εἶχε τέκνα οὐδεμία ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ ἀναφανῇ ὁ προσδοκώμενος Μεσσίας. Ἀντιθέτως ἡ τεκνοποιεῖα ἐθεωρεῖτο εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ τοὺς ἐβραϊκοὺς νόμους τῆς ἱερωσύνης ἐρρίπτετο κληρὸς, διὰ νὰ εὐρεθῇ ἐκάστην φορὰν ποῖος ἱερεὺς θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ναόν, διὰ νὰ προσφέρῃ τὸ θυμίαμα. Ἦλθεν ἡ ἡμέρα ποῦ ὁ κληρὸς ἔπεσεν εἰς τὸν Ζα-

χαρίαν¹. Ὁ Ζαχαρίας εἰσῆλθεν εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἤρchiσε νὰ θυμιᾷ. Ἐξαφνα ἐφανερώθη ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἄγγελος Κυρίου καὶ ἐστάθη δεξιὰ τοῦ θυσιαστηρίου. Ὁ Ζαχαρίας ἐταράχθη καταληφθεὶς ὑπὸ μεγάλου φόβου, ἀλλὰ ὁ ἄγγελος τὸν καθησύχασε καὶ τοῦ εἶπε :

— Μὴ φοβεῖσαι, Ζαχαρία. Ἡ δέησίς σου εἰσηκούσθη καὶ θὰ ἀποκτήσης υἰόν, τὸν ὁποῖον θὰ ὀνομάσης Ἰωάννην. Ὁ υἱός σου οὗτος θὰ εἶναι μέγας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, θὰ λάβῃ πλοσίαν τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ θὰ προετοιμάσῃ τὸν λαὸν πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ μέλλοντος νὰ ἔλθῃ Λυτρωτοῦ τοῦ κόσμου.

Ὁ Ζαχαρίας ἔμεινεν ἐκπληκτος καὶ δὲν ἐπίστευσεν ἀμέσως εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἀγγέλου.

— Καὶ πῶς θὰ γίνῃ τοῦτο, εἶπεν, ἀφοῦ καὶ ἐγὼ εἶμαι γέρον καὶ ἡ σύζυγός μου Ἐλισάβητ εἶναι μεγάλης ἡλικίας καὶ στεῖρα ;

Τότε ὁ Ἄγγελος ἀπήντησεν :

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄγγελος Γαβριήλ. Ὁ Θεὸς μὲ ἔστειλε, διὰ νὰ σοῦ ἀναγγείλω ταῦτα, τὰ ὁποῖα θὰ πραγματοποιηθοῦν. Σὺ ὅμως, ἐπειδὴ δὲν ἐπίστευες, θὰ μείνης ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἄφρονος μέχρι τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ πραγματοποιηθοῦν αὐτά.

Ἀφοῦ εἶπεν αὐτὰ ὁ Ἄγγελος, ἐγένετο ἄφαντος.

Ὁ Ζαχαρίας ἀφ' οὗ συνῆλθεν, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, διὰ νὰ δώσῃ τὴν συνήθη εὐλογίαν, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὀμιλήσῃ· εἶχε καταστῆ πράγματι ἄλαλος. Ὅλος ὁ λαὸς ἀντελήφθη, ὅτι ὁ γέρον ἱερεὺς εἶχεν ἴδει θεῖον ὄραμα ἐν τῷ Ναῷ.

Ὅταν ὁ Ζαχαρίας συνεπλήρωσε τὰς ἡμέρας τῆς ὑπηρεσίας του ἐν τῷ Ναῷ καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Χεβρόν, ἔδωκε μὲ νοήματα εἰς τὴν Ἐλισάβητ νὰ ἐνοήσῃ τί εἶχεν ἴδει καὶ ἀκούσει εἰς τὸ ἱερόν. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ λαληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου, ἔχει ἤδη ἐκπληρωθῆ. Ἡ Ἐλισάβητ συνέλαβεν υἰὸν καὶ πλήρης χαρᾶς δὲν ἔπαυσε νὰ δοξολογῇ καὶ εὐχαριστῇ τὸν Θεὸν διὰ τὴν μεγάλην εὐεργεσίαν Του, ἀπέκρυπτεν ὅμως τὸ γεγονὸς ἐπὶ πέντε μῆνας.

1. Ἡ προσφορὰ τοῦ θυμιάματος ἔθεωρεῖτο μεγίστη τιμὴ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἱερέων ἦτο μέγας, οὐδέποτε συνέβαιναν εἰς τὸν ἴδιον ἱερέα νὰ θυμιᾷ δύο φορές καθ' ὅλον τὸν βίον του.

2. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.

(Λουκ. Α', 26 - 38)

Εἰς μίαν μικρὰν ἄσμηον κώμην τῆς Γαλιλαίας ὀνομαζομένην Ναζαρέτ ἔζη ἐπίσης κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ὁ εὐσεβὴς Ἰωακείμ μετὰ τῆς συζύγου του Ἄννης. Ἦσαν πτωχοί, ἀλλὰ κατήγοντο ἀπὸ τὸ βασιλικὸν γένος τοῦ Δαβίδ. Δὲν εἶχον ἀποκτήσει τέκνα καὶ ἐλυποῦντο διὰ τοῦτο πολὺ. Ὁ Θεὸς ὅμως, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὰς ἐπιθυμίας τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων καὶ ἐκπληρῶνει αὐτάς, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ καὶ εἰς αὐτοὺς τέκνον. Πράγματι ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα ἀπέκτησαν κόρην, τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν Μαρίαν. Ταύτην, ὅταν ἔγινε τριῶν ἐτῶν, ἀφιέρωσαν οἱ γονεῖς τῆς ἀπὸ εὐλάβειαν εἰς τὸν Ναόν, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου. Τὸ γεγονός τῆς εἰσόδου τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν Ναόν, « τὰ Ε ἰ σ ὀ δ ι α τ ῆ ς Θ ε ο τ ὀ κ ο υ », ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν 21ην Νοεμβρίου.

Ἡ Μαρία (ἡ Μαριάμ) ὑπηρέτησε δώδεκα ἔτη εἰς τὸν Ναόν καὶ ἔπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ναζαρέτ. Οἱ ἀναλαβόντες αὐτὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ἱερέων τὴν ἐμνήστευσαν, διὰ νὰ τὴν προστατεύῃ, ἐπειδὴ οἱ γονεῖς τῆς εἶχον ἀποθάνει, μετὰ τὸν Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἦτο πτωχὸς ξυλουργός, ἀλλὰ κατήγετο καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ γένος τοῦ βασιλέως Δαβίδ.

Ἐξ ἀκριβῶς μῆνας ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ εἰς τὸν Ζαχαρίαν ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος οὗτος πάλιν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ἀγνὴν Παρθένον Μαρίαν, ἵνα εὐαγγελισθῇ εἰς αὐτὴν τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου.

Ὁ ἄγγελος, ἐμφανισθεὶς εἰς τὴν εὐσεβῆ καὶ σεμνὴν Παρθένον, ἐχαιρέτισεν αὐτὴν μετὰ τοὺς ἑξῆς λόγους:

— *Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν.*

Ἡ Παρθένος ἐταράχθη πολὺ ἐκ τῆς ἐμφανίσεως καὶ διελογίζετο τί ἄραγε ἐσημαῖνον οἱ μυστηριώδεις λόγοι. Τότε ὁ Ἀγγελος λέγει πάλιν πρὸς αὐτὴν :

— *Μὴ φοβοῦ, Μαριάμ, εὖρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ. Ἴδού, συνεχίζει, θὰ γεννήσῃς υἱόν, εἰς τὸν ὁποῖόν θὰ δώσῃς τὸ ὄνομα Ἰησοῦς. Οὗτος θὰ κληθῇ Υἱὸς τοῦ Ὑψίστου καὶ θὰ βασιλεύσῃ εἰς τοὺς αἰῶνας τῆς δὲ βασιλείας του « οὐκ ἔσται τέλος ».*

Ἡ Μαρία, συνελθοῦσα ἀπὸ τὴν πρῶτην ἐκπληξίν καὶ ταραχὴν, ἠρώτησε τὸν Ἀγγελον :

— Πῶς ἔσται τοῦτο;

Ὁ Ἄγγελος ἀπεκρίθη :

— Πνεῦμα ἅγιον καὶ Δύναμις Ὑψίστου θὰ ἔλθῃ ἐπὶ σέ. Τὸ τέκνον σου θὰ ὀνομασθῇ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν.

Πρὸς διαπίστωσιν δὲ τῶν λόγων του ὁ Ἄγγελος προσέθεσεν, ὅτι καὶ ἡ συγγενὴς τῆς Ἐλισάβετ θὰ ἀποκτήσῃ υἱὸν κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ Θεοῦ.

Τότε ἡ Μαριάμ ἀπήντησε ταπεινότερα :

— Ἴδού ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρημά σου.

Ὁ Ἄγγελος, ἔγινεν ἄφαντος.

Ἡ χαρμόσυνος αὕτη ἀγγελία τοῦ ἀγγέλου πρὸς τὴν Παρθένον Μαριάμ ὀνομάζεται Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου. Ἐορτάζεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας τὴν 25ην Μαρτίου.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ψάλλεται τὸ ἀπολυτίκιον :

Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου ἢ φανέρωσις. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται καὶ Γαβριὴλ τὴν χάριν εὐαγγελίζεται. Διὸ καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτῶ τῇ Θεοτόκῳ βοήσομεν· Χαῖρε, Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ.

3. Ἡ Θεοτόκος ἐπισκέπτεται τὴν Ἑλισάβετ.

(Λουκ. Α', 39 - 56)

Ἡ Παρθένος Μαρία, ἀφοῦ ἔμαθε παρὰ τοῦ ἀγγέλου, ὅτι καὶ ἡ συγγενῆς τῆς Ἑλισάβετ θὰ ἀπέκτα τέκνον, ηὐχαριστήθη πολὺ καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ διὰ νὰ τὴν συγχαρῆ καὶ νὰ τῆς ἀναγγείλῃ τὸν εὐαγγελισμὸν τὸν ἰδικόν τῆς. Ἔσπευσε λοιπὸν νὰ μεταβῆ πλησίον τῆς ὁδοιπορήσασα ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀπὸ τῆς Ναζαρέτ εἰς Χεβρών.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸν οἶκον τῆς Ἑλισάβετ καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν, ἐχαίρετῆσεν αὐτὴν κατὰ τὸν συνηθισμένον εἰς τοὺς Ἰουδαίους τρόπον μὲ τὰς λέξεις «*Εἰρήνη σοι*».

Ἡ Ἑλισάβετ, εὐθὺς ὡς ἤκουσε τὸν χαιρετισμὸν τῆς Παρθένου, ἐφωτίσθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ προσεφώνησεν αὐτὴν ὡς ἑξῆς :
— *Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.*
Καὶ πῶς συνέβη, συνέχισεν ἡ Ἑλισάβετ, νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμὲ ἢ μ ἢ τ ἢ ρ τοῦ Κ υ ρ ῖ ο υ ; Λέγω δὲ τοῦτο, διότι, εὐθὺς ὡς ἠκούσθη ὁ χαιρετισμὸς σου, ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου.

Ἡ Ἑλισάβετ εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν Ζαχαρίαν, ὅτι ἀμέσως μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ ἰδικοῦ τῶν τέκνου θὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ ὁ Λυτρωτὴς αὐτοῦ, ὁ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων προσδοκώμενος Μεσσίας. Φωτισθεῖσα λοιπὸν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀνεγνώρισεν, ὅτι ἡ Παρθένος Μαρία ηὐλογήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὸν κόσμον τὸν Λυτρωτὴν του. Σημεῖον δὲ τῆς ἀναγνωρίσεως ἦτο τὸ σκίρτημα τοῦ ἰδικοῦ τῆς τέκνου ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς.

Ἡ Παρθένος Μαρία ηὐχαριστήθη πολὺ, ὅταν ἤκουσε τοὺς προφητικὸς λόγους τῆς Ἑλισάβετ, καὶ ἀπήντησε μὲ τοὺς ἐμπνευσμένους λόγους τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ὕμνου :

— *Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρι μου· ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινώσειν τῆς δούλης αὐτοῦ· ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί.*

Ἡ Παρθένος ἔμεινε πλησίον τῆς Ἐλισάβετ τρεῖς μῆνας, πιθανώτατα μέχρι τῆς γεννήσεως τοῦ Προδρόμου. Ἐπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν της εἰς Ναζαρετ ἀναμένουσα τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ.

4. Ἡ Γέννησις τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.

(Λουκ. Α', 57 - 80)

Ὅταν ἔφθασεν ὁ ὠρισμένος χρόνος, ἡ Ἐλισάβετ ἐγέννησεν υἱόν, ὅπως εἶχε προφητεύσει ὁ ἄγγελος Γαβριήλ. Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ γείτονες τῆς οἰκογενείας, ὅταν ἔμαθον τὸ γεγονός, ἔσπευσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ζαχαρίου καὶ συνέχαιρον τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς.

Κατὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἀπὸ τῆς γεννήσεως συνηθροίσθησαν πάλιν οἱ συγγενεῖς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ζαχαρίου, διὰ νὰ δώσωσι τὸ ὄνομα εἰς τὸ νεογέννητον, συμφώνως πρὸς τὰ ἑβραϊκὰ ἔθιμα. Ἡ ἑορτὴ αὕτη προσκάλει μεγάλην χαρὰν εἰς τὰς Ἰουδαϊκὰς οἰκογενείας. Εἰς τὴν περίπτωσιν μάλιστα αὐτὴν ἡ συγκέντρωσις τῶν συγγενῶν καὶ γνωστῶν ἦτο πολὺ μεγάλη, ἀφοῦ τὸ παιδίον εἶχε γεννηθῆ ὑπὸ τόσον παραδόξους συνθήκας. Ὁ Ζαχαρίας παρίστατο καὶ αὐτός, ἄλαλος, κατὰ τὴν ἑορτὴν.

Ὅλοι ἔλεγον, ὅτι τὸ παιδίον ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς του, νὰ ὀνομασθῆ δηλ. Ζαχαρίας. Ἡ μήτηρ του ὅμως ἐπέμεινεν, ὅπως τὸ τέκνον της ὀνομασθῆ Ἰωάννης. Οἱ παριστάμενοι εἶπον τότε, ὅτι κανεὶς ἐκ τῶν συγγενῶν τῶν δὲν ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦτο. Διὰ νὰ δοθῆ δὲ τέλος εἰς τὴν διαφορὰν, ἐζήτησαν μὲ νεύματα ἀπὸ τὸν Ζαχαρίαν νὰ ὀρίσῃ ἐκεῖνος τὸ ὄνομα τοῦ παιδίου.

Ὁ Ζαχαρίας ἔλαβεν ἐν πινακίδιον καὶ ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ «Ἰωάννης ἐστὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ». Τὴν ἰδίαν δὲ στιγμὴν «ἐλύθη» ἡ γλῶσσα τοῦ Ζαχαρίου καὶ ἤρχισεν οὗτος νὰ ὀμιλῇ προφητικῶς διὰ τὸ μέλλον τοῦ παιδίου. Ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι ἔμειναν ἐκπληκτοὶ διὰ τὸ θαῦμα καὶ ἤκουον μὲ θαυμασμόν τὸν προφητικὸν ὕμνον τοῦ Ζαχαρίου:

— Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ἔλεγεν ὁ Ζαχαρίας, διότι ἐπεσκέφθη καὶ ἐλύτρωσε τὸν λαὸν Αὐτοῦ, διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Μεσσίας, ὅστις μέλλει νὰ γεννηθῆ ἐκ τοῦ οἴκου Δαβίδ...

— Καὶ σύ, παιδίον, λέγει πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὡσαύτως θέλεις ἀναδειχθῆ προφήτης τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ, διότι θὰ προπορευθῆς τοῦ Κυρίου, ἵνα ἐτοιμάσῃς τὰς ὁδοὺς Αὐτοῦ· ἵνα δώσῃς εἰς τὸν λαὸν—τὴν γνώσῃν τῆς σωτηρίας...

Τὸ παιδίον, ὁ Ἰωάννης, ἐμεγάλωνε πλησίον τῶν γονέων του καὶ τὸ πνεῦμά του ἐνεδυναμοῦτο μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.

Τὴν γέννησιν τοῦ Προδρόμου ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν 24ην Ἰουνίου. Τότε ψάλλεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ ἀπολυτίκιον :

*Προφῆτα καὶ Προδρόμε τῆς παρουσίας Χριστοῦ, ἀξίως εὐφημηῆσαι σε οὐκ εὐποροῦμεν ἡμεῖς οἱ πόθῳ τιμῶντές σε· στεῖρωσις γὰρ τεκούσης καὶ πατρὸς ἀφωνία λέλυνται τῇ ἐνδόξῳ καὶ σεπτῇ σου γεννήσει καὶ σώρ-
κωσις Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ κόσμῳ κηρύττεται.*

5. Ἡ Γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

(Μαθ. Β', 1 - 21, Λουκ. Α', 18 - 25)

Ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἤρχετο εἰς τὴν ζωὴν ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. Ἄγγελος Κυρίου εἶχε παρουσιασθῆ εἰς τὸν Ἰωσήφ καθ' ὕπνους καὶ ἐφάνερωσεν εἰς αὐτὸν τὸ μέγα μυστήριον τῆς γεννήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, καθ' ὅσον ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Υἱὸς τῆς Παρθένου ἐγένετο. Οὗτος θὰ ἐκαλεῖτο Ἰησοῦς καὶ θὰ ἔσωζε τὸν λαόν του ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν (Μαθ. Α', 21). Διὰ τοῦτο, εἶπεν εἰπεῖν ὁ ἄγγελος, ὁ Ἰωσήφ ἔπρεπε νὰ μείνῃ πλησίον τῆς Θεοτόκου καὶ νὰ τὴν προστατεύῃ.

Ἐβασίλευε τότε τῆς Ἰουδαίας ὁ Ἡρώδης ὁ Μέγας ὡς ὑποτελὴς τῶν Ρωμαίων. Ὁ Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ Ὀκταβιανὸς Αὐγουστος ἠθέλησε νὰ κάμῃ ἀπογραφὴν τοῦ πληθυσμοῦ, διὰ νὰ μάθῃ τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν τῶν κατοίκων ἐκάστης χώρας τῆς ἀπεράντου αὐτοκρατορίας. Ἐξέδωσε λοιπὸν διάταγμα τῆς ἀπογραφῆς. Συμφώνως πρὸς αὐτὸ ἔπρεπεν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Παλαιστίνης νὰ εὐρεθῶσιν ἕκαστος εἰς τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς, διὰ νὰ ἀπογραφῇ ἐκεῖ.

Εἰς τὸ διάταγμα τοῦτο ἔπρεπε φυσικὰ νὰ ὑπακούσωσι καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Παλαιστίνης. Ὁ Ἰωσήφ, ἐπειδὴ κατήγετο ἐκ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τοῦ Δαβίδ, ἔπρεπε νὰ μεταβῇ πρὸς ἀπογραφὴν εἰς τὴν μικρὰν πόλιν τῆς Ἰουδαίας Βηθλέεμ, ἡ ὁποία ἦτο ἡ γενέτειρα τοῦ Δαβίδ. Ἀνεχώρησε λοιπὸν μετὰ τῆς Μαρίας ἐκ Ναζαρέτ καὶ μετὰ κοπιώδη ὁδοπορίαν ἔφθασαν εἰς Βηθλέεμ, ἡ ὁποία ἀπέχει 10 περίπου χιλιόμετρα τῆς Ἱερουσαλὴμ.

Ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα καὶ αἱ οἰκίαι τῆς μικρᾶς πόλεως εἶχον καταληφθῆ, λόγῳ τῆς μεγάλης συρροῆς λαοῦ ἐξ αἰτίας τῆς ἀπογραφῆς. Ὁ Ἰωσήφ καὶ

ἡ Μαρία ἠναγκάσθησαν, ὅπως καὶ ἄλλοι πολλοί, νὰ καταλύσωσιν εἰς ἓν σπήλαιον πλησίον τῆς Βηθλεέμ, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς καταφύγιον ποιμένων ἢ ὁδοιπόρων καὶ ὡς σταῦλος ζώων ¹.

Ἐκεῖ, ἐντὸς τοῦ σπηλαίου, ἐγεννήθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἐσπαργανώθη προχειρῶς τὸ θεῖον Βρέφος καὶ ὡς λίκνον του ἐχρησιμοποιήθη ἡ ὑπάρχουσα ἐκεῖ φάτνη τῶν ἀλόγων.

Εἰς τοὺς πλησίον τοῦ σπηλαίου ὠραίους λόφους καὶ ἀγρούς, ἔπου ὁ Ἰακώβ ἔβροσκεν ἄλλοτέ ποτε τὰ πρόβατά του καὶ ὁ Δαβὶδ διήλθε τὰ ἔτη τῆς νεότητός του, ἠγρύπνουν μερικοὶ ποιμένες φυλάσσοντες τὰ ποιμνία των. Πρὸς τοὺς ἀπλοϊκοὺς τούτους ποιμένας ἀνήγγειλεν ἄγγελος Κυρίου τὸ μέγα γεγονός ἐμφανισθεὶς εἰς αὐτοὺς ἐν μέσῳ ἐ ξ α ι σ ί ο υ φ ω τ ὸ ς κ α ι λ ᾶ μ ψ ε ω ς. Οἱ ποιμένες κατελήφθησαν ὑπὸ φόβου, ἀλλὰ ἤκουσαν τὴν φωνὴν τοῦ ἀγγέλου :

— Μὴ φοβεῖσθε! Ἰδοῦ, εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ. Σήμερον ἐγεννήθη ἐν πόλει Δαβὶδ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, « ὃς ἔστι Χριστὸς Κύριος ». Δύνασθε καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι νὰ ἴδετε τὸν γεννηθέντα, « βρέφος ἐσπαργανωμένον κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ ».

Ἐνῷ δὲ ἀκόμη ὠμίλει πρὸς τοὺς ποιμένας ὁ ἄγγελος, μία οὐράνιος ἀγγελικὴ ἀρμονία ἠκούσθη δοξολογοῦσα τὸν Υἱὸν καὶ λέγουσα:

— Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη· ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Ὅταν ἡ ἀγγελικὴ ὕμνωδία ἔπαυσε καὶ ὁ ἄγγελος ἐξηφανίσθη, οἱ ποιμένες, συνελθόντες ἀπὸ τὸ θάμβος, ἔσπευσαν πρὸς τὸ σπήλαιον. Εὖρον ἐκεῖ τὴν Θεοτόκον μετὰ τὸν Ἰωσήφ πλησίον εἰς τὴν φάτνην, ἔπου ἔκειτο τὸ θεῖον βρέφος, ὅπως ἀκριβῶς εἶχεν εἶπει εἰς αὐτοὺς ὁ ἄγγελος. Οἱ ποιμένες προσεκύνησαν τὸν Χριστὸν πλήρεις πίστεως. Διηγθήθησαν δὲ εἰς τοὺς ἐν τῷ σπηλαίῳ πρῶτον καὶ ἔπειτα διελάλησαν εἰς ὅλους ὅσα εἶδον καὶ ἤκουσαν καὶ ἐδοξολόγουν τὸν Θεόν. Τιοιουτοτρόπως οἱ ἀπλοϊκοὶ ποιμένες ἐγίναν οἱ πρῶτοι κήρυκες τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὅκτω ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν ἐδόθη εἰς τὸν Υἱὸν τῆς Παρθένου

1. Ἐπὶ τοῦ σπηλαίου ἀνηγέρθη ὑπὸ τῆς Ἀγ. Ἐλένης περικαλλῆς ναὸς ρυθμοῦ παλαιᾶς Βασιλικῆς, ὁ ὁποῖος σφίζεται μέχρι σήμερον. Ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ναοῦ δύο κλίμακες 15 βαθμίδων ὀδηγοῦσι κάτω εἰς τὸ Σπήλαιον, τοῦ ὁποῖου τὰ τοιχώματα ἔχουν ἐπενδυσθῆ διὰ πολυτελῶν μαρμαρίνων πλακῶν. Τὸ σπήλαιον φωτίζεται διὰ κανδηλῶν. Εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν ὑπάρχει ἡ Ἀγ. Φάτνη. Τὸ Σπήλαιον ἀνήκει σήμερον εἰς τὴν κυριότητα τῶν Ὁρθοδόξων.

κατά τὴν καθιερωμένην ἑορτὴν τὸ ὄνομα Ἰησοῦς, δηλ. Σωτήρ, συμφώνως πρὸς τὴν ἐντολὴν τοῦ Ἀγγέλου.

Ἡ γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἑορτάζεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας τὴν 25ην Δεκεμβρίου, εἶναι δὲ ἡ ἡμέρα αὕτη μία ἀπὸ τὰς μεγαλύτερας ἑορτὰς τῆς Χριστιανοσύνης. Κατὰ τὴν ἑορτὴν αὕτην ψάλλεται:

α' (Ἀπολυτίκιον)

Ἡ γέννησις Σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν,
ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως.
Ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἀστροῖς λατρεύοντες
ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο Σὲ προσκυνεῖν,
τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης καὶ Σὲ γινώσκειν
ἐξ ὕψους ἀνατολήν, Κύριε, δόξα Σοι.

β' (Κοντάκιον)

Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον¹ τίττει
καὶ ἡ γῆ τὸ σπύλιον τῷ ἀπροσίτῳ² προσάγει.
Ἄγγελοι μετὰ ποιμένων δοξολογοῦσι,
Μάγοι δὲ μετὰ ἀστέρος ὁδοιποροῦσι,
δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγεννήθη παιδίον νέον,
ὁ πρὸ αἰῶνων Θεός.

6. Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου.

(Λουκ. Β', 22 - 40)

Κατὰ τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον οἱ γονεῖς τοῦ νεογενήτου πρωτοτόκου ἄρρενος ἔπρεπε τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν νὰ παρουσιάσωσι τοῦτο εἰς τὸν ἐν Ἱερουσαλήμ Ναόν, ἵνα ἀφιερωθῇ εἰς τὸν Θεόν. Ἐπρεπεν ἀκόμη νὰ προσφέρωσιν οἱ γονεῖς διὰ τὴν καθιερωμένην θυσίαν ἕνα ἀμνόν, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ εἶναι ἄμωμος καὶ ἀρτιμελής (Λευιτικὸν ΙΒ', 6-9) καὶ νεοσσὸν περιστερᾶς ἢ τρυγόνα· ἂν ὅμως οἱ γονεῖς δὲν ᾔσαν εὐποροὶ, ἠδύνατο νὰ προσφέρωσι ζευγὸς τρυγόνων ἢ δύο νεοσσούς περιστερῶν.

Τεσσαράκοντα λοιπὸν ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Σωτήρος ὁ

1. Τὸν ὑπερούσιον = τὸν Θεόν.

2. Τῷ ἀπροσίτῳ = εἰς τὸν ἀπροσπέλαστον.

Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἀνῆλθον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἔφερον τὸ παιδίον εἰς τὸν Ναόν.

Ἐξῆς τότε εἰς Ἱεροσόλυμα εἰς δίκαιος καὶ εὐλαβῆς πρεσβύτης ὀνομαζόμενος Συμεών, τὸν ὁποῖον ὅλοι ἐσέβοντο καὶ ἐτίμων. Εἰς τοῦτον

εἶχεν ἀποκαλυφθῆ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὅτι, πρὶν ἀποθάνῃ, θὰ ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου.

Ὁ γέρον Συμεὼν ἦλθεν εἰς τὸν Ναόν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἰωσήφ προσέφερον τὸ παιδίον, καὶ φωτισμένος ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐν ψυχικῇ ἀγαλλιάσει ἀνεφώνησε :

— *Nῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ρημὰ σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι (διότι) εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμα-*

σας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ¹.

Ἐνῶ δὲ ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ὁ Ἰωσήφ ἤκουον μετὰ θαυμασμοῦ τοὺς ἀποκαλυπτικούς τούτους λόγους, ὁ γέρον ἠλόγησεν αὐτοὺς καὶ ἀποτεϊνόμενος πρὸς τὴν Θεοτόκον εἶπε πρὸς αὐτήν :

— Ἴδού, ὅτι τούτου ἢ εἰς τὸν κόσμον παρουσία καὶ διδασκαλία θὰ γίνῃ εἰς πολλοὺς ἀφειρητὰ πτώσεως ἢ ἀνυψώσεως. Καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ρομφαία².

Εἰς τὸν Ναὸν εὐρίσκειτο τότε καὶ μία γραῖα ὀγδοήκοντα τεσσάρων ἐτῶν ὀνομαζομένη Ἄννα. Αὕτη εἶχεν ἀφιερωθῆ εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἐλάτρευε τὸν Θεὸν νυχθημερὸν ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Ὅταν εἶδε καὶ ἡ Ἄννα τὸ βρέφος Ἰησοῦν, ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ περὶ Αὐτοῦ προφητικῶς, ὅπως ὁ Συμεὼν, καὶ νὰ δοξολογῇ τὸν Θεόν.

Ἡ Θεοτόκος καὶ ὁ Ἰωσήφ, ἀφοῦ ἐξεπλήρωσαν τὸ θρησκευτικὸν τοῦτο καθῆκον, ἐπέστρεψαν μετὰ τοῦ Παιδίου εἰς τὴν Βηθλεέμ.

Ἡ παράστασις τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸν Ναὸν εἶναι ἐν τῶν σπουδαιοτέρων γεγονότων τῆς νηπιακῆς Του ἡλικίας. Ὄνομάσθη Ὑπαπαντή τοῦ Κυρίου, διότι ὁ πρεσβύτερος Συμεὼν ὑπήνετησε, δηλ. ὑπεδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὸν Κύριον. Ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μᾶς ἐορτάζεται τὴν 2αν Φεβρουαρίου. Τότε ψάλλεται τὸ ἀπολυτίκιον :

*Χαῖρε, Κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε,
Ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης,
Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει.
Ἐδφραίνου καὶ σύ, Πρεσβῦτα δίκαιε, δεξάμενος
ἐν ἀγκάλας τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν
ἡμῶν, χαριζόμενος ἡμῖν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.*

1. Ὁ ὕμνος οὗτος δὲν ἐκφράζει μόνον τὴν χαρὰν τοῦ εὐσεβοῦς, πρεσβύτου, διότι τὸν ἠξίωσεν ὁ Θεὸς νὰ ἴδῃ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ προλέγει τὴν προσέλευσιν τῶν Ἐθνικῶν εἰς τὸν Χριστιανισμόν.

2. Διὰ τῶν λόγων τούτων ὁ Συμεὼν προφητεύει τὰ πάθη τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

7. Ἡ προσκύνησις τῶν Μάγων.

(Μαθ. Β', 1 - 12)

Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Κυρίου ἔγινεν ἡ προσκύνησις τοῦ νηπίου Ἰησοῦ ὑπὸ τῶν ἐξ Ἀνατολῆς Μάγων. Ὅπως οἱ ἀπλοῦκοι ποιμένες ἐφωτίσθησαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου καὶ τῆς οὐρανιας ὑμνωδίας καὶ ἔσπευσαν νὰ προσκυνήσωσι τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τοιοῦτοτρόπως ἐφωτίσθησαν εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς σοφοὶ ἄνδρες, τοὺς ὁποίους ὠνόμαζον μάγους. Τρεῖς τοιοῦτοι σοφοὶ ἄνδρες εἶδον νέον λαμπρὸν ἀστέρα εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐβεβαιώθησαν ἐκ τοῦ σημείου τούτου, ὅτι ἐγεννήθη τὸ Φῶς τοῦ κόσμου (ὁ Σωτὴρ) ¹.

Οἱ τρεῖς Μάγοι ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ ἀστέρος ἔφθασαν εἰς τὴν Ἰερουσαλήμ καὶ ἤρχισαν νὰ ἐρωτοῦν.

— Ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; εἶδομεν γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀστέρα ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ ἤλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῷ.

Ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης, ὅταν ἤκουσεν, ὅτι οἱ τρεῖς Μάγοι τῆς Ἀνατολῆς ἐζήτησαν κάποιον νεογέννητον βασιλέα, κατεταράχθη. Ἐνόμισεν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐγκοσμίου βασιλείας, ὁ ὁποῖος θὰ ἤρπαζε τὴν ἰδικήν του Ἀρχήν.

Ἐκάλεσε λοιπὸν ἀμέσως τοὺς εἰδικοὺς εἰς τὰς Γραφὰς Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτῶν νὰ τοῦ εἴπουν ποῦ λέγουν αἱ Γραφαί, ὅτι « ὁ Χριστὸς γεννᾶται ». Οὗτοι ἀπήντησαν εἰς τὸν Ἡρώδη, ὅτι κατὰ τὰς Γραφὰς ὁ Μεσσίας θὰ ἐγεννᾶτο εἰς τὴν μικρὰν καὶ ἄσσημον Βηθλεέμ.

Τότε ὁ Ἡρώδης ἐκάλεσε κρυφίως τοὺς Μάγους καί, ἀφοῦ ἐπληροφόρηθη παρ' αὐτῶν πότε εἶδον τὸν ἀστέρα, τοὺς εἶπεν, ὅτι τὸ Παιδίον ἐγεννήθη εἰς τὴν Βηθλεέμ. Τοὺς παρεκάλεσε δέ, ὅταν τὸ εὔρουν, νὰ ἐπιστρέψουν καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσουν ποῦ ἀκριβῶς εἶναι, διὰ νὰ μεταβῇ δῆθεν νὰ τὸ προσκυνήσῃ καὶ αὐτός.

1. Οἱ Ἰουδαῖοι διασπαρέντες μεταξὺ τῶν Ἐθνῶν πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καὶ ἰδίως ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ναβουχοδονόσορος, ἔφερον μαζί των καὶ τὰ ἱερά των βιβλία, κατὰ τὰ ὅποια ἀνεμένετο ὁ Μεσσίας. Ἡ ἰδέα λοιπὸν αὕτη μετεδόθη ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων καὶ εἰς τοὺς Ἐθνικοὺς. Τοῦτο γνωρίζοντας οἱ ἐξ Ἀνατολῶν Μάγοι, ἅμα εἶδον τὸν νέον ἀστέρα εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπίεσθησαν, ὅτι ἐγεννήθη ὁ μέγας ἐκεῖνος καὶ ἀναμενόμενος βασιλεὺς.

Ὁ Ἡρώδης ἀπέκρυψεν ἀπὸ τοὺς Μάγους τοὺς δολίους κατὰ τοῦ Παιδίου σκοποῦς του.

Εὐθὺς ὡς οἱ Μάγοι ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ διὰ τὴν Βηθλεέμ, ἰδοὺ πάλιν ἐφάνη ὁ ἀστὴρ καὶ τοὺς ὠδήγει.

Ἡ ἐκ νέου ἐμφάνισις τοῦ ἀστέρος ἐχαροποίησε πολὺ αὐτούς. Ὁ ἀστὴρ ἐστάθη ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὴν οἰκίαν ὅπου ἦτο τὸ παιδίον Ἰησοῦς μετὰ τῆς Μητρὸς Αὐτοῦ. Οἱ τρεῖς Μάγοι εἰσῆλθον, ἔπεσαν εἰς τὰ γόνατα,

προσεκύνησαν Αὐτὸν καὶ προσέφερον εἰς τὸν νέον «Βασιλέα» ὡς δῶρα χρυσοῦν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν.

Οἱ Μάγοι ἐξεπλήρωσαν τὸν σκοπὸν των καὶ ἠτοιμάσθησαν νὰ ἐπανάλθουν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, διὰ νὰ ἐκπληρώσουν τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ εἶχον δώσει εἰς τὸν Ἡρώδην. Ἀλλὰ ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον των ἄγγελος Κυρίου καὶ τοὺς ἐπληροφόρησε περὶ τῶν δολίων σκοπῶν τοῦ Ἡρώδου. Οἱ Μάγοι ἀνεχώρησαν ἐκ Βηθλεέμ καὶ ἀκολουθήσαντες ἄλλην ὁδὸν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν χώραν των.

8. Ἡ εἰς Αἴγυπτον φυγή τῆς ἱεράς οἰκογενείας.

(Ματθ. Β', 13 - 23)

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν Μάγων ἄγγελος Κυρίου παρουσιάσθη καθ' ὕπνου εἰς τὸν Ἰωσήφ καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν:

— Ἰωσήφ, παράλαβε τὸ Παιδίον καὶ τὴν Μητέρα αὐτοῦ καὶ φύγε εἰς τὴν Αἴγυπτον. Θὰ παραμείνης ἐκεῖ ἕως ὅτου σοῦ εἶπω νὰ ἐπιστρέψῃς, διότι τώρα ὁ Ἑρῳδῆς ζητεῖ νὰ εὔρη τὸ Παιδίον, διὰ νὰ τὸ φονεύσῃ.

Ὁ Ἰωσήφ ὑπήκουσεν ἀμέσως εἰς τὴν ἐντολὴν ταύτην τοῦ Θεοῦ.

Παρέλαβε τὸ Παιδίον καὶ τὴν Μητέρα αὐτοῦ καὶ κρυφίως, ἐν καιρῷ νυκτός, ἀνεχώρησαν ὅλοι εἰς Αἴγυπτον. Εἰς τὴν χώραν ταύτην κατέφευγον ἀπὸ παλαισιότατων χρόνων ὅλοι οἱ καταδιωκόμενοι Ἰουδαῖοι τῆς Παλαιστίνης. Καὶ ἡ Αἴγυπτος ὑπήγετο τότε εἰς τοὺς Ρωμαίους, ἀλλὰ τὴν ἐκυβέρνηα ἄλλος διοικητῆς καὶ δὲν ἐφθανεν ἕως ἐκεῖ ἡ ἐξουσία τοῦ τυραννικοῦ Ἑρῳδοῦ. Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἡ Αἴγυπτος ἐφιλοξένει περὶ τὸ ἐν ἑκατομμύριον Ἰουδαίων.

Ὁ Ἑρῳδῆς ματαίως ἐπερίμενεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας νὰ ἐπιστρέψουν

οί Μάγοι. "Όταν ἐπληροφορήθη, ὅτι ἀνεχώρησαν ἐκ Βηθλεέμ κατ' εὐθεϊάν διὰ τὴν πατρίδα των, κατελήφθη ὑπὸ μεγάλης ὀργῆς. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἡδυνήθη διὰ τῶν Μάγων νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν νεογέννητον βασιλέα, διέταξε νὰ σφαγῶσιν ὅλα τὰ νήπια τῆς Βηθλεέμ καὶ τῶν περιχώρων, ὅσα εἶχον ἡλικίαν ἕως δύο ἐτῶν. Διὰ τοῦ ἀπαισίου τούτου μέτρου ἐπίστευεν ὁ θηριώδης Ἑρώδης, ὅτι θὰ ἐφονεύετο καὶ ὁ μέλλων νὰ ἐγείρῃ ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ θρόνου του. Τὰ ἄθῳα ταῦτα θύματα τῆς θηριωδίας τοῦ Ἑρώδου ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι μάρτυρες ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, ὅστις βραδύτερον ὑπέστη τὸν σταυρικὸν θάνατον ὑπὲρ τοῦ κόσμου.

"Όταν μετ' ὀλίγους μῆνας ἀπέθανεν ὁ Ἑρώδης, πάλιν ἐνεφανίσθη εἰς τὸν Ἰωσήφ ἄγγελος καὶ τοῦ εἶπε νὰ ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὴν πατρίδα του μετὰ τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Παιδίου, διότι ὁ Ἑρώδης εἶχεν ἀποθάνει.

Ἐπειδὴ ὁ Ἰωσήφ ὑπέκρουσε καὶ ἡ ἱερὰ οἰκογένεια ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Παλαιστίνην.

Δὲν ἐγκατεστάθησαν ὅμως τώρα εἰς τὴν Βηθλεέμ, διότι τῆς Ἰουδαίας ἐβασίλευεν ὁ εἷς ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Ἑρώδου, ὁ τυραννικὸς Ἀρχέλαος. Ὁ Ἰωσήφ ἐπροτίμησε νὰ κατοικήσῃ μονιμῶς πλέον μετὰ τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Παιδίου εἰς τὴν Ναζαρετ τῆς Γαλιλαίας, ὅπου ἐκυβέρνα ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἑρώδου, ὁ μετριοπαθὴς Ἑρώδης Ἀντίπας.

Τοιουτοτρόπως ἐξεπληρώθη καὶ ἄλλη περὶ τοῦ Ἰησοῦ προφητεία, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς θὰ ὠνομάζετο καὶ Ναζωραῖος.

9. Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετῆς ἐν τῷ Ναῶ.

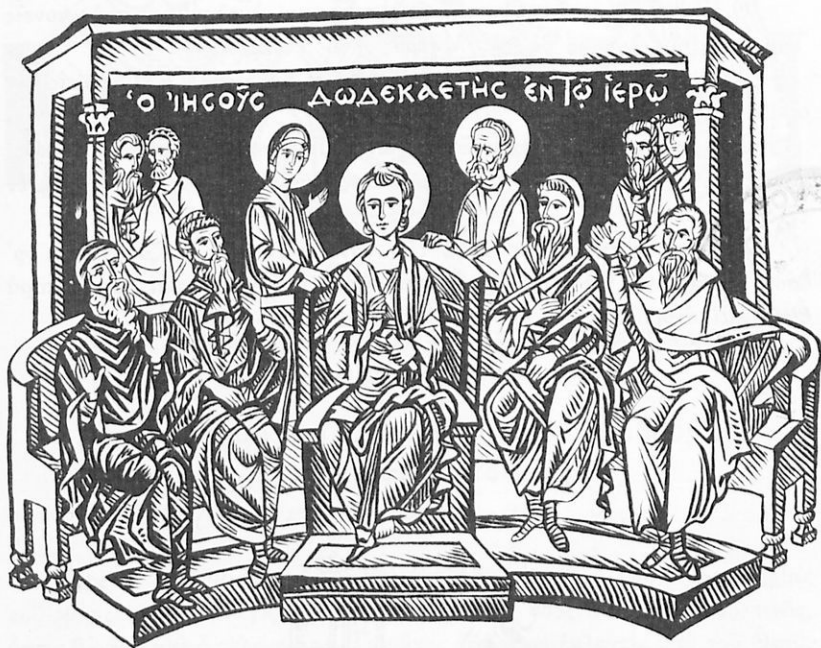
(Λουκ. Β', 40 - 52)

Ὁ Ἰησοῦς ἐμεγάλωνεν ἐν τῇ πτωρικῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἰωσήφ καὶ τῆς Μητρὸς Του πλήρης χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης. Περὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας Του γράφει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς τὰ ἑξῆς: *Τὸ δὲ παιδίον ἠύξανε καὶ ἐκραταιοῦτο πνεύματι, πληρούμενον σοφίας καὶ χάρις Θεοῦ ἦν ἐπ' αὐτό.*

Ὁ Ἰησοῦς ἐφθασε τοιουτοτρόπως εἰς τὴν κατὰ τὸν ἀνθρώπινον βίον ἡλικίαν τῶν 12 ἐτῶν. Ἡ ἡλικία αὕτη εἶχε μεγάλην σημασίαν παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις. Κατ' αὐτὴν ὁ παῖς καθίστατο τέκνον τοῦ Νόμου, ἤρχιζε δηλ. νὰ εἶναι ὑπεύθυνος ὁ ἴδιος διὰ τὴν ζωὴν του, ἢ ὅποια ἔπρεπε νὰ εἶναι σύμφωνος μετὰ τὰς ἐντολάς τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου. Τότε ἀκριβῶς διὰ πρώτην φοράν παρέλαβον μεθ' ἑαυτῶν ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία τὸν Ἰη-

σοῦν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου μετέβαινον κατ' ἔτος κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα.

Τὸ Πάσχα ἦτο ἡ ἐπισημοτέρα ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων. Μυριάδες εὐσεβῶν προσκυνητῶν συνέρρεον κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ λαμπρόταται τελεταὶ ἐγίνοντο εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ Ναόν. Ἡ ἑορτὴ διήρκει ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἑορτῆς ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία μαζί με πολλοὺς ἄλλους προσκυνητὰς ἐκ Γαλιλαίας ἀνεχώρησαν ἐπιστρέφοντες εἰς Ναζαρέτ. Δὲν ἐπρόσεξαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦτο μαζί των, ὅταν δὲ τὸ ἀντελήφθησαν, ἐνόμισαν, ὅτι μὲ ἄλλα παιδιὰ ἐπροχώρει ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν συνοδείαν. Κατὰ τὴν ἑσπέραν, ὅτε ἐτελείωσεν ἡ ὁδοπορία τῆς πρώτης ἡμέρας καὶ δὲν ἤδυνήθησαν νὰ τὸν εὑροῦν μεταξύ τῶν συνοδοιπορούντων, ἐνόησαν, ὅτι εἶχε μείνει εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα· ἐπέστρεψαν λοιπὸν ἐκεῖ ἀναζητοῦντες αὐτὸν πλήρεις ἀνησυχίας. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἀφ' ἧς ἀντελήφθησαν ὅτι δὲν ἦτο μαζί των, εὑρον τὸν δωδεκαετῆ Ἰησοῦν εἰς τὸν Ναὸν καθήμενον ἐν μέσῳ τῶν Ἱερέων καὶ τῶν διδασκάλων καὶ συνομιλοῦντα

μετ' αὐτῶν. Ὅλοι ἐθαύμαζον τὸν δωδεκαετῆ Παῖδα διὰ τὴν σοφίαν καὶ τὰς ἐπιτυχεῖς ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις Του.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἠπόρησαν, ὅταν εἶδον τὸν Ἰησοῦν νὰ συνομιλῇ ἤσυχος μὲ τοὺς διδασκάλους τοῦ Νόμου.

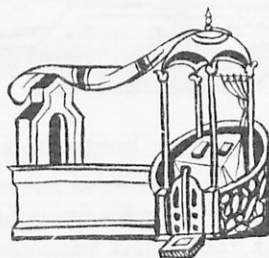
— Τέκνον μου, εἶπεν ἡ Μήτηρ του, διατί μᾶς τὸ ἔκαμες αὐτό; Δὲν βλέπεις μὲ πόσῃ ἀγωνίᾳ σὲ ἀνεζητούσαμεν ὁ πατήρ σου καὶ ἐγώ;

Ὁ Ἰησοῦς τότε διέκοψε τὴν συζήτησιν καὶ ἠκολούθησε τοὺς γονεῖς Του, εἰς τοὺς λόγους δὲ τῆς Μητρός Του ἀπεκρίθη :

— Διατί μὲ ἐζητούσατε; Δὲν γνωρίζετε, ὅτι ἐγὼ πρέπει νὰ μένω εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πατρός μου;

Τὴν βαθυτέραν ἔνοιαν τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἐνόησαν τότε οἱ γονεῖς Του. Ἡ Μήτηρ Του ὁμως ἐφύλασσε πάντοτε τοὺς λόγους Του ἐν τῇ καρδίᾳ της.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπέστρεψε μετὰ τῶν γονέων Του εἰς Ναζαρέτ καὶ ἐφ' ὅσον παρήρχοντο τὰ ἔτη «*προέκοπτε σοφία καὶ ἡλικία καὶ χάριτι παρὰ Θεῶ καὶ ἀνθρώπων*».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΑΡΧΗ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΩΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΑΥΤΟΥ

10. Τὸ κήρυγμα Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ.

(*Μαθ. Γ', 1 - 12 καὶ Λουκ. Γ', 1 - 20*)

Πρὶν ὁ Ἰησοῦς ἐμφανισθῆ καὶ ἀναλάβῃ τὸ ἔργον Του τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου, ἦτο ἀνάγκη νὰ προετοιμασθῆ ἡ ὁδὸς διὰ προφήτου τινός, ὅστις θὰ ἦτο καὶ ὁ τελευταῖος. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν, ἐκλεγείς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰωάννης ὁ υἱὸς τοῦ Ζαχαρίου καὶ τῆς Ἐλισάβετ.

Ὁ Ἰωάννης λίαν ἐνωρίς ἀπεσύρθη εἰς τὴν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας, πέραν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ. Ἐκεῖ, κατὰ μίμησιν τῶν ἀρχαίων προφητῶν, ἔζη βίον ἀσκητικὸν καὶ πλήρη στερήσεων, ἀφωσιωμένος εἰς τὴν προσευχὴν καὶ τὴν μελέτην τῶν Θείων Γραφῶν. Ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ ἐγκράτεια καὶ ἐν γένει ἡ ἀρετὴ του προσεκάλει τὸν θαυμασμόν. Ἡ λιτὴ τροφή του ἐξ ἀγρίου μέλιτος καὶ ἀκρίδων, τὸ πενιχρὸν ἔνδυμα ἐκ τριχῶν καμήλου καὶ ἡ δερματίνη ζώνη ἡ περισφιγγουσα τὸ ἰσχνὸν σῶμά του ἀπεδείκνυν, ὅτι ὁ Ἰωάννης περιεφρόνει βαθύτατα ὅλα τὰ ὑλικά ἀγαθὰ.

Κατὰ τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἀρχῆς τοῦ Ρωμαίου Αὐτοκρά-

τορος Τιβεριού (14 - 37 μ.Χ.), ἤτοι κατὰ τὸ 29 ἢ 30 ἔτος μ.Χ., ὁ Ἰωάννης ἤρχισε νὰ κηρύττῃ δημοσίᾳ καὶ τὸ κήρυγμά του ἠκούσθη εἰς ὅλην τὴν χώραν. Πανταχόθεν συνέρρεον πάσης τάξεως ἄνθρωποι ἐκ τῆς Ἰουδαίας καὶ τῆς Γαλιλαίας, ἵνα ἀκούσωσι τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ καὶ ἐξομολογηθῶσι τὰς ἁμαρτίας των.

Ὁ Ἰωάννης ἤρχιζε τὴν διδασκαλίαν του μὲ θερμὸν κήρυγμα μετανοίας διὰ τὰς ἁμαρτίας :

— *Μετανοεῖτε, ἔλεγεν ἡγγικε γὰρ ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.*

Ἐκεῖνους οἱ ὁποῖοι εἰλικρινῶς μετενόουν διὰ τὰς ἁμαρτίας των, ὁ Ἰωάννης τοὺς ἐ β ἄ π τ ι ζ ε ν εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν. Εἰς τοὺς τελώνας ἔλεγε νὰ μὴ εἰσπράττωσι, παρὰ μόνον ὅσα προστάζει ὁ νόμος, εἰς δὲ τοὺς στρατιώτας νὰ μὴ καταπιέζουν τὸν λαόν.

Ὅταν κάποτε εἶδε μεταξὺ τῶν προσερχομένων Φαρισαίους καὶ Σαδδουκαίους¹ καὶ ἀντελήφθη, ὅτι ἤλθον ἀπὸ ἀπλῆν περιέργειαν καὶ διὰ νὰ ἐλέγξουν τὸ ἔργον του, τοὺς ἐπέπληξε μὲ αὐστηρότατα λόγια καὶ τοὺς ὠνόμασε γεννήματα ἐχιδνῶν. Τοὺς συνέστησε δὲ νὰ μετανοήσουν εἰλικρινῶς καί, μεταβάλλοντες τὸν τρόπον τῆς ζωῆς των, νὰ πράττουν ἀγαθὰ ἔργα. Ἄλλως, τοὺς ἔλεγε, δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ ἀποφύγωσι τὴν θείαν ὀργὴν καὶ τιμωρίαν.

Ὁ Ἰωάννης δὲν ἐκήρυττε μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐβάπτιζεν εἰς τὸν Ἰορδάνην τοὺς προσερχομένους εἰς αὐτὸν καὶ εἰλικρινῶς μετανοοῦντας διὰ τὰς ἁμαρτίας των. Τὸ βάπτισμα τοῦτο ἦτο βάπτισμα μετανοίας καὶ προπαρασκευάζε τὸν λαὸν νὰ δεχθῇ τὸ βάπτισμα σωτηρίας τοῦ Κ.Η.Ι.Χ.

Τὸ πολὺ πλῆθος τῶν προσερχομένων ἐπίστευεν, ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦτο ὁ ἀναμενόμενος Μ ε σ σ ί α ς. Ὁ Ἰωάννης ὅμως ἔλεγεν εἰς αὐτούς :

— *Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ προφῆτης Ἡσαΐας εἶπε : Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου. Ἐγὼ μὲν σὰς βαπτίζω μὲ ὕδωρ εἰς μετάνοιαν, ὁ δὲ ὀπίσω μου ἐρχόμενος εἶναι πολὺ ἰσχυρότερός μου καὶ τούτου δὲν εἶμαι ἰκανὸς ἐγὼ νὰ λύσω τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων Του. Αὐτὸς θὰ σὰς βαπτίσῃ ἐν πνεύματι Ἁγίῳ.*

Ὁ Ἰωάννης λοιπὸν ὑπῆρξεν ἑ:εῖνος, ὁ ὁποῖος προητοίμασε τοὺς ἀν-

1. Οἱ Σαδδουκαῖοι ἐκαυχῶντο ὅτι ἐγνώριζον καλύτερον παντὸς ἄλλου τὰς Θείας Γραφὰς καὶ ὑπερῆφανεύοντο διὰ τὴν ἐκ τοῦ Ἀβραάμ καταγωγὴν των. Περιερίζοντο ὅμως οἱ περισσότεροι εἰς τὸ νὰ τηροῦν μόνον τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους τῆς Θρησκείας, ὁ βίος των δὲ ἦτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πλήρης ὑποκρισίας καὶ ἐσπτερμένους ἀγνότητος.

θρώπους νά δεχθῶν τήν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Π ρ ὀ δ ρ ο μ ο ς. Διὰ τὸ βάπτισμα τῶν μετανουόντων ὠνομάσθη Β α π τ ι σ τ ῆ ς· ἀλλά, ὅπως ὁ ἴδιος ἐξήγησε, τὸ μὲν ἰδικόν του βάπτισμα ἦτο β ά π τ ι σ μ α μ ε τ α ν ο ί α ς, τὸ δὲ τοῦ Χριστοῦ ἦτο β ά π τ ι σ μ α σ ω τ η ρ ί α ς.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐφορτᾶζει τήν μνήμην Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ τήν 7ην Ἰανουαρίου.

11. Ἡ Βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ.

(Μαθ. Γ', 13 - 17 καὶ Λουκ. Γ', 21 - 22)

Κατὰ τήν ἐποχὴν ταύτην, περὶ τὸ τριακοστὸν δηλ. ἔτος τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς Του, ὁπότε θὰ ἔπρεπε νά ἀρχίσῃ ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ μεγάλου ἔργου Του, τοῦ ἔργου τῆς δι' Αὐτοῦ ἀπολυτρώσεως τοῦ κόσμου, ἦλθε πρὸς τὸν Ἰωάννην καὶ ὁ Ἰησοῦς, ἵνα βαπτισθῇ.

Ὁ Ἰωάννης ἐξεπλάγη ἀπὸ τὸ θεῖον μεγαλεῖον τοῦ ἐρχομένου πρὸς αὐτὸν Ἰησοῦ καὶ αἰσθανόμενος τὸν ἑαυτὸν του ἀνίκανον νά βαπτίσῃ τὸν ἄξιον καὶ ἁθῶνον εἶπεν :

— Ἐγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι καὶ Σὺ ἔρχῃ πρὸς με;

Ἄλλὰ ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος δὲν ἤρχετο ὡς ἁμαρτωλός, διὰ νά μετανοήσῃ καὶ βαπτισθῇ, ἀλλὰ διὰ νά φανερωθῇ διὰ τοῦ βαπτίσματος ὁ θεῖος προορισμός Του, ἀπήντησεν εἰς τὸν Ἰωάννην :

— Πρέπει νά βαπτισθῶ, διότι οὕτω θὰ ἐκπληρωθῇ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

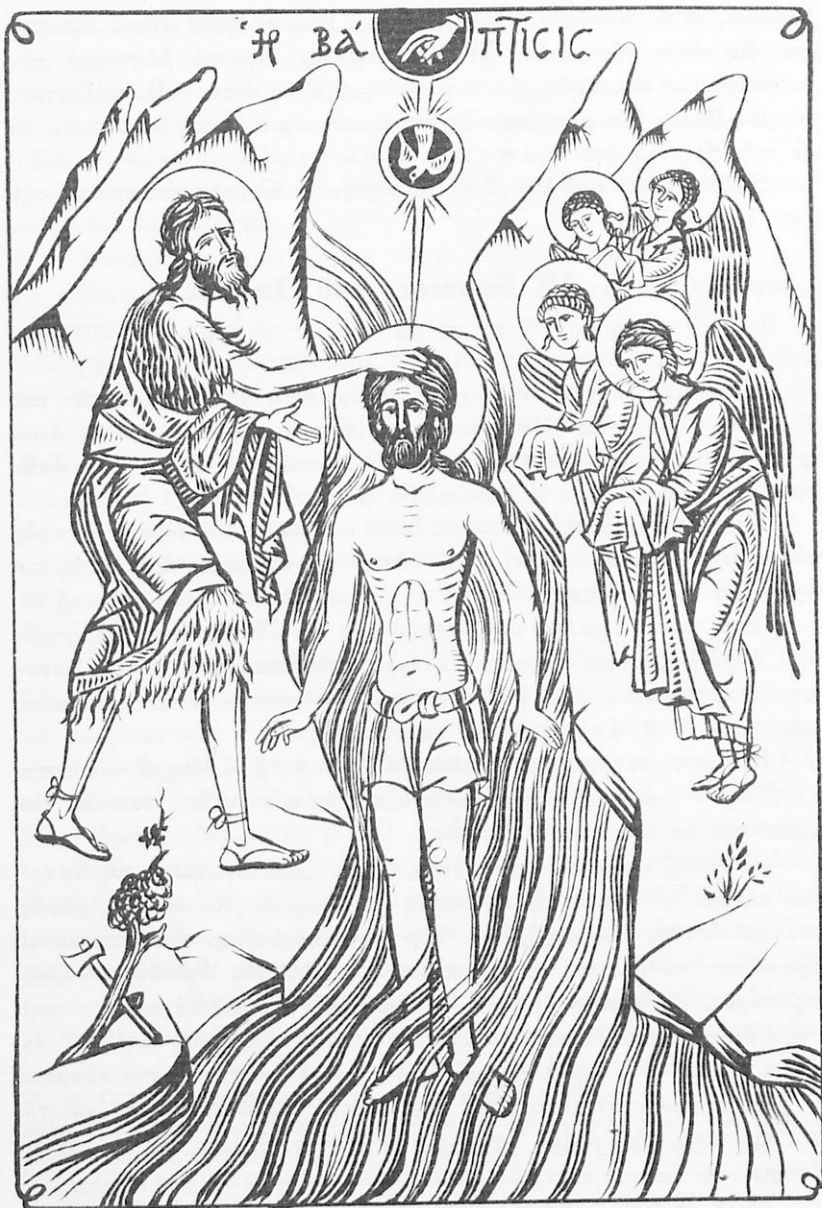
Τότε ὁ Ἰωάννης, ὑποχωρῶν πρὸ τῆς θείας ἐντολῆς, ἐβάπτισε τὸν Κύριον εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου.

Οἱ βαπτιζόμενοι παρέμενον ἐν τῷ ὕδατι ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως, ἐπειδὴ ἦτο ἀναμάρτητος, ἀνέβη ἀμέσως ἀπὸ τοῦ ὕδατος προσευχόμενος. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνέφωχθησαν οἱ οὐρανοὶ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατέβη ἐπὶ τὸν Ἰησοῦν ἐν μορφῇ περιστερᾶς, συγχρόνως δὲ ἠκούσθη φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ λέγουσα :

— Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠδόκησα. Δηλαδή : ἐν τῷ προσώπῳ Αὐτοῦ ἠθέλησα καὶ ἀνεδέχθην τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου.

Κατὰ τήν ὥραν λοιπὸν τοῦ βαπτίσματος παρουσιάσθησαν καὶ τὰ τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος : Ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Τὸ ἐν Ἰορδάνῃ βάπτισμα εἶχε μεγίστην σημασίαν, διότι διὰ τούτου

ἀπεκαλύφθη, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τοιοῦτοτρόπως δὲ εἰσ-
ῆλθεν εἰς τὸν δημόσιον βίον, ἤρχισε δηλ. τὴν ἀποκάλυψιν τῆς διδασκα-
λίας Του, πλήρης αἰγλης καὶ τιμῆς.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν βάπτισιν τοῦ Κυρίου κατὰ τὴν 6ην
Ἰανουαρίου. Ἡ ἐορτὴ αὕτη λέγεται καὶ Θεοφάνεια, διότι κατὰ τὴν
βάπτισιν ἐφάνη ὁ Θεός. Λέγεται ἐπίσης καὶ ἐορτὴ τῶν Φώτων,
διότι κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους πολλοὶ νέοι πιστοὶ ἐβα-
πτίζοντο, δηλ. ἐφωτίζοντο μὲ τὸ φῶς τῆς πίστεως κατὰ τὴν ἡμέραν
αὐτήν. Κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην ψάλλονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας τὸ
ἀπολυτίκιον καὶ τὸ κοντάκιον, τὰ ὁποῖα ἀκολουθοῦν :

α' (Ἀπολυτίκιον)

Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζόμενον Σου, Κύριε,
ἢ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκόνῃσι·
τοῦ γὰρ γεννήτορος ἢ φωνῆ προσεμαρτύρει Σοι,
ἀγαπητὸν Σὲ υἷὸν ὀνομάζουσα.
Καὶ τὸ πνεῦμα ἐν εἵδει περιστεῶς,
ἐβεβαίον τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές.
Ὁ ἐπιφανείς, Χριστέ ὁ Θεός,
καὶ τὸν κόσμον φωτίσας, Λόξα Σοι.

β' (Κοντάκιον)

Ἐπεφάνης σήμερον τῇ Οἰκουμένῃ καὶ τὸ φῶς Σου, Κύριε,
ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς, ἐν ἐπιγνώσει ὑμνοῦντάς Σε.
Ἦλθες, ἐφάνης, τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον.

12. Ὁ Ἰησοῦς ἀρχίζει τὴν διδασκαλίαν Του καὶ ἀποκτᾷ τοὺς πρώτους μαθητάς.

(Ἰωάν. Α', 26 - 52)

Ἀμέσως μετὰ τὸ βάπτισμα ὁ Ἰησοῦς ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἔρημον. Ἐκεῖ
ἔζησεν ἐπὶ 40 ἡμέρας ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ. Σκοπὸς Του ἦτο νὰ
ἀφήσῃ εἰς τὸν κόσμον παράδειγμα, ὅτι πάντες ὀφείλουσαν πρὸ παντὸς μεγά-
λου ἔργου τῆς ζωῆς των νὰ προετοιμάζωνται διὰ νηστείας καὶ προσευχῆς.

Ἐπιστρέψας ἐκ τῆς ἐρήμου εἰς τὴν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰορδάνου
χώραν τῆς Ἰουδαίας, εὔρεν ἐκεῖ τὸν Ἰωάννην διδάσκοντα καὶ ἀκολου-

θούμενον ἀπὸ πολλοὺς μαθητάς. Εἶχον ἔλθει τότε πρὸς τὸν Ἰωάννην ἀπεσταλμένοι τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Συνεδρίου Φαρισαῖοι, ἵνα ἐξετάσωσι καὶ σχηματίσωσι γνώμην περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἰωάννου. Ἐζήτησαν οἱ Φαρισαῖοι νὰ μάθουν ἂν εἶναι αὐτὸς ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας. Ὁ Ἰωάννης ἀπήντησεν, ὅτι εἶναι φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ ὅτι ἐβάπτιζεν ἐν ὕδατι, διὰ νὰ προετοιμάσῃ τοὺς ἀνθρώπους πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἐρχομένου Μεσσίου.

Τὴν ἐπομένην τῆς συνομιλίας του μὲ τοὺς Φαρισαίους ὁ Ἰωάννης εἶδε διὰ πρώτην φοράν μετὰ τὸ βάπτισμα τὸν ἐπανελθόντα ἐκ τῆς ἐρήμου Ἰησοῦν. Τότε ὁ Ἰωάννης, ἀνακηρύττων αὐτὸν δημοσίᾳ ὡς Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, εἶπεν : *Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου.*

Ἡ προφητικὴ αὐτῆ προσφώνησις τοῦ Ἰωάννου ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς παρισταμένους. Δύο ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰωάννου ἠκολούθησαν τὸν Ἰησοῦν, ὅταν δὲ ὁ Ἰησοῦς στραφείς εἶπεν εἰς αὐτοὺς « τί ζητεῖτε; », ἐκεῖνοι ἠρώτησαν; « Ραββί, (δηλ. Διδάσκαλε), ποῦ μένεις; ».

— « Ἐρχεσθε καὶ ἴδετε », ἀπήντησεν ὁ Ἰησοῦς.

Οἱ πρῶτοι οὗτοι μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἦσαν ὁ Ἄνδρ ε α ς, ὁ ὀνομασθεὶς διὰ τοῦτο Π ρ ω τ ὀ κ λ η τ ο ς, καὶ ὁ Ἰ ω ά ν ν η ς, ὁ μετὰ ταῦτα ἐπιστήθιος καὶ μᾶλλον ἠγαπημένος μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ.

Μετὰ τοὺς δύο πρῶτους ἠκολούθησαν τὸν Ἰησοῦν καὶ ἄλλοι μαθηταὶ : ὁ Πέτρος ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀνδρέου, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Σίμων καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Ἰησοῦς εἶπε : « Σὺ εἶ Σίμων, ὁ υἱὸς Ἰωάν· σὺ κληθήσῃ Κηφᾶς (ὁ ἐρμηνεύεται Πέτρος) », ὁ Φίλιππος, καὶ διὰ τούτου ὁ Ναθαναὴλ ἢ Βαρθολομαῖος καὶ ἄλλοι.

Οἱ πρῶτοι μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἦσαν ἀπλοῖ ἀλιεῖς τῆς Γαλιλαίας καὶ τὸ γεγονός τοῦτο μαρτυρεῖ περὶ τοῦ θείου χαρακτῆρος, τὸν ὁποῖον ἔχει ὁ Χριστιανισμός. Μὲ τοιοῦτους ταπεινοὺς ἀπλοϊκοὺς ἀνθρώπους ἤρξισε τὴν διδασκαλίαν Του ὁ Ἰησοῦς.

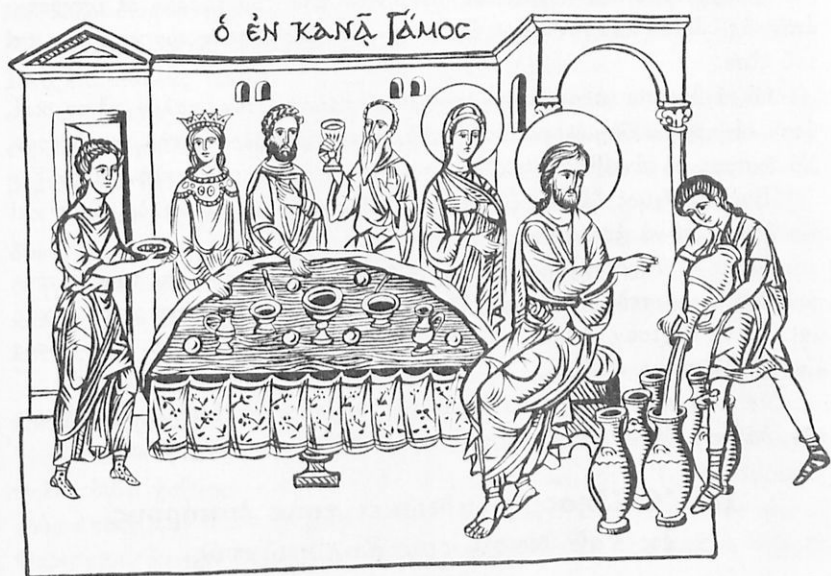
13. Τὸ πρῶτον θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας. (Ἰωάν. Β', 1 - 11)

Ὁ Ἰησοῦς ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Ἰουδαίας μαζὶ μὲ τοὺς πρῶτους μαθητάς Του ἔφθασε τὴν τρίτην ἡμέραν εἰς τὴν κωμόπολιν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας, ἣ ὁποία ἀπέχει τρεῖς ὥρας ἐκ τῆς Ναζαρέτ.

Εἰς τὴν Κανὰ ἐτελεῖτο τότε εἷς γάμος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε προσκληθῆ

καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, ὡς καὶ ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν Του. Ἡ τελετὴ τοῦ γάμου ἐγένετο ἐν καιρῷ νυκτός, αἱ δὲ γαμήλιοι ἑορταὶ διήρ-
κουν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου συμποσίου
παρητηρήθη ἔλλειψις οἴνου, ὀφειλομένη εἰς τὸ πλῆθος τῶν προσκεκλημένων
καὶ τὴν παράτασιν τῆς διασκεδάσεως. Τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἀντελήφθη
ἀμέσως ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ἐκάλεσεν ἰδιαιτέρως καὶ Τοῦ εἶπε χαμη-
λῆ φωνῆ:

— Οἶνον οὐκ ἔχουσιν.

Ἡ Θεοτόκος ἐν τῇ μητρικῇ ὑπερηφανείᾳ τῆς ἐνόμισεν ὅτι ἦτο τοῦτο
μία εὐκαιρία, διὰ τὴν δειξέη ὁ Ἰησοῦς τὴν Θεϊὰν δυνάμιν Του ἐνώπιον τῶν
ἀνθρώπων.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπαντῶν εἰς τὴν Θεοτόκον εἶπεν εἰς αὐτὴν ὅτι δὲν εἶχεν
ἔλθει ἀκόμη ἡ ὥρα νὰ ἀρχίσῃ νὰ ἐκτελῆ θαύματα (οὔπω ἤκει ἡ ὥρα
μου).

Ἡ Θεοτόκος, εἶπε τότε εἰς τοὺς ὑπῆρέτας:

— "Ὅ,τι ἂν λέγῃ ὑμῖν, ποιήσατε.

Εἰς τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας ὑπῆρχον ἕξ ὕδριαι λίθιναι, ἐκάστη τῶν

όποιων έχωρει 20 - 30 ὀκάδας ὕδατος. Τὸ ἐν ταῖς ὑδρίαις ὕδωρ ἐχρησί-
μευε, διὰ νὰ πλύνωσι τὰς χεῖρας πρὶν τοῦ φαγητοῦ καὶ μετὰ τοῦτο, ὡς
καὶ διὰ τὸ πλύσιμον τῶν ποδῶν.

“Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἔκρινεν ὅτι ἐπέστη ἡ ὥρα, ἐκάλεσε τοὺς ὑπηρέτας
παρουσίᾳ τῶν μαθητῶν Του μόνον καὶ τοὺς διέταξε νὰ γεμίσωσι τὰς ὑδρίας
μὲ καθαρὸν ὕδωρ ἕως ἄνω.

“Ὅταν δὲ ἐκεῖνοι ἐξετέλεσαν τὴν διαταγὴν Του ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν:
— Ἀντλήσατε νῦν καὶ φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ.

Ὁ ἀρχιτρικλίνος ἐδοκίμασε τὸν οἶνον ποῦ τοῦ ἔφεραν οἱ ὑπηρέται
ἀπὸ τὰς ὑδρίας καὶ τὸν εὔρεν ἐξαίρετον. Ἐκάλεσε τότε τὸν γαμβρὸν καὶ
τοῦ εἶπε:

— Οἱ ἄνθρωποι προσφέρουν συνήθως πρῶτον τὸν καλὸν οἶνον καί,
ὅταν οἱ προσκεκλημένοι πίνουν πολὺ, τότε προσφέρουν τὸν κατώτερον.
Σὺ ἕκαμες τὸ ἀντίθετον, ἐκράτησες διὰ τὸ τέλος τὸν καλὸν οἶνον.

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἐγνώριζε ἀπὸ ποῦ προήρχετο ὁ καλὸς οἶνος καὶ
δὲν ἤξευρε τί νὰ ἀπαντήσῃ.

Τέλος οἱ ὑπηρέται διεκήρυξαν τὸ θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ τοιοῦτοτρό-
πως ἔγινε γνωστὸν τοῦτο εἰς ὅλους. “Ὅλοι κατεπλάγησαν κατ’ ἀρχὰς
καὶ ἔπειτα ἤρχισαν νὰ ὀμιλοῦν διὰ τὸν Ἰησοῦν καὶ νὰ λέγουν, ὅτι Ἄυτὸς
εἶναι ὁ Μεσσίας.

Διὰ τοῦ πρώτου τούτου ἐν Κανᾷ θαύματος ὁ Ἰησοῦς ἐφανέρωσεν
τὴν δόξαν Αὐτοῦ καὶ ἐπίστευσαν εἰς Αὐτὸν οἱ μαθηταὶ Αὐτοῦ.

14. Ὁ Ἰησοῦς ἐκδιώκει τοὺς ἐμπόρους ἐκ τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος.

(Ἰωάν. Β', 13 - 23)

Μετὰ τὸ ἐν Κανᾷ θαῦμα ὁ Ἰησοῦς κατέβη μετὰ τῶν μαθητῶν Του,
τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν Του εἰς τὴν ὥραιαν πόλιν Καπερναοῦμ, ἡ
ὁποία ἔκειτο παρὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης Τιβεριάδος. Ἡ πόλις αὕτη ἔγινε
βραδύτερον τὸ κέντρον τῆς δράσεως τοῦ Διδασκάλου Ἰησοῦ. Ἡ πρώτη
ὅμως αὕτη ἐν Καπερναοῦμ διαμονὴ Του δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Ἡθέ-
λησεν ὁ Ἰησοῦς εἰς ἐπισημότερον κέντρον νὰ κάμῃ τὴν δημοσίαν ἐμφά-
νισίν Του. Ἐπλησίαζε τὸ Πάσχα, τὸ πρῶτον Πάσχα τοῦ δημοσίου βίου
Του. Ὁ Ἰησοῦς ἀπεφάσισε νὰ ἀναβῆ εἰς Ἱεροσόλυμα, διὰ νὰ κἀμῃ ἐκεῖ,
εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος, ἐπίσημον ἔναρξιν τῆς διδασκαλίας Του.

Ὁ Ναός τοῦ Σολομῶντος, συμπληρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου, ἦτο λαμπρότατος καὶ ἐπιβλητικώτατος. Εἰς τὰς εὐρείας αὐλὰς καὶ τὰς ὠραίας στοάς του ἐδημιουργεῖτο μεγάλη κίνησις κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς. Ὁ Ναός ἦτο, δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, τὸ κέντρον τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ζωῆς τῶν Ἰουδαίων.

Εἰς μίαν ἐκ τῶν αὐλῶν τοῦ Ναοῦ ὑπῆρχον πρὸς πώλησιν, πλήθη πτηνῶν, προβάτων καὶ βοῶν διὰ τὰς θυσίας. Ταῦτα ἠγόραζον οἱ ἐκ μακρινῶν χωρῶν ἐρχόμενοι διὰ τὸ Πάσχα προσκυνηταί. Ὑπῆρχον ἐπίσης καὶ ἄλλοι διάφοροι ἔμποροι, ὡς καὶ πλήθος κολλυβιστῶν (ἀργυραμοιβῶν) διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν νομισμάτων. Ὁ ἱερός τοῦ Ναοῦ χώρος μετεβάλλετο ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας εἰς πολυθόρυβον ἀγοράν.

Ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν Του προσεκύνησεν εἰς τὸν Ναὸν ὡς εἰς ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἐκ Γαλιλαίας προσκυνητῶν. Εἶδεν ἀμέσως τὴν βεβήλωσιν τοῦ ἱεροῦ χώρου καὶ κατελήφθη ἀπὸ ἱερὰν ἀγανάκτησιν.

Ἐλάβεν εἰς χεῖράς Του μαστίγιον ἐκ σχοινίων (φραγγέλιον) ἐξεδίωξε δι' αὐτοῦ τὰ πρόβατα καὶ τὰ ἄλλα μεγάλα ζῶα, καθὼς καὶ τοὺς ὀδηγοῦντας αὐτὰ ἀνέτρεψεν ἔπειτα τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν καὶ κατόπιν ἐλθὼν πρὸς τοὺς πωλοῦντας τὰς περιστεράς ἐφώνησε πρὸς αὐτούς:

— *Ἄρατε ταῦτα ἐντεῦθεν καὶ μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου οἶκον ἔμπορίου.*

Οἱ ἐκδιωχθέντες ἔμποροι καὶ κολλυβισταὶ ἀπεμακρύνθησαν σιωπηλοί, διότι ἠσθάνοντο εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς των, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δικαίως τοὺς ἀπέπεμψεν ἀπὸ τὸν ἱερὸν χώρον τοῦ Ναοῦ. Οἱ ἱερεῖς ὅμως καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ἂν καὶ δὲν ἐτόλμησαν νὰ καταδικάσωσι τὴν πράξιν ταύτην τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ἐπλησίασαν καὶ Τοῦ εἶπον:

— *Μὲ τί δικαίωμα τὸ ἔκαμες αὐτό; Δῶσέ μας ἀπόδειξιν, ὅτι ἔχεις τὴν ἐξουσίαν αὐτήν.*

Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη εἰς αὐτούς:

— *Ἀύσατε τὸν ναὸν τοῦτον καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερω αὐτόν.*

Ἐκεῖνοι τότε εἶπον πρὸς τὸν Ἰησοῦν:

— *Τεσσαράκοντα ἔξ ἔτη ἐχρειάσθησαν, διὰ νὰ κτισθῇ ὁ Ναός, καὶ σὺ λέγεις ὅτι θὰ τὸν κτίσῃς εἰς τρεῖς ἡμέρας;*

Καὶ ἀπεμακρύνθησαν πλήρεις ὀργῆς καὶ μίσους κατὰ τοῦ Ἰησοῦ.

Δὲν κατενόησαν βεβαίως οἱ Φαρισαῖοι τὴν βαθυτέραν ἔννοιαν τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος ναὸν ὠνόμαζε τὸ σῶμά Του μετὰ τὴν κατάλυσιν

δὲ καὶ ἔγερσιν Αὐτοῦ ἤθελε νὰ δηλώσῃ τὴν τριήμερον ταφὴν καὶ ἀνάστασίν Του.

Κατὰ τὴν βραχεῖαν εἰς Ἱεροσόλυμα διαμονὴν Του ὁ Ἰησοῦς τοῦ ὁποίου ἡ διδασκαλία καὶ ὁ βίος ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν, ἀπέκτησε πολλοὺς ὁπαδοὺς καὶ μαθητὰς καὶ μεταξὺ τῶν ἐπισήμων Ἰουδαίων. Εἷς ἐκ τούτων ἦτο καὶ ὁ Νικόδημος, ἀνὴρ πλούσιος καὶ μέλος τοῦ Συνεδρίου, τὸ ὁποῖον διηύθυνε τὰς θρησκευτικὰς ὑποθέσεις τῶν Ἰουδαίων. Ἦτο ὅμως ἄνθρωπος δειλὸς καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ διακηρύξῃ φανερὰ τὴν πίστιν του πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Μέχρι τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ παρέμεινε εἷς ἀπὸ τοὺς ἐν κρυπτῷ μαθητὰς τοῦ Κυρίου.

15. Συνομιλία τοῦ Ἰησοῦ μὲ τὸν Νικόδημον.

Ἡ περὶ ἀναγεννήσεως διδασκαλία Του.

(Ἱωάν. Γ', 1 - 21)

Ὁ Νικόδημος ἐπίστευσε εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ ὕστερα ἀπὸ μίαν συνομιλίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε μετ' Αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου διέμενε. Ἡ συνομιλία εἶχε μεγάλην σημασίαν καὶ ἀξίαν, διότι κατ' αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς ἀνέπτυξεν εἰς τὸν Νικόδημον τὴν περὶ ἀναγεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου διδασκαλίαν Του.

Διὰ νὰ μὴ ἐκτεθῇ ἔναντι τῶν ἄλλων ἐπισήμων Ἰουδαίων ὁ Νικόδημος, ἦλθεν ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἔμενε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Τὸν προσεφώνησε «Ραββί» (δηλ. Διδάσκαλε), καὶ ἐζήτησε νὰ μάθῃ ποῖος εἶναι ὁ χαρακτήρ τῆς βασιλείας, τὴν ὁποίαν ἦλθε νὰ ἰδρῦσῃ.

— Διδάσκαλε, τοῦ εἶπε, βλέπομεν ὅτι πράγματι εἶσαι ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ. Κανεὶς δὲν δύναται νὰ κάμῃ τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα Σὺ κάμνεις, ἂν δὲν εἶναι μαζί Του ὁ Θεός.

Ὁ Ἰησοῦς ἀμέσως ἀπήντησε:

— Κανεὶς δὲν δύναται νὰ ἴδῃ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἂν δὲν «γεννηθῇ ἄνωθεν».

Τοῦτο ἐσήμαινε, ὅτι κανεὶς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ μαθητὴς Του, ἂν δὲν ἦτο ἀφωσιωμένος ψυχῇ καὶ σώματι εἰς Αὐτόν.

Ὁ Νικόδημος δὲν ἀντελήφθη τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ καὶ εἶπε:

— Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γεννηθῇ πάλιν εἷς ἄνθρωπος, καὶ μάλιστα ἂν εἶναι γέρον; Δύο φορές δύναται νὰ γεννηθῇ ἄνθρωπος;

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐξήγησεν εἰς τὸν Νικόδημον τὰ τοῦ μυστηρίου τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

— « Ἄν δὲν ἀναγεννηθῆ ὁ ἄνθρωπος πνευματικῶς, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. "Ὅ,τι ἐγεννήθη ἀπὸ σάρκα εἶναι σὰρξ καὶ ὅ,τι ἐγεννήθη ἀπὸ πνεῦμα εἶναι πνεῦμα. Τόσον πολὺ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε ἔστειλε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν μονογενῆ διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς αἰωνίου ζωῆς εἰς ἐκεῖνους ποὺ θὰ πιστεῦσούν. Δὲν ἔστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν Του εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ δικάσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ σώσῃ. Διότι ἐκεῖνος μὲν ποὺ πιστεύει εἰς Αὐτὸν δὲν δοκιμάζεται· ἐκεῖνος ὅμως, ὁ ὁποῖος δὲν πιστεύει ἔχει ἤδη κριθῆ καὶ δικασθῆ, ἀφοῦ δὲν ἐπίστευσεν ».

16. Σύλληψις καὶ φυλάκισις τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. Ἀποκεφάλισις αὐτοῦ.

(Μάρκ. ΣΤ', 17 - 29)

Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἔγινεν ἡ σύλληψις καὶ φυλάκισις τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

Ὁ Ἰωάννης ἐξήκολούθει τὸ κήρυγμα καὶ τὴν διδασκαλίαν του. Ἦλεγχε δὲ μὲ αὐστηροὺς καὶ θαρραλέους λόγους ὅλους τοὺς ἁμαρτάνοντας. Μεταξὺ τούτων συμπεριελάμβανε καὶ τὸν ἡγεμόνα Ἡρώδη Ἀντίπαν διὰ τὸν ἄτακτον καὶ ἀνήθικον βίον του.

Ὁ Ἡρώδης ἐδίσταζε νὰ διατάξῃ τὴν σύλληψιν τοῦ Ἰωάννου, διότι ὁ λαὸς εἶχε μεγάλην ἐκτίμησιν πρὸς αὐτόν. Ἐπὶ τέλους ἐπέισθη ἀπὸ τὴν γυναῖκα του Ἡρωδιάδα καὶ ἔδωκεν ἐντολὴν νὰ συλληφθῆ καὶ νὰ φυλακισθῆ, δὲν ἤθελεν ὅμως νὰ διατάξῃ τὴν θανάτωσίν του. Ἡ φυλάκισις τοῦ Ἰωάννου διήρκεσε πολλοὺς μῆνας.

Βραδύτερον εἰς μίαν ἑορτὴν καὶ διασκεδάσιν ὁ Ἡρώδης ἐνεθουσιάσθη ἀπὸ τὸν χορὸν τῆς νεαρᾶς θυγατρὸς τῆς συζύγου του Σαλώμης καὶ ὑπεσχέθη εἰς αὐτὴν μεθ' ὄρκου, ὅτι θὰ κάμῃ ὅ,τι τοῦ ζητήσῃ.

Ἡ Σαλώμη κατὰ συμβουλήν τῆς μητρὸς της Ἡρωδιάδος ἐζήτησε τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἐπὶ πίνακι.

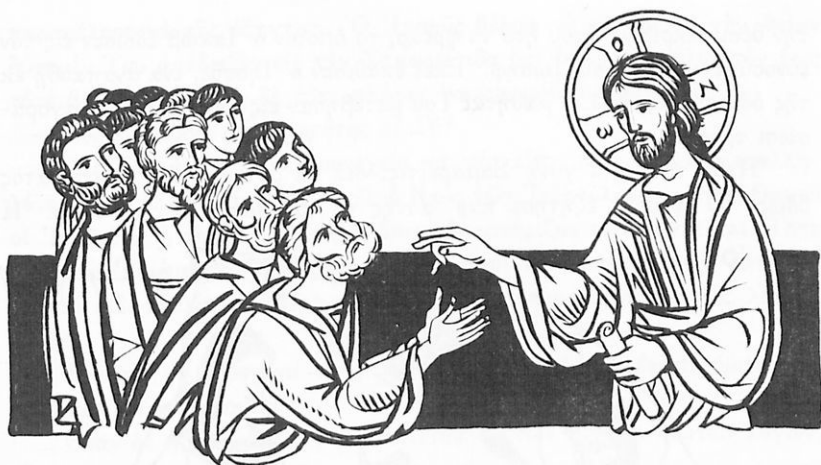
Ὁ Ἡρώδης ἐστενοχωρήθη, ἀλλὰ διέταξε νὰ ἀποκεφαλισθῆ ὁ Ἰωάννης, διὰ νὰ φανῆ συνεπὴς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ τοὺς δοθέντας ὑπ' αὐτοῦ ὄρκους.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου παρέλαβον τὸ σῶμά του καὶ τὸ ἔθαψαν, ἔσπευσαν δὲ νὰ ἀναγγείλουν τὸ γεγονός εἰς τὸν Ἰησοῦν.

Ὁ Ἰωάννης ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν Προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ ὅλους. Εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀποκεφαλίσσεως του ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν 29ην Αὐγούστου, ἡ ἡμέρα δὲ αὕτη ἔχει ὀρισθῆ καὶ ὡς ἡμέρα νηστείας. Τότε ψάλλεται τὸ ἀπολυτίκιον:

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, σοὶ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, Πρόδρομε. Ἀνεδείχθης γὰρ ὄντως καὶ Προφητῶν σεβασμιώτερος, ὅτι καὶ ἐν ρείθροις βαπτίσεια κατηξιώθης τὸν κηρυττόμενον. Ὅθεν τῆς ἀληθείας, ὑπεραθλήσας, χαίρων εὐηγγελίσω καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ, Θεὸν φανερωθέντα ἐν σαρκί, τὸν αἴροντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, καὶ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ

17. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρεῖτις.

(Ἰωάν. Δ', 4 - 42)

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἐξ Ἰουδαίας εἰς Γαλιλαίαν, ὁ Ἰησοῦς διήλθεν ἐκ τῆς χώρας Σαμαρείας, ἡ ὁποία ἔκειτο βορειῶς τῆς Ἰουδαίας καὶ νοτίως τῆς Γαλιλαίας.

Οἱ κάτοικοι τῆς Σαμαρείας ἦσαν καὶ αὐτοὶ παλαιότερον Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, εἶχον ἀναμειχθῆ μετὰ ἄλλα ξένα στοιχεῖα. Οἱ Σαμαρεῖται, ἂν καὶ ἐκαυχῶντο διὰ τὴν ἐξ Ἰουδαίων καταγωγὴν των, ἐν τούτοις εἶχον μεταβάλλει εἰς πολλὰ τὴν Ἰουδαϊκὴν θρησκείαν.

Μία διαφορὰ μετὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ Σαμαρειτῶν ἦτο, ὅτι οἱ τελευταῖοι ὑπεστήριζον, ὅτι ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ γίνεται ὄχι εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ εἰς τὸ ὄρος τῆς Σαμαρείας. Ἐπιζήν, ὅπου ὁ Ἀβραάμ ἐδέχθη νὰ θυσιάσῃ τὸν υἱὸν τοῦ εἰς τὸν Θεόν.

Μεγάλῃ ἔχθρᾳ ὑπῆρχεν ἀκόμη καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ Σαμαρειτῶν.

Ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν Του διέβη τὰ ὄρια τῆς Ἰουδαίας καὶ ἐφθασε πλησίον μιᾶς πόλεως τῆς Σαμαρείας, λεγομένης Σιχάρ, εἰς

τὴν θέσιν ἀκριβῶς ὅπου ἦτο τὸ φρέαρ, τὸ ὁποῖον ὁ Ἰακώβ ἔδωκεν εἰς τὸν εὐνοούμενον υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ. Ἐκεῖ ἐκάθισεν ὁ Ἰησοῦς, ἵνα ἀναπαυθῆ ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, ἐνῶ οἱ μαθηταὶ Του μετέβησαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα ἀγοράσωσι τρόφιμα.

Ἦλθε τότε μία γυνὴ Σαμαρεῖτις, διὰ νὰ ἀντλήσῃ ἐκ τοῦ φρέατος ὕδωρ. Ὁ Ἰησοῦς ἐζήτησε παρ' αὐτῆς νὰ τοῦ δώσῃ νὰ πῆ ὕδωρ. Ἡ

Σαμαρεῖτις ἦμωσ, ἡ ὁποία εἶδεν ἐκ τῆς ἐνδυμασίας Του, ὅτι ἦτο Ἰουδαῖος, εἶπεν εἰς Αὐτόν:

— Πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὕσης γυναικὸς Σαμαρεῖτιδος; Οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρεῖταις.

Ὁ Ἰησοῦς εἶπε τότε πρὸς αὐτήν:

— Ἐὰν ἐγνώριζες τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τίς ἐστὶν ὁ ζητῶν παρὰ σοῦ ὕδωρ, σὺ θὰ ἐζήτης παρ' αὐτοῦ καὶ θὰ ἐλάμβανες ὕδωρ ζῶν.

Ἡ Σαμαρεῖτις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀλληγορικὴν σημασίαν τοῦ «ὕδατος ζωῆς», περὶ τοῦ ὁποίου τῆς ὠμίλησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ τὸν

παρακάλεσε νὰ τῆς ἐξηγήσῃ. Ὁ Ἰησοῦς θέλων νὰ φανερώσῃ τὴν θεϊὰν δύναμιν Του ἀπέδειξεν εἰς τὴν Σαμαρείτιδα ὅτι ἐγνώριζεν ὅλον τὸν ἔως τότε βίον της, ἐκείνη δὲ τότε πλήρης θαυμασμοῦ ἀνεφώνησε:

— *Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ Σύ!*

Καὶ Τοῦ ἐζήτησεν ἐν συνεχείᾳ νὰ τῆς εἴπῃ ποῖος εἶναι καταλληλότερος τόπος λατρείας τοῦ Θεοῦ, ὁ Ναὸς τῶν Ἱεροσολύμων, ὅπως ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι, ἢ τὸ ὄρος Γαριζὶν, ὅπως ὑπεστήριζον οἱ Σαμαρεῖται. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἔδωσε τὴν ἀληθῆ ἔνοιαν τῆς περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς λατρείας Αὐτοῦ διδασκαλίας Του μὲ τούτους ὀλίγους τούτους θεοπνεύστους λόγους Του:

— *Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν.*

Ὅταν δὲ ἡ Σαμαρεῖτις, γοητευθεῖσα ἐκ τῶν ὑψηλῶν τούτων λόγων, εἶπε:

— Γνωρίζω ὅτι ἔρχεται ὁ Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ, θὰ μᾶς τὰ ἐξηγήσῃ ὅλα.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν ἀμέσως:

— *Ἐγὼ εἰμι ὁ λαλῶν σοι.*

Ἡ ἀ π ο κ ἄ λ υ ψ ι ς τῆς θείας ἀποστολῆς τοῦ Ἰησοῦ ἐγένετο. Ὁ Χριστὸς ἀναλαμβάνει τὸ Θεῖον ἔργον Του. Διὰ τοῦτο εἰς τοὺς ἐπανεληθόντας ἐν τῷ μεταξύ μαθητάς Του, οἱ ὅποιοι τὸν προέτρεπον νὰ φάγῃ εἶπεν:

— *Ἐμὸν βρωμά (= τροφή), ἐστίν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον.*

Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Σαμαρεῖται, πληροφορηθέντες ὑπὸ τῆς γυναικὸς τὰ διατρέξαντα, ἔσπευσαν πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ ἤκουον μετὰ θαυμασμοῦ τὴν διδασκαλίαν Του. Πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς Αὐτὸν καὶ διεκήρυσσον ὅτι δὲν ἦτο ἀπλοῦς προφήτης, ἀλλ' ἀληθῶς ὁ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, ὁ Χ ρ ι σ τ ὸ ς.

Δύο μόνον ἡμέρας ἔμειναν ὁ Ἰησοῦς μεταξύ τῶν Σαμαρειτῶν καὶ μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησε καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

18. Ἡ διὰ λόγου θεραπεία τοῦ υἱοῦ τοῦ αὐλικοῦ.

(Ἰωάν. Α', 46 - 53)

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς μετέβη πρῶτον εἰς τὴν Ναζαρέτ, ὅπου ἀνετράφη καὶ ἐμεγάλωσεν. Ἦρξιεν ἀμέσως νὰ διδά-

σκη εἰς τὴν Συναγωγὴν, ἀλλὰ οἱ Ναζαρηνοὶ δὲν ἐδέχθησαν τὴν διδασκαλίαν Του καὶ Τὸν ἠνάγκασαν νὰ φύγῃ.

Κατευθυνόμενος εἰς τὴν Καπερναοὺμ διῆλθεν ὁ Ἰησοῦς ἐκ τῆς μικρᾶς πόλεως Κανά, ὅπου εἶχε κάμει τὸ πρῶτον θαῦμα. Ἐκεῖ ἔσπευσε νὰ Τὸν συναντήσῃ εἰς ἀξιωματικὸς ἀνήκων εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως Ἡρώδου Ἀντίπα, ὁ ὁποῖος διέμενον εἰς τὴν Καπερναοὺμ. Ὁ αὐλικὸς αὗτος εἶχε τὸν υἱὸν του κατὰκοιτον καὶ ἐτοιμοθάνατον. Εἶχεν ἀκούσει πολλὰ περὶ τῆς θεϊκῆς δυνάμεως τοῦ Ἰησοῦ, ἔσπευσε πρὸς Αὐτὸν καὶ Τὸν παρεκάλεισε νὰ θεραπεύσῃ τὸ τέκνον του.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε:

— Πρέπει νὰ ἰδῆτε θαύματα, διὰ νὰ πιστεύσετε!

Ὁ αὐλικὸς πάλιν τὸν παρεκάλει καὶ ἔλεγε:

— Κύριε, κατέβα εἰς τὴν Καπερναοὺμ γρήγορα, πρὶν ἀποθάνῃ τὸ τέκνον μου.

Τότε ὁ Ἰησοῦς λέγει πρὸς αὐτόν:

— Πήγαινε, ὁ υἱός σου ζῆ.

Ὁ αὐλικὸς ἐπίστευσεν εἰς τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον τοῦ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἀνεχώρησεν. Ἐνῶ ἀκόμη εὐρίσκετο καθ' ὁδόν, συνήντησε τοὺς ὑπηρέτας τῆς οἰκίας του, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο νὰ τοῦ ἀναγγείλουν, ὅτι ὁ υἱός του εἶναι πλέον καλά.

Αὐτὸς τότε τοὺς ἠρώτησε κατὰ ποίαν ὥραν παρετήρησαν, ὅτι εἶχε καλυτερεύσει. Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπήντησαν, ὅτι κατὰ τὴν ἐβδόμην ὥραν ἄφησεν ὁ πυρετὸς τὸν ἀσθενῆ.

Ὁ αὐλικὸς ἀνεγνώρισεν ἀμέσως καὶ διεκήρυξεν, ὅτι τοῦτο εἶχε γίνεαι ἀκριβῶς καθ' ἣν ὥραν ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶχεν εἶπει: « πῆγαινε, ὁ υἱός σου ζῆ ».

Καὶ αὐτὸς καὶ ὅλη ἡ οἰκογένειά του ἐπίστευσαν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἰς τὸν Κύριον.

19. Ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ. Θεραπεία τοῦ δαιμονιζομένου καὶ ἄλλων ἀσθενῶν.

(Λουκ. Α', 31 - 41)

Ὁ Ἰησοῦς μετέβη κατόπιν εἰς τὴν πόλιν Καπερναοὺμ, ἡ ὁποία ἦτο τότε κέντρον μεγάλης ἐμπορικῆς κινήσεως. Ἐγκατεστάθη ἐν αὐτῇ καὶ ἤρχισεν ἐπισημότερον τὸ θεῖκόν ἔργον Του τῆς σωτηρίας τοῦ χόσμου ἀποκαλύπτων τὴν θεῖαν ἀποστολὴν Του.

Ἡ πρώτη ἐμφάνισις καὶ διδασκαλία Του ἐν τῇ Συναγωγῇ τῆς Καπερναοῦμ ἔκαμεν ἀμέσως μεγάλην ἐντύπωσιν. Ἐνῶ δὲ ὅλοι καταπεπληγμένοι ἐκ τῆς δυνάμεως τῶν λόγων του ἐκρέμαντο ἐκ τῶν χειλέων Του, ἠκούσθησαν ἔξαφνα ἄγριαι κραυγαί. Εἷς ἐκ τῶν παρισταμένων δαιμονιζόμενος, δηλ. κατεχόμενος ἀπὸ πονηρὸν πνεῦμα, ἐξέβαλεν ἀγρίας κραυγὰς καὶ ἀπευθυνθεὶς πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἐφώνησε:

— Παῦσε· τί τὸ κοινὸν μεταξὺ ἡμῶν καὶ σοῦ, Ἰησοῦ Ναζαρηνέ; Ἦλθες νὰ μᾶς καταστρέψῃς; Γνωρίζω ποῦος εἶσαι· εἶσαι ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἐπετίμησε τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα καὶ τὸ διέταξε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν μετὰ τοὺς λόγους:

— Φιμώθητι (δηλ. παῦσε) καὶ ἐξέλθε ἐξ αὐτοῦ.

Ἡ δύναμις τῆς Θείας φωνῆς Του εἶχεν ἄμεσον ἀποτέλεσμα. Ὁ δαιμονιζόμενος ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ κατελήφθη ὑπὸ σπασμῶν ἐντὸς ὀλίγου ὅμως ἀπαλλαγεὶς τοῦ ἀκαθάρτου πνεύματος ἀνηγγέρθη ἡρεμος καὶ ὑγιής.

Ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἔμειναν κατάπληκτοι ἐκ τοῦ θαύματος καὶ τὸ διελάουον εἰς ὅλην τὴν πόλιν καὶ τὰ περίχωρα.

Ἐξελθὼν ἐκ τῆς Συναγωγῆς ὁ Ἰησοῦς μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σίμωνος (Πέτρου). Ἐκεῖ τὸν ἐπληροφόρησαν, ὅτι ἡ πενθερὰ τοῦ Πέτρου ὑπέφερον ἀπὸ ὑψηλὸν πυρετόν. Ὁ Ἰησοῦς μετέβη πλησίον τῆς κλίνης καὶ ἐθεράπευσεν ἀμέσως αὐτήν. Ἡ πρὸ ὀλίγου ἀσθενὴς ἠγγέρθη ἐκ τῆς κλίνης καὶ διηκόνει αὐτοῖς.

Ἐφερον τότε πολλοὺς ἀσθενεῖς πρὸς τὸν Ἰησοῦν παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ τοὺς θεραπεύσῃ. Πλήρης ἐλέους καὶ συμπαθείας πρὸς τοὺς πάσχοντας ὁ Ἰησοῦς ἐθεράπευεν αὐτοὺς θέτων ἐπ' αὐτῶν τὰς χεῖράς Του.

Ἡ φήμη τοῦ Χριστοῦ ὡς μεγάλου Διδασκάλου καὶ θαυματουργοῦ ἐξηπλώθη εἰς ὅλην τὴν Γαλιλαίαν, μέχρι Τύρου καὶ Σιδῶνος καὶ μέχρι τῶν περάτων τῆς Συρίας. Πλήθος κόσμου προσέτρεχον, ἵνα ἀκούσουν τὴν διδασκαλίαν Του.

20. Ἡ Ἐκλογή τῶν δώδεκα Ἀποστόλων.

(Μάρκ. Γ', 14 - 19, Λουκ. ΣΤ', 12 - 16 κ.ά.)

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ Ἰησοῦς ἀπεφάσισε νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν μαθητῶν Του δώδεκα, τοὺς ὁποίους καὶ ἐκάλεσεν Ἀποστόλους. Ἡ ἐκλό-

γή τῶν δώδεκα ἔγινε κατόπιν ὀλονυκτίου διαμονῆς καὶ προσευχῆς τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ παρά τὴν Καπερναοὺμ ὄρος. Οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ἦσαν

ἀλιεῖς τῆς λίμνης Τιβεριάδος (Γεννησαρέτ). Σκοπὸς δὲ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἤτο, ἵνα οὗτοι διδασκόμενοι καὶ φωτιζόμενοι γίνωσι μάρτυρες τῶν ἔργων Του καὶ κήρυκες τῆς διδασκαλίας Του.

Οἱ ἐκλεγέντες ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ δώδεκα Ἀπόστολοι εἶναι οἱ ἐξῆς:
 Ἄνδρ ε α ς ὁ πρωτόκλητος καὶ Σίμων ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, υἱὸς
 τοῦ Ἰωνᾶ· Ἰάκωβος καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἰωάννης ὁ κατοπιν
 Εὐαγγελιστῆς, υἱὸς τοῦ Ζεβεδαίου· Φίλιππος καὶ Ναθαναήλ, ὁ
 καλούμενος καὶ Βαρθολομαῖος· Ὁθωμᾶς (ὁ καὶ Δίδυμος) καὶ Ματ-
 θ α ῖ ο ς, ὁ ἕως τότε τελώνης· Ἰάκωβος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου καὶ
 Θαδδαῖος ἢ Λεβαῖος· Σίμων ὁ Κανανίτης ἢ Ζη-
 λωτῆς καὶ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ὁ προδῶσας τὸν Κύριον.

Ὅλοι οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου κατήγοντο ἐκ τῆς Γαλιλαίας πλην τοῦ
 Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτου· οὗτος κατήγετο ἐκ τῆς πόλεως Καριώθ τῆς νο-
 τίου Ἰουδαίας καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάζετο καὶ Ἰσκαριώτης.

Πλην τῶν δώδεκα τούτων ἐπιστήμων μαθητῶν, οἱ ὅποιοι ἀγέντες
 ἅπαντα ἠκολούθησαν Αὐτῷ, ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι πιστοὶ μαθηταὶ καὶ ὀ-
 παδοὶ Του, οἱ ὅποιοι δὲν ἐφανερώνοντο ἐπιστήμως. Εἰς πολλὰς ὅμως περι-
 στάσεις, ἰδίως μετὰ τὴν Σταύρωσιν, ἔδειξαν καὶ φανερὰ τὴν ἀγάπην καὶ
 πίστιν των πρὸς τὸν Χριστόν. Τοιοῦτοι ἦσαν ὁ Νικόδημος (βλ. σελ.
 38), ὁ Ἰωσήφ, βουλευτῆς ἐξ Ἀριμαθαίας, καὶ πολλοὶ ἄλλοι περὶ τοὺς
 ἑβδομήκοντα.

ὑπῆρχον ἐπίσης καὶ μαθήτριά τοῦ Χριστοῦ πολλαὶ γυναῖκες, ἀπὸ
 τὰς ὁποίας μερικαὶ ἠκολούθουν τὸν Ἰησοῦν. Τοιαῦται ἦσαν ἡ Μαρία
 ἡ συγγενὴς τῆς Θεοτόκου, ἡ Σαλώμη, ἡ Μαρία ἡ Μαγδα-
 ληνή, ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία, ἀδελφαὶ τοῦ Λαζάρου καὶ ἄλλαι.

Διὰ τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους ἡ ἐκκλησία μας ψάλλει τὸ ἀπολυ-
 τίκιον:

Ἀπόστολοι ἅγιοι, πρεσβεύσατε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων
 ἄφρασιν παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

21. « Ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλία ».

(*Μαθ. Κεφ. Ε' - Ζ' καὶ Λουκ. ΣΤ', 17 κ.ε.*)

Ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλία ἔχει πολὺ μεγάλην ἀξίαν, διότι εἰς αὐτὴν
 ἀναφέρονται δι' ὀλίγων ὅλα ὅσα ἐδίδασκε καὶ ἀπεκάλυψεν ὁ Κύριος ἡμῶν
 Ἰησοῦς Χριστὸς περὶ τοῦ ἔργου καὶ τῆς Ἀποστολῆς Του. Ἀποτελεῖ
 αὕτη τὸν ἠθικὸν κώδικα τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Κεντρικὸν σημεῖον τῆς ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλίας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν
 εἶναι ἡ περὶ τῆς Β α σ ι λ ε ῖ α ς τ ῶ ν Ο ὕ ρ α ν ῶ ν διδασκαλία Του.

Τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν θὰ κερδίσουν — καὶ θὰ εἶναι οὗτοι μακάριοι, δηλ. εὐτυχεῖς — ὅσοι ἀκολουθήσουν τὰς θείας ἐντολάς, αἱ ὁποῖαι ἀποκαλύπτονται τώρα εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἶναι συμπλήρωσις τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου.

Ἡ ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλία περιέχει:

α') Τοὺς λεγομένους Μακαρισμοὺς (λέγονται οὕτω, διότι ἐκάστη πρότασις ἀρχίζει διὰ τῆς λέξεως **μακάριοι**).

β') Τὰς πρὸς τοὺς μαθητάς Του συστάσεις τοῦ Ἰησοῦ διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου των· καὶ

γ') Τὴν συμπλήρωσιν τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου διὰ τῆς νέας διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ περὶ φόνου, περὶ ὄρκου, περὶ ἀγάπης, ἐλεημοσύνης, προσευχῆς κ.λ.π.

22. Οἱ Μακαρισμοί.

(*Μαθ. Ε', 3 - 11*)

Ἀρχόμενος τῆς ὁμιλίας Του ὁ Κύριος ὀνομάζει εὐτυχεῖς (μακαρίους) ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θὰ κληρονομήσωσι τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, δηλ. τὸν Παράδεισον. Ἀποκαλύπτει ὁ Ἰησοῦς ὅτι δὲν ἐξαρτᾷ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ ὑλικά ἀγαθά, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν εἰρήνην τοῦ πνεύματος καὶ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς. Οἱ Ἰουδαῖοι ἀνέμενον τὸν Μεσσίαν, διὰ τὸ νὰ τοὺς χάριση ἐγκόσμιον βασιλείαν, νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ δηλ. ἀπὸ τὸν Ρωμαϊκὸν ζυγόν. Ὁ Ἰησοῦς ἐπαγγέλλεται τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν εἰς τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ἐναρέτους ἀνθρώπους.

Κ η ρ υ σ σ ε ι :

— *Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι (=διότι) αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.*

Εὐτυχεῖς, λέγει, εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι συναισθάνονται τὴν ἀτέλειαν των καὶ τὴν μικρότητα καὶ πτωχείαν τοῦ πνεύματός των ἔναντι τῆς πανσοφίας καὶ μεγαλωσύνης τοῦ Θεοῦ καὶ εἶναι διὰ τοῦτο **τ α π ε ι ν ο ἰ**. Μόνον αὐτοὶ εἶναι δυνατὸν νὰ βελτιωθῶσι καὶ νὰ γίνωσι καλύτεροι, ἄξια τέκνα τοῦ Θεοῦ.

Εὐτυχεῖς εἶναι, συνεχίζει, ὅσοι φέρονται πρὸς τοὺς ἄλλους **μ ἐ π ι ε ἰ κ ε ι α ν** καὶ **π ρ ὸ τ η τ α** καὶ **δ ι κ α ι ο σ ῦ ν η ν**. Εὐτυχεῖς εἶναι ὅσοι ποτὲ δὲν θὰ ἐνοχλήσωσι τοὺς συνανθρώπους των, ἀλλὰ τοῦναν-

τίον θά ἐλεῶσιν αὐτούς καὶ θά συμπάσχωσι μετ' αὐτῶν. Ἐπίσης ὅσοι θά ἔχωσι καθαράν τὴν καρδίαν των ἀπὸ πονηρὰς ἐπιθυμίας.

Εὐτυχεῖς εἶναι ὅσοι ἐργάζονται διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, διότι αὐτοὶ ἐκπληροῦσι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ εἶναι ἄξια τέκνα Αὐτοῦ.

Εὐτυχεῖς εἶναι καὶ ὅσοι κακολογηθῶσι καὶ ὑβρισθῶσιν ἢ καὶ καταδιωθῶσι, διότι ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῶν ἐντολῶν τούτων τοῦ Θεοῦ, ἢ διὰ τὴν ἀφοσίωσίν των εἰς τὸν Χριστόν.

23. Συστάσεις τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τοὺς μαθητὰς Του διὰ τὴν καλὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου των.

(Ματθ. Ε', 13 - 16)

Ἄφοῦ καθώρισεν ὁ Ἰησοῦς ποῖοι ἄνθρωποι θά κριθοῦν ἄξιοι τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, στρέφεται κατόπιν πρὸς τοὺς μαθητὰς Του. Οὗτοι ἔχουσι ἤδη κριθῆ διὰ τῆς ἐκλογῆς των ὡς μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ἄξια τέκνα τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀναλάβουν μὲ ζῆλον καὶ μεγάλην προσοχὴν τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίας τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

— Προσέχετε, λέγει πρὸς αὐτούς ὁ Ἰησοῦς. Σεῖς εἶσθε τὸ ἄλας τῆς γῆς.

Ἡ παρομοίωσις αὕτη τῶν μαθητῶν πρὸς τὸ ἄλας εἶναι πολὺ ἐπιτυχῆς. Τὸ ἄλας διατηρεῖ καὶ προφυλάσσει ἀπὸ τὴν σῆψιν τὰς τροφάς, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ τὴν συντήρησιν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος. Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνον σῶμα· ἔχει καὶ ψυχὴν, ἢ ὁποῖα καταστρέφεται ἀπὸ τὴν σῆψιν τῆς ἁμαρτίας. Τὴν ψυχὴν λοιπὸν τῶν ἀνθρώπων πρόκειται νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ νὰ βελτιώσῃ ἢ διδασκαλίαν τῶν μαθητῶν. Διὰ τοῦτο οἱ μαθηταὶ καὶ ἡ διδασκαλία των ἀποτελοῦν τὸ ἄλας, μὲ τὸ ὁποῖον θά προφυλαχθῇ ἀπὸ τὴν σῆψιν τῆς ἁμαρτίας ἢ ψυχῆ τῶν ἀνθρώπων.

— Προσέχετε, λέγει πάλιν πρὸς τοὺς μαθητὰς του ὁ Ἰησοῦς. Σεῖς εἶσθε τὸ φῶς. Ὅπως τὸ φῶς φωτίζει τὸν κόσμον, οὕτω καὶ σεῖς θά φωτίσετε τὴν ψυχὴν τῶν ἀνθρώπων μὲ τὴν διδασκαλίαν σας, διὰ νὰ γνωρίσουν οἱ ἄνθρωποι τὴν ἀλήθειαν καὶ ὁδηγηθῶσιν εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅπως τὴν λυχνίαν τῆς οἰκίας μας τοποθετοῦμεν ἐπὶ τοῦ λυχνοστάτου, διὰ νὰ φέγγῃ εἰς ὅλους, ἔτσι καὶ τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας σας πρέπει νὰ τὸ βλέπουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

— Προσέχετε, λοιπόν πολὺ εἰς τὰ λόγια καὶ εἰς τὰς πράξεις σας. Διότι σεῖς θὰ ὁμοιάζετε πρὸς πὸ λιν, ἡ ὁποία εἶναι κτισμένη ἐπάνω εἰς ὄρος καὶ τὴν ὁποίαν βλέπουν καὶ παρακολουθοῦν τὴν ζωὴν τῆς ὄλοι οἱ ἄνθρωποι. Τοιοῦτοτρόπως καὶ τὰς πράξεις σας θὰ βλέπουν ὄλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ τοὺς λόγους σας θὰ ἀκούουν. Ἄς λάμπη λοιπὸν τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας σας καὶ τῶν καλῶν ἔργων σας ἔμπροσθεν ὅλων τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ ὁδηγηθῶσι καὶ οὗτοι εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον καὶ δοξάζωσι τὸν ἐν Οὐρανοῖς πατέρα σας, τὸν Θεόν.

24. Ἡ συμπλήρωσις τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου.

(*Matth. Kap. E', 20 - Z'*)

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου καὶ τονίζει ἀμέσως, ὅτι ἡ διδασκαλία Του δὲν τὸν καταργεῖ, ὅπως ἔλεγον ὅσοι ἤθελον νὰ τὸν κατηγορήσουν, ἀλλὰ τὸν συμπληρῶνει καὶ τὸν βελτιώνει. Ὁ παλαιὸς νόμος ἦτο πρόσκαιρος καὶ παροδικός, ὁ νέος νόμος ὁ καθιερούμενος διὰ τῆς διδασκαλίας Του, εἶναι ἀπόλυτος, διαρκής καὶ τέλειος. Δὲν ζητεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀποφεύγῃ ἀπλῶς τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα, ὅπως ὁ παλαιός. Ἀπαιτεῖ ἀπὸ αὐτὸν ὄχι μόνον νὰ ἀποφεύγῃ τὸ παραμικρὸν κακόν, ἀλλὰ καὶ νὰ πράττῃ πάντοτε τὸ ἀγαθόν.

Διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ νόμου, τὸν ὁποῖον καθιερώνει διὰ τῆς διδασκαλίας Του καὶ ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, ὁμιλεῖ λεπτομερῶς περὶ ὅλων τῶν ἐντολῶν τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, τὰς ὁποίας συγχρόνως συμπληρῶνει καὶ τελειοποιεῖ.

α'. Περὶ φόνου

(*Matth. E', 20 - 26*)

Ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος μὲ τὴν ἕκτην ἐντολὴν οὐ φονεύσεις ἀπηγόρευεν ἀπλῶς τὸν φόνον. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος, παραβαίνων τὴν ἐντολὴν, θὰ ἐφόνευε, θὰ ἐδικάζετο καὶ θὰ ἐτιμωρεῖτο. Ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος δηλ. δὲν ζητεῖ νὰ εὕρῃ τὴν ρίζαν τοῦ κακοῦ, ἦτοι τὰς ἀφορμὰς, ἀπὸ τὰς ὁποίας συνήθως προέρχεται τὸ φοβερὸν ἔγκλημα τοῦ φόνου. Ἀρκεῖται εἰς τὸ νὰ ἀπαγορεύσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ φονεύσῃ καί, ἂν φονεύσῃ, τὸν τιμωρεῖ.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως, ὁ ὁποῖος ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ συμπληρώσῃ καὶ τελειοποιήσῃ τὸν παλαιὸν νόμον, προχωρεῖ εἰς τὰ βαθύτερα αἷτια τοῦ φόνου. Τὴν ρίζαν τοῦ κακοῦ εὕρισκει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Βλέπει

ὅτι τὸ κακὸν αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὴν ὀργήν, ἡ ὁποία εἰσέρχεται εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ὡς σπόρος, καλλιεργείται καὶ βλαστάνει ἐκεῖ ὡς δένδρον καὶ καρποφορεῖ τὸν φόνον.

Ἡ ὀργὴ λοιπὸν εἶναι ἡ κυρία ἀφορμὴ τοῦ φόνου. Ἀπὸ τὴν ὀργὴν ἀφορμᾶται (ἀρχίζει) ἡ ἁμαρτία καὶ τὸ ἔγκλημα. Πρῶτον θὰ ὀργισθῇ ὁ ἄνθρωπος, ἔπειτα θὰ ὑβρίσῃ, θὰ βλασφημῆσῃ, θὰ μισήσῃ καὶ τέλος θὰ φονεύσῃ. Ἴδου ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Μωσαϊκοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Νόμου καὶ ἡ συμπλήρωσις καὶ τελειοποιήσις τοῦ πρώτου, τοῦ Μωσαϊκοῦ. Ὁ Ἰησοῦς θέλει νὰ ἐξαλείψῃ καὶ τὰς ἀφορμὰς τοῦ φόνου, τὴν ὀργὴν δηλ., τὴν ὑβρίν καὶ τὸ μῖσος.

— Ἄν ἔχῃ κανεὶς μῖσος εἰς τὴν ψυχὴν του ἐναντίον ἑνὸς ἄλλου ἀνθρώπου, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ προσευχηθῇ εἰς τὸν Θεόν. Πρέπει πρῶτον νὰ ὑπάγῃ νὰ εὔρῃ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον μισεῖ ἢ ἔχει ἀδικήσῃ, νὰ συμφιλιωθῇ μαζί του καὶ τότε μόνον, μὲ ἀγάπην πλῆρον εἰς τὴν καρδίαν καὶ ὄχι μὲ μῖσος, νὰ σπεύσῃ εἰς τὸν Ναόν. Τότε ἡ προσευχὴ του θὰ εἶναι εὐπρόσδεκτος ἀπὸ τὸν Θεόν.

β'. Περὶ ὄρκου

(*Μαθ. Ε', 33 - 37*)

Ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος ἐπέτρεπε τὸν ὄρκον. Οὐκ ἐπιορκήσεις, ἔλεγεν, ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυρίῳ τοὺς ὄρκους σου. Ἀπηγόρευε δηλ. εἰς τοὺς Ἰουδαίους νὰ παραβαίνουν ὅ,τι μὲ ὄρκον ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ ἐκτελέσουν. Ὅσοι παρέβαινον τὰς μεθ' ὄρκου ὑποσχέσεις των θὰ ἐτιμωροῦντο.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως συμπληρῶν τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον ἀπαγορεύει τελείως τὸν ὄρκον: Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὁμόσαι ὅλως.

Οἱ ἄνθρωποι, τονίζει, πρέπει νὰ λέγουν τὴν ἀλήθειαν, νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνην ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον καὶ νὰ ἀκοῦνται εἰς ἕν ν α ἰ ἢ εἰς ἕν ὄ χ ι. Δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ λαμβάνουν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ στόμα των κατὰ τὰς συναλλαγὰς των. Τοῦτο εἶναι μεγάλη ἀσέβεια καὶ δὲν ἐπιτρέπεται.

Ἄν θέλῃ κανεὶς νὰ βεβαιώσῃ τὸν ἄλλον δι' ὀ,τιδήποτε, ἀρκεῖ ἕν ν α ἰ καὶ τίποτε περισσότερον. Ἄν πάλιν θέλῃ νὰ ἀρνηθῇ κάτι, ὅσονδήποτε καὶ ἂν δὲν τὸν πιστεύουν, αὐτὸς πρέπει νὰ ἀρκεσθῇ εἰς ἕν ἀπλοῦν ὄ χ ι καὶ ποτὲ νὰ μὴ καταφεύγῃ εἰς τὸν ὄρκον, διὰ νὰ γίνῃ τάχα πιστευτός.

Ἐν ν α ἰ λοιπὸν ἢ ἕν ὄ χ ι εἶναι ἀρκετά, διὰ νὰ βεβαιώσουν οἱ καλοὶ ἄνθρωποι τὰ λεγόμενά των ἢ τὰς ὑποσχέσεις των. Ὁ ὄρκος εἶναι ἀσέ-

βεια πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀπαγορεύεται ἀπολύτως. Καὶ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο βλέπομεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς συμπληρώνει καὶ τελειοποιεῖ τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον¹.

γ'. Περὶ ἀνεξικακίας

(*Μαθ. Ε', 38 - 43*)

Συμπληρώνει ἐπίσης καὶ τελειοποιεῖ τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον ὁ Ἰησοῦς διὰ τῆς νέας διδασκαλίας Του περὶ ἀνεξικακίας.

Ὁ Ἑβραϊκὸς Νόμος ἀνεγνώριζε τὴν ἐκδίκησιν ὡς νόμιμον πράξιν διότι ἔλεγεν :

—Ὁφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος· δηλ. ὅ,τι κακὸν σοῦ κάμουν νὰ τὸ ἀνταποδώσῃς, νὰ κάμῃς καὶ σὺ τὸ ἴδιον.

Ὁ Κύριος ἡμῶν διδάσκει :

Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ἀντιστηναὶ τῷ πονηρῷ, ἀλλ' ὅστις σέ ραπίσῃ ἐπὶ τὴν δεξιὰν σιαγόνα στρέφον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην, δηλ. δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐναντιώνεσαι εἰς τὸν πονηρὸν καὶ νὰ τοῦ ἀνταποδίδῃς τὰ ἴσα, ἤτοι νὰ τοῦ κάμῃς ὅ,τι κακὸν σοῦ ἔκαμεν αὐτός.

Ἡ ἀντεκδίκησις δὲν φέρει ποτὲ καλὸν ἀποτέλεσμα. Ὁ ἐκδικούμενος προκαλεῖ νέαν ἐκδίκησιν ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ τὸ πρῶτον τὸν ἠδίκησε· καὶ οὗτος πάλιν νέαν, ὥστε τὸ κακὸν δὲν σταματᾷ ποτέ, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ μέχρι τελείας καταστροφῆς.

Ἐκδίκησις λοιπὸν δὲν ἐπιτρέπεται ὅταν ἀδικηθῇ κανεὶς, εἶναι προτιμότερον νὰ ὑποχωρήσῃ, νὰ ἀνεχθῇ τὴν ἀδικίαν καὶ νὰ ἔχῃ ὑπομονήν, καὶ ἀ ν ε ξ ι κ α κ ι α ν.

δ'. Περὶ ἀγάπης

(*Μαθ. ΣΤ', 43 - 48*)

Ἡ πληρεστέρα καὶ τελειότερα συμπλήρωσις τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου

1. Ὁ ὅρκος ὁ ἐπιβαλλόμενος σήμερον ὑπὸ τῆς Πολιτείας εἰς τὰ δικαστήρια κυρίως δὲν ἀντίκειται εἰς τὸ Εὐαγγελικὸν « μὴ ὀμόσαι βίως ». Ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη τοῦ Χριστοῦ ἀναφέρεται πρωτίστως εἰς τοὺς ἐπιπολαίως καὶ ἀνευ ἀνάγκης ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ἄλλως τε καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴν του (ΣΤ', 16) ὅτι ὁ ὅρκος δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ πέρασ πάσης ἀντιλογίας. Ἡ Πολιτεία ἐπιβάλλει τὸν ὅρκον εἰς τοὺς στρατιώτας, ὅτι θὰ χύσουν τὸ αἷμά των ὑπὲρ αὐτῆς, καὶ εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, ὅτι θὰ ἐκπληρῶσουν πιστῶς τὸ καθήκον των.

γίνεται διὰ τῆς περὶ ἀγάπης διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ. Αὕτη ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον τοῦ Εὐαγγελικοῦ ἠθικοῦ νόμου.

Ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος ἔλεγεν :

— Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου καὶ οἱ Ἑβραῖοι προσέθεσαν : καὶ μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου. Νὰ ἀγαπᾶς τὸν πλησίον σου, δηλ. τὸν ὁμόφυλόν σου καὶ νὰ μισῆς τὸν ἐχθρόν σου, δηλ. κάθε ξένον.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς συμπληρώνων τὸν Νόμον ἐπεκτείνει τὴν ἀγάπην καὶ εἰς τοὺς ἐχθρούς μας ἀκόμη :

— Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοὺς μισοῦντας ὑμᾶς.

Διότι, λέγει ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἰησοῦς, ἂν ἀγαπᾶτε αὐτοὺς μόνον, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἀγαποῦν, τί τὸ ὄφελος; μήπως καὶ οἱ ἄδικοι ἄνθρωποι αὐτὸ δὲν κάμνουν; δὲν ἀγαποῦν τοὺς συντρόφους των;

Τὰ ἄξια τέκνα τοῦ Θεοῦ κάμνουν τὸ καλὸν καὶ εἰς ἐκείνους ἀκόμη οἱ ὁποῖοι τοὺς καταρῶνται καὶ τοὺς μισοῦν. Θεωροῦν δηλ. ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τέκνα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπομένως ἀδελφούς των. Ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς ἀνατέλλει τὸν ἥλιον ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους.

ε'. Περὶ ἐλεημοσύνης

(Μαθ. ΣΤ', 1 - 4)

Οἱ Ἑβραῖοι ἐξετέλουν τὴν περὶ ἐλεημοσύνης ἐντολὴν τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου πρὸς ἐπίδειξιν καὶ ὄχι ἀπὸ πραγματικὴν συμπάθειαν πρὸς τοὺς δυστυχοῦντας. Ἦθελον καὶ ἐπεδίωκον νὰ ἴδουν τὴν ἐλεήμονα πρᾶξιν των οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ ὁμιλήσουν δι' αὐτήν.

Ἡ τοιαύτη ὁμως ἐλεημοσύνη, ἡ ὀφειλομένη εἰς διάθεσιν ἀπλῆς ἐπιδείξεως, εἶναι πρᾶξις καθαρῶς ἐγωῦστικῆ· δὲν προέρχεται ἀπὸ εὐσέβειαν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὸν δυστυχοῦντα πλησίον.

Διὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ τελειοποιήσῃ τὸν ἄνθρωπον, διδάσκει, ὅτι ἡ ἐλεημοσύνη πρέπει νὰ γίνεται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μὴ τὸ γνωρίζουν οὔτε καὶ οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς μας :

— Σοῦ ποιῶντος ἐλεημοσύνην, μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου.

στ'. Περὶ προσευχῆς

(Μαθ. ΣΤ', 5 - 15)

Ὁ ἄνθρωπος, διδάσκει ὁ Ἰησοῦς, δὲν πρέπει νὰ ζητῇ διὰ τῆς προ-

σευχῆς ἀπὸ τὸν Θεὸν πράγματα παράλογα καὶ ἀνόητα, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκη καὶ τὰ ὅποια γνωρίζει ἄλλως τε ὁ Θεὸς ὡς Παντογνώστης. Πρέπει δὲ νὰ κάμνωμεν τὴν προσευχὴν μας ὄχι ἐπιδεικτικῶς εἰς τὰς πλατείας καὶ τὰς Συναγωγάς, ἀλλὰ εἰς τὸ πλεον κρυφὸν μέρος τῆς οἰκίας μας, διότι ὁ Θεὸς τὰ ἀκούει καὶ τὰ βλέπει ὅλα. Ἡ προσευχὴ εἶναι ἀνάγκη τῆς ψυχῆς.

Θέλων δὲ ὁ Ἰησοῦς νὰ δείξῃ τί πρέπει νὰ περιέχῃ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν προσευχὴ τῶν ἀνθρώπων ἔδωκεν ὁ ἴδιος ἓνα τύπον προσευχῆς, ἡ ὁποία ὠνομάσθη βραδύτερον Κυριακὴ προσευχῆ, διότι τὴν ὥρισεν ὁ Κύριος.

Ἡ Κυριακὴ Προσευχὴ εἶναι ἡ ἐξῆς :

*Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς,
 ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου,
 ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου,
 γενηθήτω τὸ θέλημά Σου,
 ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.
 Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον
 καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν,
 ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν.
 Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν,
 ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμήν.*

Εἰς τὴν Κυριακὴν προσευχὴν ὠνομάζομεν τὸν Θεὸν Πατέρα, διότι εἶναι ὁ κοινὸς Πατὴρ ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ Αὐτὸς παρέχει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἀγαθὰ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Λέγομεν ἐπίσης, ὅτι ὁ Θεὸς κατοικεῖ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς καὶ ὄχι μεταξὺ τῶν ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ δεῖξωμεν τὸ μεγαλεῖόν Του.

Μετὰ τὴν προσφώνησίν μας πρὸς τὸν ἐν Οὐρανοῖς Πατέρα διατυπώνομεν μετὰ πολὺ ὀλίγας λέξεις τὰ πρὸς Αὐτὸν αἰτήματά μας :

1) Ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου. Τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἅγιον, ἀλλὰ παρακαλοῦμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἁγιασθῇ ἐν τῇ γῇ, δηλ. νὰ ἁγιασθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων· νὰ μᾶς φωτίσῃ ὅλους νὰ τὸ ἀγιάσωμεν μετὰ τὴν πίστιν μας καὶ τὴν ὑπακοήν μας. Θὰ γίνῃ δὲ τοῦτο, ἂν παύσουν οἱ ἄνθρωποι νὰ εἶναι ἁμαρτωλοί.

2) Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου. Παρακαλοῦμεν ἐπίσης νὰ ἔλθῃ καὶ εἰς τὴν γῆν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, δηλ. νὰ μᾶς φωτίσῃ νὰ ἴδῃ

δεχθῶμεν εἰς τὰς καρδίας μας ὡς Βασιλέα μας, διὰ τὸ νὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην Του.

3) Γενηθήτω τὸ θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Νὰ μᾶς δώσῃ δύναμιν ψυχῆς, ὥστε νὰ ἐκτελεῖται μὲ τὴν ἰδίαν προθυμίαν καὶ χαρὰν τὸ θέλημά Του εἰς τὴν γῆν ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως γίνεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους.

4) Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον. Παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ τὸν ἄρτον τὸν ἀπαραίτητον. "Ὅταν ἔλθῃ ἡ μέλλουσα αἰωνία ζωὴ ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ, δὲν θὰ ἔχῃ ἀνάγκην τροφῆς ὁ ἄνθρωπος. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν γνωρίζομεν πότε θὰ ἔλθῃ, διὰ τοῦτο πρέπει μέχρι τῆς ἡμέρας αὐτῆς ὁ ἄνθρωπος νὰ ζήσῃ, νὰ διατηρήσῃ δηλ. τὸ σῶμά του διὰ τῆς τροφῆς. Τὸ σπουδαιότερον μέρος τῆς τροφῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ ἄρτος. Τοῦτον λοιπὸν ζητοῦμεν νὰ μᾶς δώσῃ ὁ Θεὸς καὶ ὄχι πλοῦσια καὶ πολυτελεῖ φαγητά.

5) Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Μὲ τὸ αἶτημα τοῦτο παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας μας, ὅπως καὶ ἡμεῖς συγχωροῦμεν κατὰ τὴν ἐντολὴν Του τὰς ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων πού μᾶς ἠδίκησαν. Κανεὶς δὲν δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν του ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἂν αὐτὸς πρῶτος δὲν συγχωρῇ τοὺς ἁμαρτήσαντας εἰς αὐτόν.

6) Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Παρακαλοῦμεν τέλος τὸν Θεὸν ὄχι μόνον νὰ μὴ μᾶς εἰσαγάγῃ εἰς τὴν δοκιμασίαν τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ ἡμᾶς τὸν πειρασμὸν τοῦ πονηροῦ, δηλ. τὰς κακὰς ἐπιθυμίας. Τὸ κάμνομεν αὐτό, διότι δὲν ἔχομεν πεποιθήσιν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας καὶ φοβούμεθα, ὅτι δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀνθέξωμεν εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ νὰ μὴ ἁμαρτήσωμεν.

Ὁ Θεὸς δοκιμάζει τὴν σταθερότητα τῆς πίστεως καὶ εὐσεβείας μας, α') ἢ διὰ νὰ στερεώσωμεν περισσότερον τὴν πίστιν μας· β') ἢ διὰ νὰ γίνωμεν μὲ τὴν σταθερὰν πίστιν μας παράδειγμα πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅπως ὁ Ἀβραὰμ καὶ ὁ Ἰώβ· γ') ἢ διὰ νὰ μᾶς δώσῃ ἀφορμὴν νὰ κάμωμεν μίαν καλὴν πράξιν.

Ἄμην. Εἶθε νὰ γίνουσι αὐτά, τὰ ὁποῖα ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν Θεόν¹.

1. Ἡ λέξις Ἄμην εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς προτάσεως σημαίνει ἀληθῶς, εἰς τὸ τέλος, ὅπως ἐδῶ, σημαίνει γένοιτο

Ἡ προσευχή εἶναι ἀναγκαιοτάτη εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ὅπως τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἀνάγκην τροφῆς, διὰ τὴν ζήσιν, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ. Ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ τροφή τῆς ψυχῆς.

Ἡ Κυριακὴ προσευχὴ μὲ τὴν βραχυλογίαν τῆς καὶ τὸ ὕψος τῶν ἐννοιῶν εἶναι ὁ κλασσικὸς τύπος πάσης χριστιανικῆς προσευχῆς, θεῖον ἀληθῶς δῶρημα¹.

ζ'. Περὶ νηστείας

(*Μαθ. ΣΤ'. 16 - 18*)

Καὶ ὅταν ἐνήστευον οἱ Ἑβραῖοι, τὸ ἔκαμνον μὲ πολὺ ἐπιδεικτικὸν τρόπον. Περιεφέροντο σιωπηλοὶ καὶ σκυθρωποὶ μὲ ὠχρὰ καὶ ἀδύνατα πρόσωπα, διὰ τὴν δειξομένην εἰς τὸν κόσμον, ὅτι ἐνήστευον.

Ἡ νηστεία δὲν γίνεται, διὰ τὴν μᾶς προσέξουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι καὶ τὴν ἐπαινέσουν αὐτὸν ποὺ νηστεύει. Μὲ τὴν νηστείαν καὶ τὴν προσευχὴν καθαρίζεται καὶ ἐξαγνίζεται τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ μας. Πρέπει λοιπὸν νὰ γίνεται μὲ σεμνότητα καὶ χωρὶς καμμίαν ἐπίδειξιν.

Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδασκεν:

— «Ὅταν νηστεύετε, μὴ περιφέρεσθε σκυθρωποὶ καὶ ρυπαροί, διὰ τὴν ἐπίδειχθῆτε! Ἀντιθέτως μάλιστα νὰ πλύνετε καλὰ τὸ πρόσωπόν σας, διὰ τὴν μὴ φαίνεσθε, ὅτι νηστεύετε. Ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὰ πάντα, θὰ ἴδῃ, ὅτι νηστεύετε καὶ θὰ σᾶς ἀνταμείψῃ ».

η'. Περὶ θείας Προνοίας

(*Μαθ. ΣΤ', 25 - 34*)

Ὁ Κύριος ἐδίδασκεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζονται ποτὲ διὰ τὰς τυχόν ἀτυχίας τῆς ζωῆς, ἀλλὰ νὰ ἔχωσι πάντοτε τὴν ἐλπίδα τῶν πρὸς τὸν Θεόν. Διότι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον, δὲν εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ τὸν ἀφήσῃ εἰς τὴν τύχην του.

Αὐτὸς φροντίζει δι' ἅλα τὰ πλάσματα τῆς δημιουργίας, ἀκόμη καὶ διὰ τὰ πλέον ταπεινά· δίδει τροφήν εἰς τὰ « πετεινά » τοῦ οὐρανοῦ καὶ φύλλωμα καὶ ὠραῖα ἄνθη εἰς τὰ φυτά. Πολὺ περισσότερον βεβαίως θὰ φροντίσῃ διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀφοῦ οὗτος εἶναι τὸ ἀγαπητότερον ἀπὸ τὰ δημιουργήματά Του.

1. Περὶ προσευχῆς θὰ ὁμιλήσωμεν καὶ εἰς ἄλλο κεφάλαιον.

Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς οὐδέποτε ἐγκαταλείπει τὸν ἄνθρωπον. Ἡ Θεία Πρόνοια παρακολουθεῖ διαρκῶς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἐφοδιάζει μὲ ὅλα τὰ ὕλικά καὶ ἄλλα ἀγαθὰ, τῶν ὁποίων ἔχει ἀνάγκη.

Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν πρέπει νὰ σκέπτεται μόνον πῶς νὰ πράττῃ καλὰ ἔργα. Τότε θὰ ἔχη καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἀπὸ τὴν Θεϊαν Πρόνοιαν.

θ'. Περὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἔχη ὁ ἄνθρωπος

(*Ματθ. ΣΤ', 19 - 24, Ζ', 1 - 6, Ζ', 7 - 20*)

Ἐδίδαξαν ἀκόμη ὁ Κύριος ἡμῶν, ὅτι καὶ ἄλλας ἀρετὰς πρέπει νὰ ἔχη ὁ ἄνθρωπος.

Πρέπει πρῶτον νὰ φροντίζῃ περισσότερον διὰ τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ παρὰ διὰ τὰ ὕλικά. Πνευματικὰ ἀγαθὰ εἶναι αἱ καλαὶ πράξεις, αἱ πράξεις ἀγάπης πρὸς τοὺς ἄλλους. Αὗται εἶναι πραγματικὸς οὐράνιος καὶ αἰώνιος θησαυρὸς διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν κινδυνεύει ἀπὸ τίποτε. Ἀντιθέτως τὰ ὕλικά ἀγαθὰ, ὅπως ὁ πλοῦτος, κινδυνεύουν καὶ ἀπὸ τοὺς κλέπτας ἀκόμη.

Πρέπει νὰ μὴ βλέπωμεν μόνον τῶν ἄλλων τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ σφάλματα καὶ νὰ τοὺς κατακρίνωμεν δι' αὐτά. Εἶναι ἀνάγκη πρῶτον τὰ ἰδικὰ μας ἐλαττώματα καὶ τὰ τυχόν σφάλματα νὰ βλέπωμεν καὶ νὰ προσπαθῶμεν νὰ τὰ διορθώσωμεν. Μόνον ἔτσι θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐπιδράσωμεν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους καὶ θὰ τοὺς κάμωμεν νὰ γίνουν καλύτεροι ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμά μας.

Ὅλα τὰ ἀγαθὰ τὰ παρέχει ὁ Θεὸς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ πρέπει νὰ τὰ ζητῶμεν χωρὶς κανένα δισταγμὸν. Ὅπως τὰ τέκνα ζητοῦσιν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των τὴν ἀναγκαιοῦσαν εἰς αὐτὰ τροφήν, ἔτσι καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ διστάζουν νὰ ζητοῦν ἀπὸ τὸν ἐν Οὐρανοῖς Πατέρα, ὅτι χρειάζονται καὶ ἰδίως φωτισμὸν καὶ βοήθειαν πνευματικὴν. « Πᾶς γὰρ ὁ αἰτήτων λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὐρίσκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοίγῃσεται ». Ἀφοῦ λοιπὸν ὅλα ὅσα μᾶς ἀναγκαιοῦν εἰς τὴν ζωὴν μᾶς τὰ παρέχει ὁ Θεός, διατί νὰ μὴ κάμωμεν καὶ ἡμεῖς πάντοτε τὸ καλὸν πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους; Τὰς σχέσεις μας πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, διδάσκει ὁ Κύριος, πρέπει νὰ κανονίζῃ ὁ ἐξῆς μέγας νόμος:

— Πάντα ὅσα ἂν θέλητε, ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς.

Ἡ ἀρετὴ ἢ κακία τοῦ ἀνθρώπου φαίνεται ἀπὸ τὰ ἔργα του κυρίως, ὅπως τοῦ δένδρου ἢ καλῆ κατάστασις, φαίνεται ἀπὸ τὴν καρποφορίαν του. "Ὅπως δὲ τὸ δένδρον μόνον ἂν καρποφορῇ εἶναι χρήσιμον, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ πράττῃ πάντοτε καλὰ ἔργα, « νὰ ἀκολουθῇ τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς ». Δὲν εἶναι βέβαια εὐκολον τοῦτο. Διότι τὸ νὰ πράττῃ κανεὶς πάντοτε τὸ καλὸν ὁμοιάζει μὲ τὸ νὰ εἰσέρχεται ἀπὸ στενὴν πύλην εἰς δρόμον δύσκολον καὶ ἀνηφορικόν. Ἀντιθέτως ὁ δρόμος τοῦ κακοῦ εἶναι εὐρύχωρος καὶ ὁμαλὸς καὶ μὲ εὐκολίαν εἰσέρχεται κανεὶς εἰς αὐτὸν ἀπὸ πλατεῖαν πύλην. Πολλοὶ ἀκολουθοῦν τὸν εὐκολον δρόμον τῆς ἀμαρτίας, ἀλλὰ μόνον ὁ δύσκολος δρόμος τῆς ἀρετῆς θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὸν Παράδεισον.

ἰ'. Περὶ τῆς σταθερᾶς πίστεως

(Μαθ. Ζ', 21 - 27)

Τελειῶνων τὴν ὁμιλίαν του ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐτόνισεν ἰδιαίτερος τὴν μεγάλην ἀξίαν ποὺ ἔχουν διὰ τὸν ἄνθρωπον τὰ καλὰ ἔργα.

Μόνον ἂν κάμνετε πάντοτε τὸ καλόν, θὰ δεῖξετε, ὅτι ἔχετε σταθερὰν πίστιν πρὸς ἐμὲ καὶ τὴν διδασκαλίαν μου. Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημά τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἀρκούμεθα εἰς τὸ νὰ ἀκούωμεν τὴν ὀρθὴν διδασκαλίαν καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν αὐτήν, ἀλλὰ καὶ νὰ πράττωμεν ὅ,τι αὐτὴ μᾶς ἐπιβάλλει.

Ὁ ἀρκούμενος μόνον εἰς τοὺς λόγους ὁμοιάζει μὲ τὸν μωρὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος θεμελίωσε τὴν οἰκίαν του ἐπάνω εἰς ἄμμου ἢ πρώτην θύελλα μὲ βροχὰς καὶ ἀνέμους θὰ τὴν καταρρίψῃ. Ἔτσι καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θεμελιώνει τὴν πίστιν του εἰς λόγους μόνον, δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὰ πρῶτα δυστυχήματα ἢ τὰς κακὰς συμβουλάς τῶν ἄλλων, ἀλλὰ θὰ χάσῃ τὴν πίστιν του.

Ἀντιθέτως ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος θεμελιώνει τὴν οἰκίαν του ἐπὶ τῆς πέτρας καὶ αὐτὴ ἀντέχει εἰς ὅλας τὰς θυέλλας καὶ τοὺς ἀνέμους.

Πέτρα λοιπὸν, δηλαδὴ σταθερὸν θεμέλιον τῆς πίστεως, εἶναι κυρίως τὰ καλὰ ἔργα, τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς, τὰ ὁποῖα πάντοτε πρέπει νὰ πράττῃ ὁ ἄνθρωπος.

25. Ποίαν ἐντύπωσιν ἔκαμε καὶ ποίαν σημασίαν ἔχει διὰ τοὺς Χριστιανοὺς ἡ « ἐπὶ τοῦ Ὁρους Ὁμιλία ».

(Μαθ. Ζ', 28 - 29 κ. ἄ.)

Ἡ ἐπὶ τοῦ Ὁρους Ὁμιλία ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς ὅλον τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος τὴν παρηκολούθησε μὲ θαυμασμόν. Ὅλοι ἀνεγνώριζον, ὅτι ὁ Κύριος δὲν ὠμίλησε ξηρῶς καὶ τυπικῶς, ὅπως ἔκαμνον οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ἀλλὰ ἔδιδε ζωὴν εἰς τοὺς λόγους του ὡς νὰ εἶχεν ἐξουσίαν ἀνωτέραν. Ἦτο δηλαδὴ φανερὰ εἰς τοὺς λόγους ἡ θεία ἐξουσία τοῦ Κυρίου.

Ἰδιαιτέρως ἐπρόσεξαν ὅλοι τὴν περὶ Βασιλείας τοῦ Θεοῦ διδασκαλίαν Του, ἡ ὁποία ἄλλωστε ἦτο τὸ κύριον σημεῖον τῆς ὁμιλίας Του.

Πολὺ ὀλίγοι ὅμως ἴσως, ἐκτὸς βέβαια τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου, θὰ κατενόησαν τότε ἀμέσως τὴν ἀληθῆ ἐννοίαν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ (ἢ Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν).

Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει ἐν τῷ Οὐρανῷ, ὅπου οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ δίκαιοι ζῶσι ἕνα ἰδεώδη πνευματικὸν βίον ἐκπληροῦντες τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Πρὸς τὴν ἰδεώδη ταύτην πνευματικὴν ζωὴν πρέπει νὰ τείνη νὰ ὁμοιάσῃ καὶ ἡ ἐπὶ τῆς γῆς ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ζωὴν ταύτην πρέπει νὰ ρυθμίζῃ τὰς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων μεταξὺ των ἡ θέλησις τοῦ Θεοῦ. Τὸ θέλημα δὲ τοῦ Θεοῦ περιλαμβάνεται εἰς τοὺς θεῖους νόμους, οἱ ὁποῖοι ἀποκαλύπτονται εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅλοι λοιπὸν ὅσοι ἀκολουθοῦν εἰς τὸν βίον των τοὺς θεῖους νόμους καὶ ἐργάζονται διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἀρχῶν τῆς ἀ γ ά π η ς, θὰ γίνουν ἄξιοι τῆς ἐπὶ τῆς γῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι λοιπὸν ἡ ἐπὶ τῆς γῆς βασιλεία τοῦ Θεοῦ πνευματικὴ καὶ παγκόσμιος καὶ τείνει νὰ ὁμοιάσῃ πρὸς τὴν ἐν οὐρανοῖς Βασιλείαν. Ἀρχίζει δηλ. ἀπὸ τὴν παροῦσαν ζωὴν καὶ εἶναι ἐν μέρει προαπόλαυσις τῆς μελλούσης ζωῆς, τῆς ὁποίας εἶθε νὰ ἀξιωθῶμεν. Διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ φροντίζῃ νὰ πλησιάσῃ διαρκῶς πρὸς τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν τελειότητα, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔχουν τὰ ἄξια τέκνα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ ΤΟΥ ΕΝ ΓΑΛΙΛΑΙΑ

26. Ἡ θεραπεία τοῦ λεπροῦ καὶ τοῦ παραλυτικοῦ δούλου τοῦ Ἐκατοντάρχου τῆς Καπερναοῦμ.

(*Μαθ. Η', 1 - 13, Λουκᾶ Ζ', 1 - 10*)

Μετὰ τὴν ὁμιλίαν τοῦ ὁ Ἰησοῦς κατῆλθεν ἐκ τοῦ ὄρους καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ πλῆθος πολλοῦ κατηρθύνθη πρὸς τὴν Καπερναοῦμ.

Ἐνῶ εἰσῆρχετο εἰς μίαν παρακειμένην κώμην, Τὸν ἐπλησίασε κάποιος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔπασχεν ἐκ λέπρας, καὶ γονυπετήσας ἰκέτευε τὸν Ἰησοῦν νὰ τὸν λυπηθῇ καὶ νὰ τὸν θεραπεύσῃ ἀπὸ τὴν φοβερὰν νόσον.

— Κύριε τοῦ λέγει, ἐὰν θέλῃς δύνασαι νὰ με θεραπεύσῃς.

“Ὅπως βλέπομεν, ὁ λεπρὸς εἶναι τόσοσ πεπεισμένος διὰ τὴν θεῖαν δύναμιν τοῦ Ἰησοῦ, ὥστε δὲν ἐκφράζει καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τούτου. Παρακαλεῖ μόνον νὰ θελήσῃ νὰ τὸν θεραπεύσῃ ὁ Ἰησοῦς καὶ πιστεύει ὅτι, ἂν θελήσῃ, τότε ἀσφαλῶς θὰ θεραπευθῇ.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπρόσεξε τὴν σταθερὰν ταύτην πίστιν τοῦ λεπροῦ.

Ἐξέτεινε τὴν χεῖρά Του, ἤγγισε τὸν λεπρὸν καὶ τοῦ εἶπε:

— Θέλω, καθαρίσθητι.

Ἄμέσως τὰ ἀπαίσια ἔλκη τῆς λέπρας ἐξηφανίσθησαν καὶ ὁ λεπρὸς ἐθεραπεύθη.

Μετὰ τὴν θεραπείαν τοῦ λεπροῦ ὁ Ἰησοῦς συνέχισε τὸν δρόμον Του πρὸς τὴν Καπερναοῦμ. Ἐκεῖ εἶχε τὴν ἑδραν του καὶ εἰς ἀξιωματικὸς τοῦ ρωμαϊκοῦ στρατοῦ (Ἐκατόνταρχος), ὁ ὁποῖος ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως Ἡρώδου Ἀντίπα. Ὁ Ἐκατόνταρχος ἦτο καλὸς ἄνθρωπος καὶ ὅλοι τὸν ἐσέβοντο καὶ τὸν ἠγάπων.

Ὅταν ἔφθασεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Καπερναοῦμ, ἔτρεξε πρὸς Αὐτὸν ὁ Ἐκατόνταρχος καὶ ἤρchiσε νὰ τὸν παρακαλῇ νὰ θεραπεύσῃ τὸν δούλόν του, ὁ ὁποῖος ἔπασχεν ἐκ παραλυσίας καὶ πολὺ ἐβασανίζετο.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν ἀμέσως, ὅτι θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, νὰ τὸν θεραπεύσῃ.

Ἀλλὰ τότε ὁ Ἐκατόνταρχος εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν:

— Κύριε, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος, διὰ νὰ εἰσέλθῃς Σὺ εἰς τὸν οἶκόν μου. Ἀλλὰ, ὅπως ἐγὼ, ὅταν δώσω μίαν διαταγὴν εἰς τοὺς στρατιώτας μου, ἀμέσως ἐκτελεῖται, οὕτω καὶ Σὺ δύνασαι μὲ ἓνα λόγον Σου νὰ θεραπεύσῃς τὸν ὑπηρέτην μου.

Ὅταν ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους τοῦ Ἐκατοντάρχου, ὁ Ἰησοῦς ἐστράφη πρὸς τοὺς μαθητὰς Του καὶ εἶπε:

— Τοιαύτην πίστιν δὲν εὔρον μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων. Σᾶς λέγω ὅτι θὰ πιστεύσουν εἰς τὴν διδασκαλίαν μου πολλοὶ Ἑθνικοὶ καὶ θὰ σωθοῦν, ἐνῶ οἱ Ἰουδαῖοι θὰ μείνουν ἔξω τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἀπευθυνόμενος κατόπιν πρὸς τὸν Ἐκατόνταρχον, τοῦ λέγει:

— Πήγαινε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ θὰ γίνῃ κατὰ τὴν πίστιν σου.

Καὶ πράγματι. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ δούλος τοῦ Ἐκατοντάρχου ἐθεραπεύθη καὶ ἔγινε τελείως ὑγιής.

27. Ἡ ἀνάστασις τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας ἐν Ναϊν.

(Λουκ. Ζ', 11 - 17)

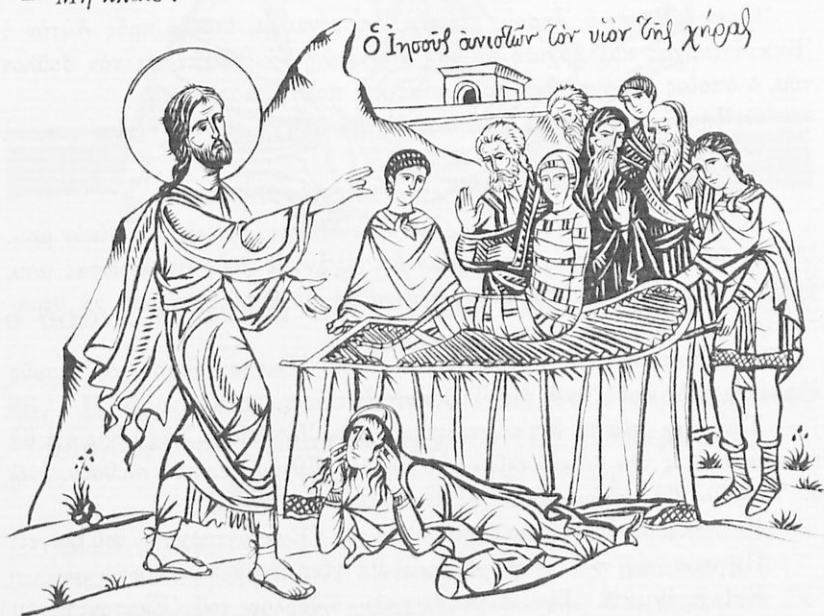
Μετὰ τὴν θεραπείαν τοῦ δούλου τοῦ Ἐκατοντάρχου ὁ Ἰησοῦς ἐξῆλθεν ἐκ τῆς Καπερναοῦμ μετὰ τῶν μαθητῶν του καὶ πολλοῦ πλήθους καὶ ἐπεσκέπτετο τὰς ἄλλας πόλεις τῆς Γαλιλαίας. Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν Ναϊν, ἡ ὁποία ἔκειτο 40 χιλιόμετρα νοτιοδυτικῶς, τῆς Καπερναοῦμ.

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ ἀκολουθία Του ἐπλησίαζον εἰς τὴν πόλιν, ὅταν

ἐφάνη ἐξερχομένη ἐκ τῆς πύλης τῆς πόλεως μία πένθιμος συνοδεία. Ἦτο κηδεία, τὴν ὁποίαν ἠκολούθει μέγα πλῆθος κόσμου. Ὁ νεκρὸς ἦτο τὸ μονογενὲς τέκνον μιᾶς χήρας, ἣ ὁποία ἐκλαίει ἀπαρηγόρητα.

Ὁ Ἰησοῦς συνεκινήθη πολὺ ἀπὸ τὸ θέαμα τῆς θρηνοῦσης μητρός. Χωρὶς νὰ περιμένη νὰ ζητηθῇ ἡ βοήθειά Του, ἐπλησίασε τὴν συνοδείαν καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν χήραν μητέρα εἶπε:

— Μὴ κλαίε !

Ὅλοι τότε ἐστράφησαν πρὸς τὸν Ἰησοῦν, οἱ δὲ βασιτάζοντες τὸν νεκρὸν ἐστάθησαν καὶ παρετήρουν ἐκπληκτοὶ τὸν πλησιάζοντα πρὸς τὸ φέρετρον Ἰησοῦν.

Ἐν μέσῳ τῆς σιωπῆς, ἣ ὁποία ἐπηκολούθησεν, ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Ἰησοῦ λέγουσα:

— Νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι.

Ἀμέσως ὁ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης νεκρὸς νέος ἀνεκάθησε καὶ ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ.

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς τὴν μητέρα του, τῆς ὁποίας ἡ λύπη μετετρέπη εἰς ἀπερίγραπτον ἀγαλλίασιν.

"Ολοι κατελήφθησαν ὑπὸ θαυμασμοῦ. Ἐδόξαζον τὸν Θεὸν καὶ ἔλεγον, ὅτι πράγματι μέγας προφήτης διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου εἶναι ὁ Ἰησοῦς. Ἡ φήμη τοῦ θαύματος διεδόθη εἰς ὅλα τὰ περίχωρα καὶ εἰς ὅλην τὴν Γαλιλαίαν καὶ τὴν Ἰουδαίαν.

28. Ὁ Ἰησοῦς συγχωρεῖ τοὺς εἰλικρινῶς μετανοοῦντας.

(Λουκ. Ζ', 36 - 50)

Ὀλίγον μετὰ τὸ θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ νεανίσκου τῆς Ναὴν, προσεκλήθη ὁ Ἰησοῦς ὑπὸ τοῦ Φαρισαίου Σίμωνος, ἵνα φιλοξενηθῇ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὁ Ἰησοῦς ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὴν ὑποκρισίαν τῶν Φαρισαίων, τὴν ὁποίαν βραδύτερον ἤλεγξεν αὐστηρότατα καὶ δριμύτατα. Ἐν τούτοις ἐδέχθη τότε τὴν πρόσκλησιν τοῦ Φαρισαίου Σίμωνος καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὅταν ἐγινε τοῦτο γνωστὸν εἰς τὴν πόλιν, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σίμωνος μία γυνή, τῆς ὁποίας ὅλοι ἐγνώριζον τὸν ἄτακτον καὶ ἁμαρτωλὸν βίον. Ἐστάθη ὀπισθεν τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ συναισθανομένη τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν της. Κατόπιν ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καταβρέχουσα τούτους μὲ τὰ δάκρυά της καὶ ἀλείφουσα αὐτοὺς μὲ πολῦτιμον μύρον, τὸ ὁποῖον ἔφερε μαζί της. Μὲ τὸν τρόπον τοῦτον ἤθελε νὰ δείξῃ τὴν εἰλικρινῆ μετάνοιάν της.

Ὁ Ἰησοῦς συνεκινήθη ἀπὸ τὸ θέαμα τῆς ταπεινότητος, τοῦ πόνου, τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς θυσίας τῆς μετανοούσης καὶ δὲν ἀπεμάκρυνεν αὐτήν. Ὁ Φαρισαῖος ὅμως Σίμων, ἀσυγκίνητος καὶ ἄκαμπτος, ἐφαίνετο νὰ ἀποδοκιμάζῃ ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνὴν μὲ τὰ βλέμματά του.

Ὁ Ἰησοῦς ἀντελήφθη ἀμέσως τοὺς διαλογισμοὺς τοῦ Φαρισαίου. Τὸν ἐκάλεσε πλησίον Του καὶ τοῦ εἶπεν, ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἀπέδειξεν, ὅτι πολὺ ἐπόνεσε καὶ εἰλικρινῶς μετενόησε, διὰ τοῦτο δύναται νὰ συγχωρηθῇ. Στραφεὶς δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα εἶπεν:

— Ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι.

Καὶ διὰ νὰ τὴν βεβαιώσῃ ἀκόμη περισσότερον περὶ τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν της προσέθεσεν:

— Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε. Πορεύου εἰς εἰρήνην.

Οἱ παρευρισκόμενοι Φαρισαῖοι διελογίζοντο:

— Τίς εἶναι οὗτος, ὁ ὁποῖος συγχωρεῖ ἁμαρτίας;

Οί μαθηταί ὅμως τοῦ Ἰησοῦ καί πολλοὺς ἄλλοις κόσμος, οἱ ὅποιοι ἐγνώριζον τὴν ἄπειρον συμπάθειαν καὶ ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ, πρὸς τοὺς εἰλικρινῶς μετανοοῦντας, εἶχον ἀκλόνητον πίστιν εἰς τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν Του νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας.

29. Ὁ Ἰησοῦς συνεχίζει τὴν διδασχὴν Του εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰς κώμας τῆς Γαλιλαίας.

Αἱ παραβολαὶ τοῦ Ἰησοῦ.

(Λουκᾶ Η', 1 - 3, Ματθ. ΙΙ', 1 - 3)

Ὁ Ἰησοῦς ἐπισκέπτεται τώρα πολλὰς πόλεις καὶ κωμοπόλεις τῆς Γαλιλαίας συνεχίζων τὴν διδασχὴν Του πρὸς τὰ πλήθη. Τὸ κήρυγμα καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ περὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἠκούετο παντοῦ με θαυμασμόν καὶ πολλὸν λαὸν τὸν ἠκολούθει.

Μεταξὺ τῶν τακτικῶν ἀκολουθῶν τοῦ Ἰησοῦ πλὴν τῶν μαθητῶν Του ἦσαν καὶ γυναῖκες, αἱ ὅποια « διηκόνουν αὐτῷ ». Τοιαῦται ἦσαν Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Ἰωάννα ἡ γυνὴ τοῦ Χουζᾶ, τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Ἡρώδου Ἀντίπα, ἡ Σωσάνα καὶ ἄλλαι πολλαί.

Ὁ Ἰησοῦς ὠμίλει τακτικὰ πρὸς τὸ πλῆθος.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀκροαταὶ Του ἦσαν, οἱ περισσότεροι, ἀπλοῦχοι ἄνθρωποι, ἤρchiσε νὰ χρησιμοποιοῖ εἰς τὰς ὁμιλίαις Του παραδείγματα ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ παραβολὰς.

Παραβολαὶ

Ἡ Παραβολὴ εἶναι πλαστὴ διήγησις, ἡ ὅποια σκοπὸν ἔχει νὰ διδάξῃ μίαν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν διδασκαλίαν. Αἱ παραβολαὶ διαφέρουν ἀπὸ τοὺς μύθους· διὰ τῶν μύθων ἐκτίθενται πράγματα ἀπίθανα καὶ ἀπραγματοποίητα, διότι οἱ μῦθοι θέτουν φωνὴν εἰς ζῶα, πτηνὰ κλπ., ἐνῶ διὰ τῶν παραβολῶν λέγονται γνωστὰ καὶ πιθανὰ πράγματα παρμένα ἀπὸ τὴν φυσικὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων ἢ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν. Ἡ παραβολὴ καθιστᾷ τὸν λόγον ζωηρότερον καὶ εὐχαριστότερον καὶ οὕτω ὁ ἀκροατὴς προσέχει περισσότερο. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν μετεχειρίσθη ὁ Χριστὸς τὰς παραβολὰς καὶ ἀκόμη διὰ νὰ κάμῃ καταληπτὰς εἰς τὸν λαὸν τὰς ὑψίστας θρησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς διδασκαλίαις Του.

Αἱ Εὐαγγελικαὶ παραβολαὶ μὲ τὴν χάριν, τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν πρωτοτυπίαν τῶν ὁμοιάζουσιν πρὸς ζωγραφικοὺς πίνακας, οἱ ὅποιοι ποτὲ δὲν ἐξαλείφονται ἀπὸ τὴν μνήμην μας.

Διὰ πρώτην φοράν ἐχρησιμοποίησε παραβολὴν ὁ Κύριος ἡμῶν ἐνώπιον μεγάλης συγκεντρώσεως λαοῦ εἰς τὴν παραλίαν τῆς λίμνης Γεννησαρέτ. Ἐπειδὴ τὸ πλῆθος ἦτο πάρα πολὺ καὶ ὁ συνωστισμὸς μέγας, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς ἓν μικρὸν πλοῖον καὶ παρεκάλεσε τὸν λαὸν νὰ καθίσῃ εἰς τὴν παραλίαν.

Ἀπὸ τοῦ πλοίου, ὅπως ἄλλοτε ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἤρχισε διδάσκων τὰ πλήθη ὁ Ἰησοῦς διὰ παραβολῶν.

Ἡ πρώτη δὲ παραβολὴ εἶναι ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέως.

30. Ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέως.

(*Ματθ. ΙΓ', 3 - 23, Μάρκ. Δ', 1 - 21, Λουκ. Η', 4 - 15*)

Ὁ Ἰησοῦς διηγεῖται « ἐν παραβολῇ » μίαν πολὺ ἀπλὴν σκηνὴν τοῦ ἀγροτικοῦ βίου :

— Ἐνας γεωργὸς ἐξῆλθεν ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ, διὰ νὰ σπείρῃ. Ἀπὸ τὸν σπόρον, ποὺ ἔσπειρεν, ἐν μέρος ἔπεσεν εἰς τὸν δρόμον, ὅπου τὸν κατεπάτησαν οἱ ἄνθρωποι ἢ κατέφαγον αὐτὸν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐν ἄλλο μέρος τοῦ σπόρου ἔπεσεν εἰς πετρώδες ἔδαφος· ἐφύτρωσεν εἰς τὸ ὀλίγον χῶμα ποὺ ὑπῆρχεν ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ μεγαλώσῃ καὶ ἐξηράνθη μετ' ὀλίγον.

Ἄλλο πάλιν μέρος τοῦ σπόρου ἔπεσεν εἰς ἔδαφος, ὅπου ὑπῆρχε καὶ σπόρος ἀκανθῶν· ἐκεῖ ἐφύτρωσεν ὁ σπόρος καὶ ἐμεγάλωσεν ὁ σῖτος, ἀλλὰ ἐφύτρωσαν μαζὶ καὶ αἱ ἀκανθαὶ καὶ ἀπέπνιξαν αὐτόν.

Ὁ σπόρος ὅμως, ὁ ὅποιος ἔπεσεν εἰς καθαρὸν καὶ εὐφορον ἔδαφος, ἐφύτρωσε κανονικά, ἠῤῥῆθη καὶ ἐκαρποφόρησε τόσον πολὺ, ὥστε ἀπέδωσε καρπὸν ἐξηκονταπλάσιον καὶ ἑκατονταπλάσιον.

Οἱ ἀχροαταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἐδυσκολεύθησαν νὰ ἐννοήσουν τὴν παραβολὴν αὐτὴν. Καὶ αὐτοὶ οἱ μαθηταὶ Του ἠρώτων Αὐτόν :

— Τί σημαίνει ἡ παραβολὴ αὕτη ;

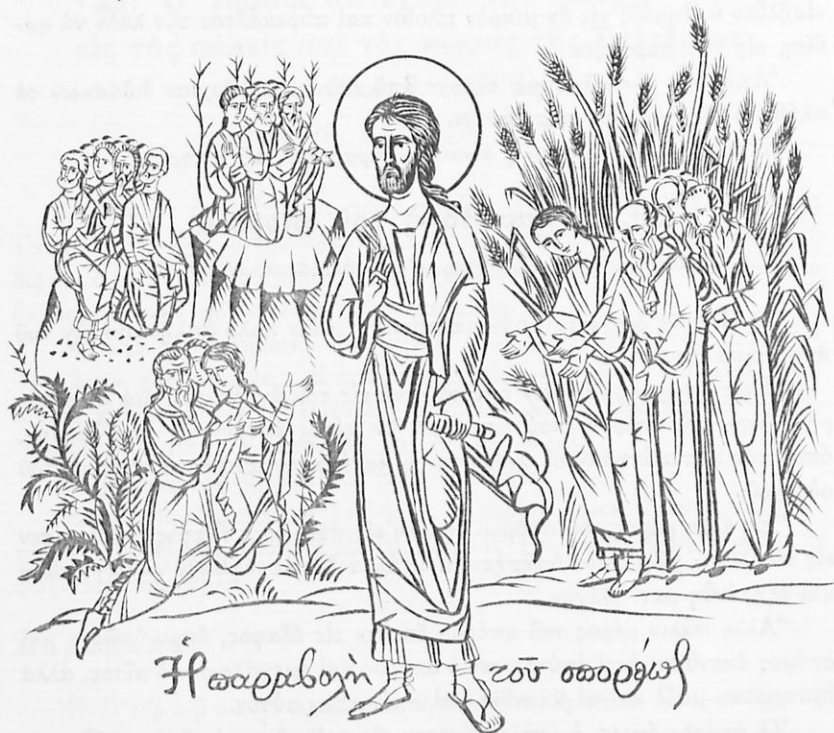
Τότε ὁ Ἰησοῦς, ἐρμηνεύων τὴν παραβολὴν, εἶπε πρὸς τοὺς μαθητὰς Του τὰ ἑξῆς :

— Σπόρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, γεωργὸς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς

καὶ ἔπειτα οἱ Ἀπόστολοι καὶ ὅλοι ὅσοι θὰ συνεχίζουन τὸ ἔργον αὐτῶν, γῆ δὲ εἶναι ἡ καρδιά τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀκούουन τώρα ἢ θὰ ἀκούουन εἰς τὸ μέλλον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, δηλ. τὴν διδασκαλίαν μου, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, δύναται νὰ χωρισθοῦν εἰς τέσσαρας κατηγορίας.

Οἱ πρῶτοι ὁμοιάζουन πρὸς τὸν δρόμον, ὅπου ὁ σπόρος δὲν ἐφύτρωσε

Ἡσαραβοχὴ τοῦ σοροῦ

καθόλου. Δὲν ἀκούουन καθόλου τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, διότι ἡ καρδιά των εἶναι σκληρὰ ἀπὸ τὰ πάθη, τὰς κακίας καὶ τὴν φροντίδα διὰ τὰς ὑλικὰς ἀπολαύσεις. Οἰαδήποτε πρὸς τούτους διδασκαλία ἔχει τὴν τύχην τοῦ σπόρου, ὁ ὁποῖος ἔπεσεν εἰς τὴν ὁδόν.

Δευτέρα τάξις ἀνθρώπων εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀκούουन μὲν μὲ προθυμίαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἡ προθυμία των εἶναι στιγμιαία. Εὐθὺς ὡς παρουσιασθῆ εἰς αὐτοὺς ὁ πρῶτος πειρασμὸς ἢ δοκιμασία, λησμονοῦν τὰς θείας ἐντολάς καὶ περιπίπτουन πάλιν εἰς τὴν ἀμαρτίαν.

Ἡ πίστις των δὲν ἔχει σταθερότητα καὶ διὰ τοῦτο ὁ σπόρος τῆς θείας διδασκαλίας δὲν ριζώνει καλὰ εἰς τὰς καρδίας των.

Εἰς τὴν τρίτην κατηγορίαν κατατάσσονται οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, εἰς τὰς καρδίας τῶν ὁποίων ριζώνει ὁ σπόρος τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ, ἐνῶ ἔχει βλαστήσει καὶ εἶναι ἕτοιμος νὰ ἀποδώσῃ καρπούς, δηλαδὴ καλὰ ἔργα, αἱ φροντίδες διὰ τὰ ἐγκόσμια καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ πλοῦτου δὲν τοὺς ἀφίνουν νὰ γίνουν ἐνάρετοι ἄνθρωποι.

Πρὸς τὴν εὐφορον τέλος γῆν παραβάλλονται οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀκούουν μὲ καθαρὰν καρδίαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, διαφυλάττουν αὐτὸν καὶ τὸν ἐφαρμόζουν εἰς τὴν ζωὴν των. Οἱ τοιοῦτοι ἔχι μόνον τὸν ἑαυτὸν των σφύζουν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους εἶναι ὠφέλιμοι καὶ χρήσιμοι.

31. Ἡ παραβολὴ τῶν ζιζανίων.

(*Μαθ. ΙΓ', 24 - 30 καὶ 36 - 43*)

Ὁ Ἰησοῦς εἶπε τότε εἰς ὅλον τὸν λαὸν καὶ τὴν παραβολὴν τῶν ζιζανίων.

Εἰς τὴν παραβολὴν ταύτην ὁ Ἰησοῦς παρομοιάζει τὸν ἑαυτὸν Του πρὸς ἓνα γεωργόν, ὁ ὁποῖος μετέβη εἰς τὸν ἀγρὸν του καὶ ἔσπειρε καθαρὸν σπόρον. Τὴν νύκτα ὅμως οἱ ἐχθροὶ τοῦ γεωργοῦ ἐπῆγαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν ἀγρὸν του καὶ ἔσπειραν σπόρον ζιζανίων¹.

Ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς βλαστήσεως, ἐφύτρωσαν μαζὶ μὲ τὸν σῖτον καὶ ἄφθονα ζιζάνια, τὰ ὁποῖα ἀνεπτύχθησαν καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ πνίξουν τὸν σῖτον. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀγροῦ, ὅταν εἶδον τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ζιζανίων, ἦλθον πρὸς τὸν γεωργὸν καὶ τοῦ εἶπον :

— Κύριε, θέλεις νὰ ἐκριζώσωμεν τὰ ζιζάνια ;

Ἐκεῖνος ὅμως τοὺς ἀπεκρίθη :

— Ὅχι· διότι μαζὶ μὲ τὰ ζιζάνια ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐκριζώσετε καὶ τὸν σῖτον. Ἀφήσατέ τα καὶ ἄς αὐξάνουν. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ θερισμοῦ, θὰ παραγγείλω εἰς τοὺς θεριστὰς νὰ συλλέξουν πρῶτον τὰ ζιζάνια καὶ κατόπιν τὸν σῖτον. Καὶ τὰ μὲν ζιζάνια νὰ τὰ καύσουν, τὸν δὲ σῖτον νὰ συναθροίσουν καὶ τοποθετήσουν εἰς τὴν σιταποθήκην.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ, ὅταν μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀπὸ τοῦ πλοίου ὀμι-

1. Ζιζάνια : εἶναι χόρτα ἄγρια, τὰ ὁποῖα φύονται εἰς τοὺς ἀγρούς τοῦ σίτου καὶ ἐμποδίζουν τὴν κανονικὴν ἀνάπτυξιν του· λέγονται κοινῶς ἤρα (ἀρχ. αἶρα).

λιάς του ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου διέμενον, παρεκάλεσαν Αὐτὸν νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ τὴν παραβολὴν ταύτην.

Ὁ Ἰησοῦς ἐξήγησεν αὐτὴν ὡς ἐξῆς :

— Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ διδάσκων τοὺς ἀνθρώπους ὁμοιάζει πρὸς τὸν γεωργόν, ὁ ὁποῖος σπείρει καθαρὸν σπῆρον εἰς τὸν ἀγρὸν Του, δηλαδὴ εἰς τὴν κοινωνίαν.

Ὁ ἔχθρὸς τοῦ γεωργοῦ, ὁ ὁποῖος σπείρει τὰ ζιζάνια, εἶναι ὁ πονηρὸς δαίμων (ὁ διάβολος)· οὗτος ρίπτει εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων τὸν σπῆρον τῆς ἀπιστίας καὶ τῶν κακῶν διαλογισμῶν.

Οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀκούουν καὶ φυλάττουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, εἶναι ὁ ἀναπτυχθεὶς κανονικῶς σῖτος· οἱ κακοὶ δὲ εἶναι τὰ ζιζάνια.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως οἱ μὲν πονηροὶ θὰ ριφθοῦν εἰς τὸ πῦρ, διὰ νὰ τιμωρηθοῦν, οἱ δὲ δίκαιοι καὶ ἀγαθοὶ θὰ ἀνταμειφθοῦν καὶ θὰ ζήσουν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν.

32. Ἡ παραβολὴ τοῦ κόκκου σινάπεως καὶ τῆς ζύμης.

(*Μαθ. ΙΓ', 31 - 33*)

Δύο ἀκόμη παραβολὰς εἶπεν ὁ Κύριος κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὴν λίμνην Γεννησαρέτ· τὴν παραβολὴν τοῦ κόκκου σινάπεως καὶ τὴν παραβολὴν τῆς ζύμης.

Τὴν διδασκαλίαν Του παρομοιάζει πρὸς κόκκον σινάπεως. Ὁ κόκκος οὗτος εἶναι ἐκ τῶν μικροτέρων σπῆρων· ὅταν ὅμως ριζώσῃ, βλαστήσῃ καὶ ἀυξήθῃ, γίνεται τότε τὸ μεγαλύτερον ἀπὸ ὅλα τὰ λάχνα· γίνεται πολὺ μέγαλο, ὡς δένδρον, εἰς τοὺς κλάδους τοῦ ὁποῖου ἔρχονται καὶ κάμουν τὴν φωλέαν των τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.

Τοιοτοτρόπως καὶ ἡ διδασκαλία Του ὡς σπῆρος ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ, εὐρίσκει ὀλίγους κατ' ἀρχὰς ὁπαδοὺς καὶ κατόπιν ἐξαπλοῦται καὶ διακλαδίζεται εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ κόσμου.

Παρομοιάζει ἐπίσης τὴν διδασκαλίαν Του πρὸς τὴν ζύμην¹, ἡ ὁποία γίνεται ἀπὸ μικρὰν ποσότητα ἀλεύρου καὶ ὕδατος. Ἡ μικρὰ αὕτη ποσότης ζύμης ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλλῃ πολὺ μεγάλην μᾶζαν ἀλεύρου καὶ ὕδατος εἰς ζύμην κατάλληλον πρὸς παρασκευὴν ἄρτου. Τοιοτοτρόπως

1. Ζύμη : Ἐδῶ ἐννοεῖται τὸ λεγόμενον κοινῶς προζύμι.

καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ ἔχει ἐν ἑαυτῇ τὴν δύναμιν νὰ ριζώνῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων καὶ θέλει μεταβάλλει εἰς χριστιανούς ὄλους τοὺς ἀνθρώπους.

33. Ὁ Ἰησοῦς λέγει καὶ ἄλλας παραβολὰς πρὸς τοὺς μαθητὰς Του.

(*Μαθ. ΙΓ', 44 - 51*)

Ἄφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἀπὸ τοῦ πλοίου διδασκαλίαν Του πρὸς τὰ πλήθη ὁ Ἰησοῦς, ἐπανῆλθε κατόπιν μετὰ τῶν μαθητῶν Του εἰς τὴν οἰκίαν, δὲ πρὸς διέμενον. Ἡ οἰκία αὕτη ἦτο πιθανώτατα ἡ τοῦ μαθητοῦ Του Σίμωνος.

Ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς ἠρμήνευσεν εἰς τοὺς μαθητὰς Του τὴν παραβολὴν τῶν ζιζανίων καὶ εἶπεν ἀκόμη πρὸς αὐτοὺς καὶ τὰς ἐξῆς τρεῖς παραβολὰς.

α) Ἡ παραβολὴ τοῦ κεκρυμμένου θησαυροῦ.

Ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν εἶναι ὁμοία πρὸς θησαυρόν, ὁ ὁποῖος εἶναι κεκρυμμένος εἰς ἓνα ἀγρόν. Τὴν ὑπαρξιν τοῦ θησαυροῦ ἀνακαλύπτει εἰς ἀνθρωπος καὶ τρέχει γεμᾶτος χαρὰν, πωλεῖ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του καὶ ἀγοράζει τὸν ἀγρόν μετὰ τὸν θησαυρόν. Εὐτυχεῖς εἶναι ὅσοι, ἀπαρνούμενοι ὅλα τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, ἀποκτήσουν τὸν θησαυρόν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

β) Ἡ παραβολὴ τοῦ πολυτίμου μαργαρίτου.

Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὁμοιάζει ἐπίσης πρὸς πολύτιμον μαργαρίτην. Τοῦτον τὸν μαργαρίτην εὕρισκει ὁ ἔμπορος ποῦ ζητεῖ καλοὺς μαργαρίτας, πωλεῖ ὅλα ὅσα εἶχε καὶ ἀγοράζει αὐτόν. Εὐτυχεῖς εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θὰ διακρίνωσι τὴν ἀνεκτίμητον ἀξίαν τοῦ μαργαρίτου τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

γ) Ἡ παραβολὴ τῆς σαγήνης.

Πάλιν ὁμοία εἶναι ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν πρὸς ἀλιευτικὸν δίκτυον (σαγήνην), τὸ ὁποῖον ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐγέμισεν ἀπὸ κάθε εἶδος ἰχθύων. Ἄφοῦ τὸ ἔσυραν οἱ ἀλιεῖς εἰς τὴν παραλίαν, ἐκάθισαν καὶ

ἐδιάλεξαν τοὺς καλοὺς ἰχθῦς καὶ τοὺς ἐναπέθεσαν εἰς τὰ καλάθια, τοὺς δὲ ἄλλους τοὺς ἐπέταξαν.

Ἔτσι θὰ γίνη καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν Κρίσιν. Οἱ ἄγγελοι θὰ χωρίσουν τοὺς πονηροὺς ἀπὸ τοὺς δικαίους καὶ τοὺς μὲν δικαίους θὰ βάλουν εἰς τὸν Παράδεισον, τοὺς δὲ πονηροὺς θὰ ρίψουν εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός.

34. Ὁ Ἰησοῦς τονίζει τὴν σημασίαν τοῦ Ἀποστολικοῦ ἔργου.

(Λουκ. Η', 19 - 21, Μαθ. Η', 19 - 20)

Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ὁ Ἰησοῦς εὔρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τονίσῃ τὴν μεγάλην σημασίαν καὶ ἀξίαν τοῦ ἔργου Του καὶ τοῦ ἔργου τῆς διδασκαλίας Του εἰς τοὺς ἀνθρώπους, δηλαδὴ τοῦ ἔργου τῶν Ἀποστόλων.

Μίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν πολλὸς κόσμος εἶχε συγκεντρωθῆ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὅπου ἐδίδασκεν, ἦλθον ἔξω τῆς οἰκίας καὶ ἐζήτησαν νὰ Τὸν ἴδουν ἢ μήτηρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ Του. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἠδύναντο νὰ πλησιάσωσι πρὸς Αὐτὸν, ἀπέστειλαν κάποιον, νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ. Ὁ Ἰησοῦς δὲν διέκοψε τὴν διδασκαλίαν Του. Ὁ ἀπεσταλμένος Τοῦ ἐπανέλαβεν, ὅτι τὸν ζητοῦν ἢ μήτηρ Του καὶ οἱ ἀδελφοὶ Του. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

— Μήτηρ μου καὶ ἀδελφοὶ μου εἶναι οὗτοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ποιοῦντες αὐτόν.

Μὲ τὴν ἀπάντησιν ταύτην ὁ Ἰησοῦς ἤθελε νὰ δείξῃ ὅτι καὶ οἱ στενώτεροι καὶ ἱερώτεροι δεσμοὶ πρέπει νὰ ὑποχωρῶσιν ἀπέναντι τῆς ἐκπληρώσεως τῶν πρὸς τὸν Θεὸν καθηκόντων μας.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς ἠτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ, Τὸν ἐπλησίασε πρῶτον εἷς Γραμματεὺς¹ καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν προσλάβῃ μεταξὺ τῶν τακτικῶν μαθητῶν Του.

— Διδάσκαλε, θὰ Σὲ ἀκολουθήσω ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃς, Τοῦ εἶπεν.

Ὁ Ἰησοῦς θὰ ἐπεθύμει βεβαίως νὰ ἀποκτήσῃ μαθητὴν καὶ ἓνα ἐκ τῶν ἐπισήμων Ἰουδαίων, ὅπως ἦσαν οἱ Γραμματεῖς. Ἐπειδὴ ὅμως ἐνόη-

1. Γ ρ α μ μ α τ ε ῖ ς ὀνομάζοντο οἱ ἐρμηνευταὶ τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου. Οὗτοι ἐφύλασσαν καὶ τὰ ἱερά χειρόγραφα τῆς Π.Δ. Οἱ Ἰουδαῖοι ἀπέδιδον μεγάλας τιμὰς εἰς αὐτοὺς καὶ ἐθεώρουν ἐπιζήλον τὸ ἀξίωμά των.

σεν, ὅτι ἀπὸ φιλοδοξίαν καὶ ἐγωϊσμόν ἐζήτησεν ὁ Γραμματεὺς νὰ γίνῃ μαθητῆς Του, ἀπήντησε πρὸς αὐτόν :

— Αἱ ἀλώπεκες ἔχουν φωλεὰς καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ ὁμοίως, ἀλλὰ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου « οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει ».

Μὲ τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἰησοῦς ὑπέδειξε εἰς τὸν Γραμματέα, ὅτι διὰ νὰ γίνῃ μαθητῆς Του, πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ οἰκίαν καὶ πλοῦτη καὶ τιμάς.

Ὁ Γραμματεὺς ἀπεχώρησε, χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν παράκλησίν του.

Καὶ εἰς ἄλλους ἀκόμη ζητήσαντας νὰ γίνωσι μαθηταὶ Του ὁ Ἰησοῦς ἐτόνισεν, ὅτι ὁ ἀναλαμβάνων τὸ Ἀποστολικὸν ἔργον ὀφείλει νὰ ἀφοσιωθῇ ἐξ ὀλοκλήρου εἰς αὐτὸ καὶ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην φροντίδα.

35. Ὁ Ἰησοῦς σταματᾷ τὴν τρικυμίαν καὶ τοὺς ἀνέμους.

(*Ματθ. Η', 23 - 27, Μάρκ. Α', 35 - 41, Λουκ. Η', 22 - 25*)

Ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν Του ἀπεφάσισε νὰ περάσῃ εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην τῆς λίμνης Γεννησαρέτ. Εἰσηλθὼν λοιπὸν ὄλοι εἰς ἓν πλοῖον καὶ ἀπέπλευσαν παρακολουθούμενοι καὶ ἀπὸ μικρὰ ἄλλα πλοιάρια.

Αἰφνης, ἐνῶ τὸ πλοῖον ἔπλεε μακρὰν τῆς ἀκτῆς εἰς τὸ μέσον τῆς λίμνης, ἤρχισαν νὰ πνέουν σφοδροὶ ἄνεμοι καὶ ἠγέρθη φοβερὰ τρικυμία. Τὰ κύματα ἦσαν τόσον μεγάλα, ὥστε ἐσκέπαζον τὸ πλοῖον. Ὁ Ἰησοῦς ἀνεπαύετο εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου.

Οἱ μαθηταὶ, ἂν καὶ ἦσαν συνηθισμένοι εἰς τὴν τρικυμίαν, ἐν τούτοις τὴν φορὰν αὐτὴν ἐφοβήθησαν, διότι εἶδον, ὅτι τὸ πλοῖον ἐκινδύνευε νὰ βυθισθῇ. Ἐσπευσαν λοιπὸν καὶ ἐξύπνησαν τὸν Ἰησοῦν κραυγάζοντες :

— Κύριε, σῶσέ μας, διότι χανόμεθα.

Τότε ὁ Ἰησοῦς λέγει πρὸς αὐτούς :

— Διατί εἴσθε τόσον δειλοί ; Πῶς δὲν ἔχετε πίστιν ;

Ἐσηκώθη ἔπειτα καὶ « ἐπετίμησε » τοὺς ἀνέμους καὶ τὴν θάλασσαν, ἀμέσως δὲ οἱ ἄνεμοι ἐσταμάτησαν καὶ ἡ τρικυμία ἐκόπασε.

Ἡ ἀπότομος κατάπαυσις τῆς τρικυμίας καὶ τῶν ἀνέμων προεκάλεσε μεγάλην χαρὰν, ἀλλὰ καὶ φόβον εἰς τοὺς μαθητάς τοῦ Ἰησοῦ : Μὲ θαυμασμόν ἔλεγον ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον :

— Τίς ἄράγε εἶναι οὗτος, ἀφοῦ καὶ ὁ ἄνεμος καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν εἰς Αὐτόν ;

Τὸ πλοῖον ἐφθασεν εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, ὅπου ἦτο ἡ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν. Οὗτοι ἦσαν Ἐθνικοὶ καὶ ὄχι Ἰουδαῖοι.

36. Ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν. Θεραπεία τοῦ δαιμονιζομένου.

(Λουκ. Η', 26 - 39)

Ὅταν ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν ὄχθην ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν Του, ἐβάδισαν πρὸς τὴν πόλιν τῶν Γαδαρηνῶν, ἡ ὁποία δὲν ἦτο πολὺ μακρὰν τῆς παραλίας.

Εἰς τὸν δρόμον εἶδον ἕξαφνα ἓνα ἄνθρωπον δαιμονιζόμενον. Ἡ ὄψις του ἦτο ἀγρία καὶ τὰ ἐνδύματά του εἶχον καταντήσει ράκη. Ἔμενεν εἰς τὰ μνήματα καὶ εἶχε γίνει ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος ἐκεῖνων, οἱ ὅποιοι διήρχοντο ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ὅταν ὁ δαιμονιζόμενος ἀντίκρουσε τὸν Ἰησοῦν ἔσπευσε πρὸς Αὐτόν, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας Του καί, ὡς νὰ ἠσθάνετο τὴν δύναμίν Του, ἀνέκραξε :

— Τί κοινὸν ὑπάρχει μεταξὺ ἐμοῦ καὶ Σοῦ, Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου ; ἤλθες ἐδῶ διὰ νὰ με βασανίσῃς ; σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ με βασανίσῃς.

Εἶπεν αὐτοὺς τοὺς λόγους τὸ ἀκάθαρτον καὶ πονηρὸν πνεῦμα, διότι ὁ Ἰησοῦς διέταξεν αὐτὸ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ δυστυχοῦς ἀνθρώπου.

Ὁ Ἰησοῦς ἠρώτησε :

— Τί σοί ἐστιν ὄνομα ;

Τὸ πονηρὸν πνεῦμα ἀπήντησε :

— Λεγεῶν.

Ἦθελε νὰ εἴπῃ, ὅτι εἶναι μαζί τόσα πονηρὰ πνεύματα, ὥστε ἀποτελοῦν μίαν στρατιάν ὅπως, τὴν ρωμαϊκὴν λεγεῶνα¹.

Ὅλοι οἱ δαίμονες ἤρχισαν τότε μὲ φωνὴν μεγάλην νὰ ἱκετεύουν τὸν Ἰησοῦν καὶ νὰ λέγουν :

— Ἐὰν μᾶς ἐκδιώξῃς ἀπὸ ἐδῶ πού εἴμεθα, μὴ μᾶς ρίψῃς εἰς τὴν ἄβυσσον· ἐπίτρεψόν μας νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τοὺς χοίρους.

Πράγματι, μία ἀγέλη χοίρων ἔβροσκεν ἐκεῖ πλησίον.

1. Ἡ ρωμαϊκὴ λεγεὼν ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἕξ περίπου χιλιάδας στρατιώτας.

Ὁ Ἰησοῦς ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἄδειαν νὰ εἰσέλθουν εἰς τοὺς χοίρους λέγων :

— Πηγαίνετε.

Ἐξῆλθον τότε ὅλα τὰ δαιμόνια ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους. Ὅλοι οἱ χοῖροι ὤρμησαν πρὸς τὸν κρημνὸν ποῦ ἔβλεπε πρὸς τὴν λίμνην καὶ ἔπασαν ὅλοι μέσα εἰς αὐτὴν καὶ ἐπνίγησαν.

Οἱ χοιροβοσκοὶ ἔφυγον κατατρομαγμένοι εἰς τὴν πόλιν καὶ διηγοῦντο μὲ φόβον καὶ θαυμασμὸν τὸ θαῦμα τοῦτο. Ὅλοι ἐξῆλθον, νὰ ἴδουν τὸν Ἰησοῦν.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως γνωρίζων, ὅτι δὲν ἦτο ἀκόμη καιρὸς νὰ κηρυχθῆ εἰς Ἑθνικοὺς ἢ διδασκαλία Του, εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ πλοῖον μετὰ τῶν μαθητῶν Του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Καπερναοῦμ.

37. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Καπερναοῦμ.

(Μαθ. Θ', 1 - 8, Μάρκ. Β', 1 - 12, Λουκᾶ Ε', 17 - 26)

Ἐπιστρέψας εἰς Καπερναοῦμ ὁ Ἰησοῦς, ἤρχισε πάλιν τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίας. Πλῆθος λαοῦ εἶχε συγκεντρωθῆ εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἐδίδασκε. Μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶχον ἔλθει καὶ πολλοὶ Φαρισαῖοι καὶ νομοδιδάσκαλοι ἀπὸ ἕλλη τὴν Γαλιλαίαν καὶ τὴν Ἰουδαίαν ἀκόμη. Ἡ οἰκία καὶ τὸ προαύλιον αὐτῆς εἶχε γεμίσει ἀπὸ κόσμον.

Ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ἐδίδασκε τὸ συνωστιζόμενον πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἔφθασαν ἔξω τῆς οἰκίας μερικοὶ ἄνθρωποι φέροντες ἐπὶ φορείου (κραββάτου) ἓνα παραλυτικόν, ἵνα τὸν θεραπεύσῃ. Ἐπειδὴ δὲ ἦτον ἀδύνατον νὰ φθάσουν μέχρι τοῦ Ἰησοῦ, ἀνέβησαν εἰς τὴν στέγην τῆς οἰκίας, ἤνοιξαν μεγάλην ὀπήν καὶ κατεβίβασαν διὰ σχοινίων τὸ φορεῖον μετὰ τοῦ παραλυτικοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς εἶδεν εἰς τὴν πράξιν ταύτην τὴν μεγάλην πίστιν τοῦ παραλυτικοῦ καὶ τῶν συγγενῶν του καὶ συνεκινήθη. Εἶπε τότε εἰς τὸν παραλυτικόν :

— Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

Οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ Γραμματεῖς, οἱ ὁποῖοι παρηκολούθουν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ, ἐσκανδαλίσθησαν ἀκούσαντες τοὺς λόγους τούτους καὶ ἤρχισαν νὰ διαλογίζωνται :

— Τί λέγει οὗτος ; Βλασφημεῖ ; Τίς ἄλλος δύναται νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας, παρὰ μόνον ὁ Θεός ;

Ὁ Ἰησοῦς ἐνόησεν ἀμέσως τοὺς διαλογισμοὺς τῶν Φαρισαίων καὶ Γραμματέων καὶ λέγει εἰς αὐτούς :

— Διατί σκέπτεσθε πονηρὰ ἐναντίον μου ; Τί εἶναι εὐκολώτερον : νὰ εἶπω εἰς τὸν ἀσθενῆ « ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι ἢ ἔγειραι καὶ ἄρον τὸν κραάββατόν σου καὶ περιπάτει ; » Ἀλλὰ διὰ νὰ γνωρίσετε, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας, ἰδοὺ!

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν παραλυτικὸν λέγει :

— Εἰς σὲ λέγω : ἔγειραι καὶ ἄρον τὸν κραάββατόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου.

Ἀμέσως ὁ παραλυτικὸς ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ φορεῖον, ἐπῆρεν αὐτὸ κατόπιν εἰς τὰς χεῖράς του καὶ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας διὰ μέσου τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον ἐθαύμαζε καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν.

38. Ἡ Ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαείρου.

(*Ματθ. Θ', 18 - 26, Μάρκ. Ε', 22 - 43, Λουκ. Η', 41 - 56*)

Μετὰ τὴν θεραπείαν τοῦ παραλυτικοῦ ὁ Ἰησοῦς ἐξῆλθε τῆς οἰκίας καὶ συνέχισε παρὰ τὴν παραλίαν τὴν διδασκαλίαν Του εἰς τὸ ὑπαιθρον. Ὅταν ἐτελείωσεν, ὁ μαθητὴς Του Ματθαῖος, ὁ ὁποῖος ἦτο πρότερον τελώνης, ἐκάλεσε τὸν Ἰησοῦν μετὰ ἄλλους μαθητὰς εἰς τὸν οἶκόν του, ἵνα δεῖπνήσουν.

Εἰς τὸ δεῖπνον ἦσαν προσκεκλημένοι καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἄνθρωποι μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τελῶναι.

Οἱ Φαρισαῖοι, ὅταν εἶδον τὸν Ἰησοῦν νὰ συντρῶγη μετὰ τῶν τελωνῶν, οἱ ὁποῖοι ἐθεωροῦντο ἁμαρτωλοὶ ἄνθρωποι, ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζουν ἐναντίον Του καὶ νὰ Τὸν κατηγοροῦν.

Ὁ Ἰησοῦς ἀντελήφθη τί ἔλεγον οἱ Φαρισαῖοι καὶ εἶπεν :

— Οἱ υἱεῖς δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην ἰατροῦ, ἀλλὰ οἱ ἀσθενεῖς. Ἐδῶ δὲν ἦλθον νὰ καλέσω εἰς μετάνοιαν τοὺς δικαίους, ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δεῖπνου ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ματθαίου ὁ ἄρχων τῆς συναγωγῆς Ἰάερος. Εἰς τοὺς ἄρχοντας τῆς συναγωγῆς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἄνθρωποι σεβαστοὶ εἰς ὅλους, ἀνέθετον οἱ Ἑβραῖοι τὴν τήρησιν τῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας.

Ὁ Ἰάειρος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἐγένετο τὸ δεῖπνον, ἔπεν-
σεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἤρχισε νὰ Τὸν παρακαλῇ νὰ σπεύσῃ εἰς
τὴν οἰκίαν του, διὰ νὰ σώσῃ τὴν ἐτοιμοθάνατον δωδεκαετῆ θυγατέρα του.

— “Αν μόνον τὴν χεῖρά Σου ἐπιθέσης ἐπ’ αὐτήν, ἔλεγεν ὁ Ἰαείρος, ἀμέσως θὰ θεραπευθῆ καὶ θὰ ζήσῃ.

Ὁ Ἰησοῦς συνεκινήθη ἀπὸ τὸ θέαμα τοῦ γονυπετοῦς πατρὸς καὶ ἐσηκώθη ἀμέσως, διὰ νὰ υπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰαείρου. Ἠκολούθησαν Αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ πολὺς λαός, ὁ ὁποῖος ἐπληροφορήθη τὸ γεγονός.

Ἐνῶ ὅμως εὐρίσκοντο ἀκόμη καθ’ ὁδόν, ἐφάνησαν νὰ ἔρχωνται ἄνθρωποι τοῦ Ἰαείρου ἀπὸ τὴν οἰκίαν του. Ὅταν ἐπλησίασαν, ἀνήγγειλαν τὴν θλιβεράν εἶδησιν τοῦ θανάτου τῆς ἀσθενοῦς κόρης καὶ εἶπον πρὸς τὸν Ἰαείρον :

— Μὴ ἐνοχλῆς πλέον τὸν Διδάσκαλον.

Ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος, ἀλλὰ μὲ τὰ βλέμματα πλήρη ἐλπίδος πρὸς Τὸν Ἰησοῦν.

Ἐκεῖνος τότε εἶπε πρὸς αὐτόν :

— Μὴ φοβῆσαι. Ἔχε πίστιν καὶ ἡ θυγάτηρ σου θὰ σωθῆ.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰαείρου, εὗρον ὄλους κλαίοντας καὶ θρηνοῦντας. Ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτούς :

— Μὴ κλαίετε. Δὲν ἔχει ἀποθάνει, ἀλλὰ κοιμᾶται.

Ἀκολουθούμενος δὲ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς κόρης καὶ παραλαβὼν ἐκ τῶν μαθητῶν Του μόνον τὸν Πέτρον, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον, ὅπου ἔκειτο ἡ νεαρὰ κόρη.

Ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην, ἔλαβε τὴν παγωμένην πλέον χεῖρα τῆς παιδίσκης καὶ ἐφώνησεν :

— Ἡ παῖς, ἐγείρου.

Ἀμέσως ἡ μικρὰ κόρη ἀνεσηκώθη καὶ ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν κλίνην γεμάτη ζωήν. Οἱ γονεῖς τῆς τότε κλαίοντες ἀπὸ χαράν, ἔπεσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν προσεκύνησαν ὡς εὐεργέτην καὶ Σωτῆρα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς, παραλαβὼν ἀμέσως μετὰ ταῦτα τοὺς μαθητάς Του, ἔφυγεν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ἰαείρου, προτοῦ ὁ κόσμος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐξωθι τῆς οἰκίας, πληροφορηθῆ τί συνέβη.

Τὸ θαῦμα ἐγίνε γνωστὸν καὶ διεδόθη εἰς ὅλην τὴν χώραν.

39. Οἱ Δώδεκα μαθηταὶ ἀναλαμβάνουν τὸ Ἀποστολικὸν ἔργον. Ὁδηγίαι τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τοὺς Ἀποστόλους.

(Ματθ. Γ', 5 - 42)

Μετὰ τὰ γεγονότα ταῦτα ὁ Ἰησοῦς ἀπεφάσισε νὰ μεταβῆ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, διὰ νὰ παραστῆ εἰς μίαν μεγάλην Ἰουδαϊκὴν ἑορτὴν, ἡ ὁποία ἐτελεῖτο ἐκεῖ καὶ ὠνομάζετο Ἑορτὴ τῶν Κλήρων (Πουρίμ)¹.

Πρὶν ἀναχωρήσῃ ἐκάλεσε τοὺς Δώδεκα μαθητάς Του νὰ ἀναλάβουν αὐτοὶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν Του τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίας. Ἀποστόλων τούτους διὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Σωτηρίας ἔδωσε πρῶτον εἰς αὐτοὺς τὴν ἐξουσίαν νὰ θεραπεύουν τὰς σωματικὰς καὶ ψυχικὰς ἀσθενείας τῶν ἀνθρώπων. Ἐπειτα δὲ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς πολλὰς συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας, τὰς ὁποίας συνεπλήρωσεν εἰς ἄλλας περιστάσεις βραδύτερον.

Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς Του :

— Νὰ διδάξετε πρῶτον εἰς τοὺς Ἰουδαίους καὶ κατόπιν εἰς τοὺς Σαμαρείτας καὶ τοὺς ἄλλους λαούς.

Εἰς τὸ κήρυγμά σας νὰ λέγετε, ὅτι ἔφθασεν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Τοὺς ἀσθενεῖς θὰ θεραπεύετε δωρεάν. Ἐπίσης δωρεάν θὰ προσφέρετε ὅλας τὰς ὑπηρεσίας σας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε.

Νὰ μὴ φροντίζετε νὰ ἔχετε χρήματα, οὔτε σάκκον ὀδοιπορικὸν μεφορέματα ἢ ἄλλα ἐφόδια, οὔτε κἂν ράβδον διὰ προσωπικὴν φύλαξιν. Διὰ τὴν φιλοξενίαν σας καὶ τὴν διατροφήν σας θὰ φροντίσουν ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους θὰ διδάσκετε.

• Νὰ πηγαίνετε εἰς τὰς οἰκίας ἐκείνων, οἱ ὅποιοι διακρίνονται διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀρετὴν των. Ἄν ὑπάρξουν μερικοί, οἱ ὅποιοι δὲν θὰ σᾶς δεχθῶν, νὰ φύγετε ἀπὸ τὴν οἰκίαν των ἢ τὴν πόλιν των καὶ νὰ τινάξετε τὸν κονιορτὸν τῶν ὑποδημάτων σας. Μὲ τοῦτο θὰ δηλώνετε εἰς αὐτοὺς, ὅτι ἐν τῇ μελλούσῃ Κρίσει ἡ εὐθύνη των θὰ εἶναι μεγαλύτερα τῆς εὐ-

1. Ἡ ἑορτὴ αὕτη ἐτελεῖτο εἰς ἀνάμνησιν τῆς σωτηρίας τῶν ἐν Περσίᾳ Ἰουδαίων ἀπὸ τὴν σφαγὴν τοῦ Ἀμάν. Οὗτος ἐκ δεισιδαιμονίας εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ὀρσθῆ ἡ ἡμέρα τῆς σφαγῆς διὰ κλήρου (πουρίμ). Οἱ Ἰουδαῖοι ἐσώθησαν τότε χάρις εἰς τὴν φρόνησιν τοῦ Μαρδοχαίου καὶ τὴν βοήθειαν τῆς Ἑσθῆρ (Ἑσθῆρ Θ', 20 - 32). Ἡ ἑορτὴ διήρκει δύο ἡμέρας καὶ ἐγίνοντο κατ' αὐτὰς μεγάλα διασκεδάσεις καὶ συμπόσια.

θύνης τῶν κατοίκων τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρων, οἱ ὅποιοι ἀπέρριψαν τὰς καλὰς συμβουλὰς.

— Ἴδού, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων. Πρέπει νὰ εἰσθε φρόνιμοι καὶ προσεκτικοί.

Οἱ ἄνθρωποι θὰ σᾶς συλλάβουν, θὰ σᾶς παραδώσουν εἰς τὰ δικαστήρια καὶ θὰ σᾶς μαστιγώσουν. Ἐξ αἰτίας μου θὰ σᾶς σύρουν ἐμπρὸς εἰς βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας, διὰ νὰ ἐξηγήσητε τὴν πίστιν σας. Κατὰ τὰς στιγμὰς ὅμως αὐτὰς τῆς δοκιμασίας σας θὰ σᾶς ἐνισχύῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ θὰ σᾶς φωτίζῃ τί πρέπει νὰ κάμετε καὶ νὰ εἴπετε.

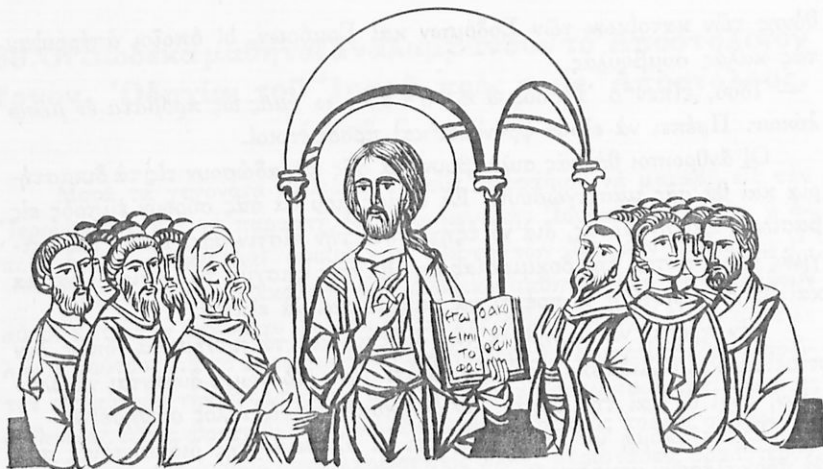
Δὲν πρέπει νὰ φοβηθῆτε τὰς διώξεις καὶ τὰ παθήματα, ὅπως δὲν πτοεῖται καὶ ὁ Διδάσκαλος ὑμῶν. Διότι μόνον τὸ σῶμα δύνανται νὰ βλάψουν, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ψυχὴν. Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος σωθήσεται.

Ἔχετε ἀκόμη ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι αἱ ἀλήθειαι τῆς διδασκαλίας σας θὰ προκαλέσουν μεγάλην ἀναταραχὴν καὶ θὰ διχάσουν καὶ πλησιεστάτους συγγενεῖς ἀκόμη. Ὁ μὴ πιστεύσας υἱὸς θὰ ἐξεγερθῇ κατὰ τοῦ πατρὸς του, ὁ ἀδελφὸς κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὅστις δὲν εἶναι πρόθυμος νὰ ὑποστῇ καὶ τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου ἀκόμη ὑπὲρ τῆς πίστεως πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι ἄξιος μαθητῆς Του.

Τελειῶνων δὲ τὰς ὁδηγίας Του ὁ Ἰησοῦς λέγει :

— Ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος θὰ σᾶς δεχθῇ καὶ θὰ σᾶς ἀναγνωρίσῃ ὡς μαθητὰς μου εἶναι ὡς νὰ ἀποδέχεται ἐμὲ καὶ ὁ ἀποδεχόμενος ἐμὲ ἀποδέχεται τὸν ἀποστείλαντά με Πατέρα Θεόν. Ὅσοι σᾶς δεχθοῦν καὶ ἔλθουν ἐπίκουροι εἰς τὸ ἔργον σας θὰ ἀνταμειθοῦν. Καὶ ποτῆριον ὕδατος, ἂν σᾶς προσφέρουν, δὲν θὰ χάσουν τὴν ἀντιμισθίαν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΩΝ ΕΜΠΕΔΩΣΙΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ

40. Ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παραλύτου. Αἱ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ κατηγορίαι τῶν Φαρισαίων.

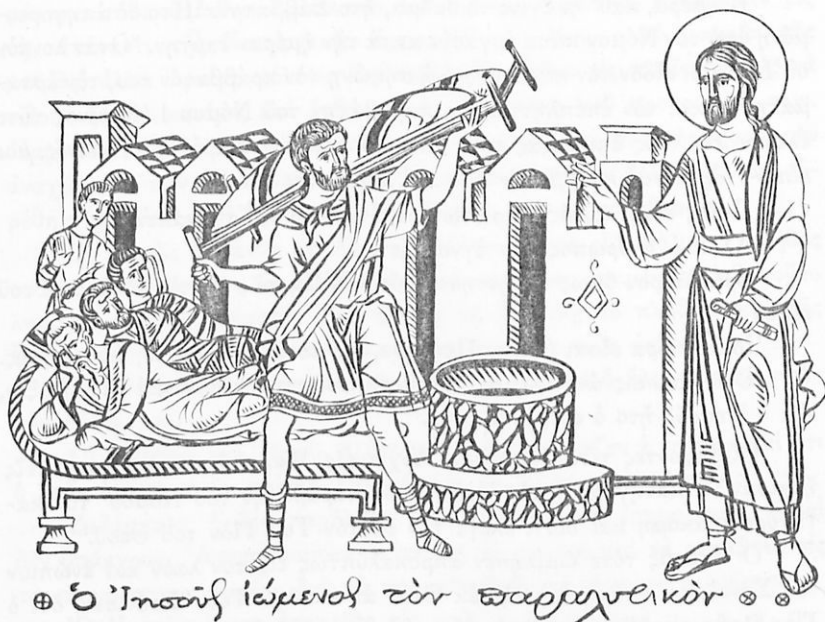
(Ἰω. Ε' 1 - 17 καὶ 18 - 47)

Ἄφου ἀπέστειλεν εἰς τὸ κήρυγμα ἀνὰ τὴν Γαλιλαίαν τοὺς μαθητάς Του, ὁ Ἰησοῦς συνοδευόμενος μόνον ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου ἀνέβη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Κλήρων. Ἦτο ἡ δευτέρα φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπεσκέπτετο τὴν Ἱερουσαλήμ. Πλήθος κόσμου εἶχε συγκεντρωθῆ περὶ τὸν Ναόν.

Μία ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ τείχους ὠνομάζετο Π ρ ο β α τ ι κ ῆ, διότι δι' αὐτῆς διήρχοντο τὰ πρὸς θυσίαν ζῶα. Πλησίον τῆς πύλης ταύτης ὑπῆρχε πηγὴ καὶ δεξαμενὴ ὕδατος ὠνομαζομένη ἑβραϊστὶ Β η θ ε σ δ ᾶ, δηλαδὴ ο ἴ κ ο ς ε ὑ σ π λ α γ χ ν ῖ α ς. Γύρω ἀπὸ τὴν δεξαμενὴν (κολυμβήθραν) ὑπῆρχον πέντε στοαί, ὅπου κατέκειντο πλήθη ἀσθενῶν, τυφλοί, χωλοί, παράλυτοι κ.λ.π. Οὗτοι ἐπερίμεναν τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἄγγελος Κυρίου θὰ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ τῆς δεξαμενῆς, διὰ νὰ εἰσέλ-

θουν εἰς τὸ ὕδωρ. Ἐκεῖνος δὲ ὁ ὁποῖος π ρ ῶ τ ο ς θὰ ἐπρόφθανε νὰ πῆσῃ εἰς τὴν δεξαμενὴν ἀμέσως μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, ἐθεραπεύετο ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν του.

Μεταξὺ τῶν ἀσθενῶν ἐκείνων ὑπῆρχε καὶ ἓνας παράλυτος ἐπὶ τριάκοντα ὀκτῶ ἔτη, ὁ ὁποῖος κατέκειτο ἐκεῖ εἰς μίαν στοάν. Ὅσακις ἐκινεῖτο

τὸ ὕδωρ, ἄλλοι ἐπρολάμβανον καὶ ἐρρίπτοντο πρῶτοι εἰς τὴν δεξαμενὴν.

Ὁ Ἰησοῦς ἠδυσπλαγχίσθη τὸν παραλυτικόν, τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

— Θέλεις νὰ γίνῃς ὑγιής ;

Ὁ ἀσθενὴς ἀπήντησεν ἀμέσως.

— ὦ, Κύριε, αὐτὸς εἶναι ὁ πόθος μου. Ἀλλὰ δὲν ἔχω κανένα, ὁ ὁποῖος νὰ μὲ βάλῃ εἰς τὴν κολυμβήθραν, εὐθὺς ὡς ταραχθῇ τὸ ὕδωρ ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου. Ἄλλοι ἀσθενεῖς μὲ προλαμβάνουν καὶ εἰσέρχονται πρὶν ἀπὸ ἐμέ.

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐκοίταξε μὲ συμπάθειαν τὸν παράλυτον καὶ τοῦ ἐφώναξεν :

— Ἔγειραι, ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει !

Ἡ θεία δύναμις τῶν λόγων τούτων διεπέρασε τὰ ἕως τότε νεκρὰ μέλη τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τοὺς ἔδωσε ζωὴν. Ὁ παράλυτος ἐσηκώθη, ἐφορτώθη τὸν κράββατόν του καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν οἰκίαν του. Δὲν ἠδυνήθη μάλιστα οὔτε καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν εὐεργέτην του, διότι ὁ Ἰησοῦς ἀποφεύγων τὴν ἐπίδειξιν εἶχεν ἀπομακρυνθῆ διὰ μέσου τοῦ πλήθους.

Ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἐγινε τὸ θαῦμα, ἦτο Σάββατον. Ἦτο δὲ ἀπηγορευμένη ἀπὸ τὸν Νόμον πᾶσα ἐργασία κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Ὅταν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι εἶδον τὸν παράλυτον νὰ σηκῶν τὸν κράββατόν του, τὸν ἐσταμάτησαν καὶ τὸν ἐπέπληττον ὡς παραβάτην τοῦ Νόμου! Ἐκεῖνος τότε ἔλεγεν εἰς τοὺς ἐπικριτάς του, ὅτι «ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, Ἐκεῖνός μοι εἶπεν: ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει».

— Ποῖος εἶναι αὐτός; ἠρώτων οἱ Ἰουδαῖοι με ἀγανάκτησιν.

Ἄλλὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐγνώριζεν.

Βραδύτερον ὅμως συνήνητησεν αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν Ναὸν καὶ τοῦ εἶπεν:

— Ἰδοῦ, τώρα εἶσαι ὑγιής. Πρόσεχε, εἰς τὸ μέλλον νὰ μὴ ἀμαρτήσῃς.

Ὁ ἄνθρωπος ἀνεγνώρισεν τὸν θεραπεύσαντα αὐτὸν καὶ διεκλήρυξεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο ὁ εὐεργέτης του.

Οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων Ἀρχιερεῖς, Φαρισαῖοι καὶ Γραμματεῖς ἤρχισαν νὰ κατηγοροῦν τὸν Ἰησοῦν ὡς παραβάτην τοῦ Νόμου· τὸν κατηγοροῦν ἀκόμη καὶ διότι ἔλεγε τὸν ἑαυτὸν Τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς τότε ὠμίλησεν ἀπροκαλύπτως εἰς τὸν λαὸν καὶ ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου ἀκόμη διὰ τὴν ἐκ Θεοῦ ἀποστολήν Του. Ἐτόνισεν, ὅτι ὁ Υἱὸς ἔλαβε τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν παρὰ τοῦ Πατρὸς, ὄχι μόνον τοὺς ἠθικῶς νεκροὺς νὰ ἐγείρῃ, ἀλλὰ καὶ τοὺς σωματικῶς νεκροὺς νὰ ἀναστήσῃ.

Οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων ἐξεμάνησαν ἐναντίον Του καὶ ἐσκέπτοντο νὰ εὑρουν τρόπον νὰ Τὸν θανατώσουν. Διὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς, ἐπειδὴ δὲν εἶχε φθάσει ἡ ὥρα τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς δόξης Του, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

41. Τὸ θαῦμα τῆς διατροφῆς τῶν πεντακισχιλίων.

(Ἰωαν. ΣΤ', 8 - 14, Ματθ. Δ', 14 - 21)

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν Καπερναοὺμ ἐγνώσθη ἡ ἀποκεφάλισις τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ (βλ. σελ. 39).

Ὁ μέγας οὗτος προφήτης ἐπεσφράγισε μὲ τὸν μαρτυρικὸν θάνατόν του τὸν ἀγῶνα καὶ πλήρη αὐταπαρνήσεως βίον του.

Εἰς τὴν Καπερναοὺμ ἐπέστρεψαν καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἐκ τοῦ Ἀποστολικοῦ ἔργου τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος ἀνά τὴν Γαλιλαίαν. Διηγῆθησαν εἰς τὸν Ἰησοῦν τὰ ἀποτελέσματα τῆς διδασκαλίας των. Ἀπεφάσισαν τότε οἱ μαθηταὶ μετὰ τοῦ Διδασκάλου Ἰησοῦ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς Καπερναοὺμ ἐρημικὴν παραλίαν, πολὺ μακρὰν τῆς μικρᾶς, ἀλλὰ ὠραίας πόλεως Βηθσαιῶδα. Εἰσῆλθον εἰς πλοῖον χωρὶς νὰ εἰδοποιήσωσι κανένα, καὶ ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον τοῦ προορισμοῦ των. Παρ' ὅλας τὰς προφυλάξεις των μερικοὶ ἄνθρωποι ἀντελήφθησαν τὴν ἀναχώρησίν των. Μετ' ὀλίγον δὲ πολὺ πλῆθος ἔσπευσε διὰ ξηρᾶς καὶ εὐρέθης γύρω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν ἔρημον ἐκείνην τοποθεσίαν.

Ὁ Ἰησοῦς ἠσθάνθη μεγάλην συγκίνησιν, ὅταν εἶδε τὸ μέγα πλῆθος τοῦ λαοῦ, τὸ ὁποῖον ὠμοιάζε πρὸς ποιμνιον ἄνευ ποιμένος. Διὰ τοῦτο λησμονήσας τὴν κούρασίν Του ἤρχισε νὰ διδάσκη τὸ πλῆθος περὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ θεραπεύη συγχρόνως τοὺς ἀσθενεῖς.

Ἡ διδασκαλία διήρκεσεν ἐπὶ πολλὰς ὥρας καὶ ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν του.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ, βλέποντες, ὅτι ἐπλησίαζεν ἡ ἑσπέρα καὶ ὅτι ὁ λαὸς ὑπέφερον ἐκ πείνης, ἐπλησίασαν καὶ εἶπον πρὸς Αὐτόν :

— Διδάσκαλε, ἡ ὥρα παρήλθεν, ὁ τόπος ἐδῶ εἶναι ἔρημος καὶ τροφαὶ δὲν ὑπάρχουν. Ἄφησε λοιπὸν τὰ πλήθη νὰ φύγουν καὶ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὰ πλησιέστερα χωρία, διὰ νὰ προμηθευθῶσιν τὰ ἀναγκαῖα τρόφιμα.

Ὁ Ἰησοῦς ὁμῶς ἀπεκρίθη εἰς τοὺς μαθητάς Του :

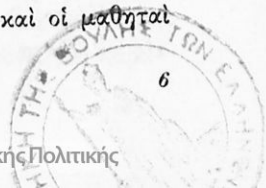
— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φύγη ὁ λαός. Δώσατε σεῖς εἰς αὐτοὺς νὰ φάγουν ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἔχετε.

Οἱ μαθηταὶ ἀπήντησαν, ὅτι δὲν εἶχον παρὰ πέντε μόνον ἄρτους καὶ δύο ἰχθῦς.

— Φέρετέ τα ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

Ὅταν τὰ ἔφερον, διέταξε νὰ εἶπουν εἰς τὰ πλήθη νὰ καθίσουν ὄλοι ἐπὶ τῆς χλόης καθ' ὀμίλους ἀνά πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, ὅπως εἰς τὰ συμπόσια.

Ἐκάθισαν ὄλοι καὶ τότε ὁ Ἰησοῦς, σταθεὶς εἰς τὸ μέσον, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς Του εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἠλόγησε τὸν ἄρτον καὶ τοὺς ἰχθῦς. Ἐπειτα ἔκοψε τοὺς ἄρτους καὶ τοὺς ἰχθῦς εἰς τεμάχια καὶ οἱ μαθηταὶ ἐμοίραζον εἰς τὰ πλήθη.

“Ολοι ἔφαγον καὶ ἐχόρτασαν. Ἦσαν δὲ πέντε χιλιάδες ἄνδρες ἐκτὸς τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν. Ἀφοῦ δὲ ἔφαγον ὅλοι, οἱ μαθηταὶ συνεκέντρωσαν τὴν περισσεύσασαν τροφὴν καὶ ἐγέμισαν μὲ αὐτὴν δώδεκα κοφίνους.

Τὸ θαῦμα τοῦτο ἔκαμε τεραστίαν ἐντύπωσιν εἰς τὸν λαόν. “Ολοι ἔλεγον : « Οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης ὁ ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον ».

42. Ὁ Ἰησοῦς περιπατεῖ ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

(*Μαθ. 14', 22 - 34*)

Ἀμέσως μετὰ τὸ θαῦμα τῆς διατροφῆς τῶν πεντακισχιλίων ὁ Ἰησοῦς, ἀντιληφθεὶς ὅτι τὸ πλῆθος ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ του ἤθελε νὰ Τὸν ἀνακηρύξῃ βασιλέα, παρεκάλεσε θερμῶς ὅλους νὰ φύγουν εἰς τὰ χωρία ἧ τὰς πόλεις των, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καὶ ἔγινεν.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ εἰσῆλθον κατ' ἐντολὴν Του εἰς τὸ πλοῖον, ἵνα μεταβοῦν κατὰ τὴν νύκτα εἰς τὴν ἀντικρινὴν ὄχθην τῆς λίμνης. Ὁ ἴδιος δὲ ὁ Ἰησοῦς ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, ἵνα διανυκτερεύσῃ ἐκεῖ ἐν ἐπικοινωνίᾳ μετὰ τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς Του.

Κατὰ τὴν νύκτα ἤρχισαν νὰ πνέουν σφοδροὶ ἄνεμοι καὶ μεγάλη τρικυμία ἐπεκράτει εἰς τὴν λίμνην.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἠγωνίζοντο κωπηλατοῦντες κατὰ τῶν κυμάτων, ἀλλὰ τὸ μικρὸν πλοῖον των ἐκλυδωνίζετο εἰς τὸ μέσον τῆς λίμνης καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προχωρήσῃ.

Ὁ Ἰησοῦς προσευχόμενος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου δὲν λησμονεῖ τοὺς μαθητάς Του. Ἀντελήφθη τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διέτρεχον, καὶ ἔσπευσεν εἰς βοήθειάν των. Πράγματι, οἱ ἀγωνιζόμενοι κατὰ τῆς τρικυμίας μαθηταὶ εἶδον ἕξαφνα μίαν σκιάν νὰ περιπατῇ ἐπὶ τῶν κυμάτων καὶ νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ πλοῖον των.

— Φάντασμα εἶναι, ἤρχισαν νὰ φωνάζουν.

Ἀλλὰ τότε ἤκουσαν τὴν φωνὴν τοῦ Ἰησοῦ νὰ τοὺς λέγῃ :

— Θάρρος, ἐγὼ εἶμαι, μὴ φοβεῖσθε !

“Ολοι ἀνεγνώρισαν τὴν φωνὴν τοῦ Ἰησοῦ καὶ προσεπάθουν νὰ πλησιάσουν, διὰ νὰ Τὸν παραλάβουν ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ὁ Πέτρος ὅμως ἀνυπομονῶν καὶ θέλων νὰ βεβαιωθῇ ἐφώνησε :

— Κύριε, ἂν εἶσαι Σὺ, πρόσταξέ με νὰ περιπατήσω καὶ ἐγὼ ἐπάνω εἰς τὰ ὕδατα καὶ νὰ ἔλθω πρὸς Σέ.

Ὁ Ἰησοῦς τότε, διὰ τὴν ἀποδείξιν τὴν ἀδυναμίας τοῦ Πέτρου καὶ τὸν κίνδυνον ἐκ τῆς ἀλαζονικῆς πρωτοβουλίας του, εἶπεν :

— Ἐλθέ !

Ὁ Πέτρος κατέβη ἀπὸ τὸ πλοῖον καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ νὰ πηγαίῃ πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν ἔβλεπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ δὲν ἐσκέπτετο τίποτε ἄλλο, ἐβάδιζεν ἀσφαλῶς. Ὄταν ὅμως ἐσκέφθη πρὸς στιγμήν, ὅτι ὁ ἄνεμος εἶναι δυνατὸς καὶ ἐφοβήθη, ἤρχισεν ἀμέσως νὰ καταποντίζεται καὶ μὲ ἀγωνίαν ἐφώναξε :

— Κύριε, σῶσόν με !

Ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς ἤπλωσε τὴν χεῖρα, τὸν συνεκράτησε καὶ τοῦ εἶπεν :

— Ὀλιγόπιστε, διὰτί ἐδίστασες ;

Ἀνῆλθον ἔπειτα εἰς τὸ πλοῖον, ἡ τρικυμία κατέπαυσε καὶ ἔφθασαν αἰσίως εἰς τὴν ἀκτὴν.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ στηριχθέντες σταθερῶς πλέον εἰς τὴν κλοπιζομένην ἕως τότε ἀκόμη πίστιν των προσεκύνουν τὸν Κύριον καὶ ἔλεγον :

— Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς εἶσαι.

Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας ὁ Ἰησοῦς ὠμίλησε πάλιν εἰς τὴν Καπερναοὺμ ἐνώπιον πολλοῦ πλήθους καὶ ἀνέπτυξε τὴν ὑψηλὴν διδασκαλίαν Του περὶ τῆς πνευματικῆς τροφῆς.

Τὴν ἀληθινὴν ταύτην τροφὴν δίδει ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστὸς, διὰ τῆς διδασκαλίας Του καὶ διὰ τοῦτο Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἄ ρ τ ο ς τ ῆ ς Ζ ω ῆ ς. Ὁ πολὺς κόσμος δὲν ἀντελήφθη τὴν ὑψηλὴν ἔννοιαν τῶν λόγων Του καὶ ἤρχισε νὰ ἀδιαφορῇ ἢ καὶ νὰ γογγύζῃ. Οἱ μαθηταὶ Του ὅμως κατενόησαν πλήρως τὴν διδασκαλίαν ταύτην καὶ ὁ Πέτρος εἶπε πρὸς Αὐτόν :

— Κύριε, Σὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

43. Αἱ ἀντιρρήσεις καὶ κατηγορίαι τῶν Φαρισαίων καὶ Γραμματέων κατὰ τοῦ Ἰησοῦ.

(Μαθ. ΙΔ', 34 - 36 κ.ά.)

Ὁ Ἰησοῦς παρέμεινεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ κυρίως εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Γεννησαρέτ μεταξύ Μαγδάλων καὶ Βηθσαϊδά. Πλῆθος πολὺ τὸν ἠκολούθει πάντοτε καὶ πλῆθος ἀσθενῶν ἔθεραπεύετο.

Οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι παρηκολούθουν μὲ ἀνησυχίαν καὶ μῖσος τὴν προσήλωσιν τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Ἦρχισαν νὰ διαδίδουν, ὅτι ζητεῖ νὰ ἀνατρέψῃ τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον καὶ ὅτι περιφρονεῖ τὰς παρα-

δόσεις καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους. Παρηκολούθουν τὰς ὁμιλίας του καὶ τὸν ἠνώχλουν μὲ τὰς ἀντιρρήσεις των, τὰς ὁποίας μετέβαλλον κατόπιν εἰς φοβερὰς κατηγορίας.

Αὗται περιστρέφοντο εἰς τέσσαρα κυρίως ζητήματα :

1) Κατηγοροῦν τὸν Ἰησοῦν ὅτι, ἐνῶ κανεὶς δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας, Αὐτὸς εἶπεν εἰς τὴν ἁμαρτωλὴν γυναῖκα « Ἀφέωνται σου αἱ ἁμαρτίαι ».

2) Ἄλλη κατηγορία ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ ἦτο, ὅτι περιεφρόνει τὰς νηστείας.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ἐδίδαξεν ἤδη πῶς πρέπει νὰ γίνεται ἡ νηστεία εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλίαν Του.

3) Τρίτη κατηγορία τῶν Φαρισαίων κατὰ τοῦ Ἰησοῦ ἦτο ἡ συναναστροφή Του μετὰ τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν.

Ἄλλὰ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεστόμωσε μὲ τὴν ὠραίαν ἀπάντησίν Του : « οὐκ ἤλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν ».

4) Ἄλλη τέλος κατηγορία ἦτο ἡ σχετικὴ μὲ τὴν τήρησιν τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου.

Εἰς ὅλας ταύτας τὰς κατηγορίας ἀπήντησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέτρεψε τὰ ἐπιχειρήματα τῶν Φαρισαίων. Οὗτοι ὅμως ἐξηκολούθουν κατηγοροῦντες Αὐτὸν καὶ διαδίδοντες, ὅτι ἀρνεῖται καὶ καταργεῖ τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον.

44. Ὁ Ἰησοῦς στηλιτεύει τὴν ἀπιστίαν τῶν Φαρισαίων καὶ Γραμματέων.

(Λουκ. ΙΑ', 37 - 45 καὶ ΙΒ', 1 - 3)

Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς Φαρισαῖος ἐκάλεσεν εἰς γεῦμα τὸν Ἰησοῦν. Εἶχε καὶ ἄλλους πολλοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους προσκεκλημένους. Πάντες οὗτοι θὰ προεκάλουν τὸν Ἰησοῦν εἰς συζήτησιν καὶ θὰ εὔρισκον ἐπιχειρήματα ἐναντίον Του. Οὐδεὶς ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ εἶχε προσκληθῆ.

Ὁ Ἰησοῦς, ἐπειδὴ κόσμος πολὺς ἠκολούθει, ἔνα τὸν ἀκούσῃ διδάσκοντα, τὸ δὲ γεῦμα θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι πρόχειρον καὶ βιαστικόν, ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν, χωρὶς νὰ λουσθῇ πρῶτον, ὅπως ἔλεγεν ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος. Οἱ Φαρισαῖοι παρετήρουν Αὐτὸν μὲ ἐκπληξιν καὶ μὲ τὰ βλέμματα Τῶν ἐπετίμων.

Τότε ὁ Ἰησοῦς βλέπων τὴν ὑποκρισίαν των ἤρχισε νὰ τοὺς ὀμιλῇ μὲ μεγάλην αὐστηρότητα :

— Οὐαὶ ὑμῖν, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ἐφώναξε πρὸς αὐτούς.

— Κατατρίβεσθε περὶ τὰ ἐπουσιώδη καὶ τὰ ἀσήμαντα καὶ παραμελεῖτε τὰ σπουδαῖα καὶ σημαντικά, δηλαδή τὴν ἠθικὴν βελτίωσίν σας καὶ τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς.

— Ἔχετε φιλοδοξίαν καὶ ἐγωῖσμόν, ἀγαπᾶτε τὴν πρωτοκαθεδρίαν ἐν ταῖς Συναγωγαῖς καὶ τοὺς ἀσπασμούς ἐν ταῖς ἀγοραῖς· τὰ πάντα κάμνετε πρὸς ἐπίδειξιν.

— Ἐνῶ ὑποκριτικῶς φαίνεσθε ἔξωθεν εὐσεβεῖς, ἡ καρδιά σας εἶναι πλήρης κακίας. Ὁμοιάζετε πρὸς τάφους « κεκονιαμένους », οἱ ὅποιοι ἔξωθεν φαίνονται ὠραῖοι, ἐνῶ εἶναι γεμᾶτοι ἀπὸ ὀστᾶ νεκρῶν.

— Ἐνῶ παρουσιάζεσθε ὡς ἐρμηνευταὶ τοῦ Νόμου, ἀποκρῦπτετε ἀπὸ ιδιοτέλειαν καὶ διαστρέφετε τὴν ἀληθῆ γνῶσιν τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἐντολῶν Του.

Τὸ κατηγορητήριον τοῦτο τοῦ Ἰησοῦ κατὰ τῶν Φαρισαίων καὶ Γραμματέων ἤκουσε καὶ ὁ λαός, ὁ ὅποιος εἶχε συγκεντρωθεῖ ἔξωθι τῆς οἰκίας. Ὁ Ἰησοῦς ἐξῆλλε καὶ συνέχισε τὴν διδασκαλίαν Του.

Εἶπε δὲ τότε πρὸς τοὺς μαθητάς Του κυρίως, ἀλλὰ ἐμμέσως καὶ πρὸς τὸ πλῆθος :

— Προσέχετε ἀπὸ τὴν ζύμην ταύτην τῶν Φαρισαίων, διότι οὗτοι εἶναι γεμᾶτοι ὑποκρισίαν. Ἄλλὰ μίαν ἡμέραν αὕτη θὰ ἀποκαλυφθῇ.

45. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου.

(Λουκ. IB', 13 - 21)

Ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ἐξηκολούθει διδάσκων περὶ ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης, εἶς ἀκροατὴς Τὸν διέκοψε καὶ Τοῦ εἶπε :

— Κύριε, μεσίτευσον παρὰ τῷ ἀδελφῷ μου, ὥστε δικαίως νὰ μοιράσῃ μετ' ἐμοῦ τὴν πατρικὴν κληρονομίαν.

Ὁ Ἰησοῦς, διὰ νὰ κάμῃ τοὺς ἀκροατάς του νὰ ἐννοήσουν, ὅτι ἡ διανομὴ τῆς περιουσίας ἦτο ἔργον τοῦ δικαστηρίου, ἐνῶ τὸ ἰδικὸν Του ἔργον ἦτο εὐρύτερον καὶ ὑψηλότερον, εἶπε πρὸς τὸν διακόψαντα :

— Ἀνθρωπε, ποῖος μὲ διώρισε δικαστὴν, ὥστε νὰ λύω τὰς διαφοράς σας ;

Λαμβάνων όμως άφορμήν από την διαφωνίαν τῶν δύο ἀδελφῶν ἔκαμε πρὸς ὅλους τοὺς ἀκροατάς Του μίαν ὠραίαν διδασχίν. Διὰ ταύτης συμβουλεύει τοὺς ἀνθρώπους νὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τὴν πλεονεξίαν, διότι ἡ ζωὴ καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ ὑλικά ἀγαθά, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ διδασχὴ ἔγινε διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ ἄφρονος πλουσίου :

— Κάποτε, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, οἱ ἄγροὶ καὶ τὰ κτήματα ἐν γένει ἐνὸς πλουσίου εἶχον τόσῃν εὐφορίαν, ὥστε τοῦ ἀπέδωσαν ἄφθονα εἰσοδήματα.

Ὁ πλούσιος, ἀντὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸν διὰ τὴν εὐτυχιάν αὐτὴν, ἤρχισε νὰ διαλογίζεται :

— Τί νὰ κάμω ; Αἱ ἀποθήκαί μου δὲν χωροῦν πλέον. Πῶς θὰ συνάξω ὅλα αὐτὰ τὰ εἰσοδήματά μου ;

Ἄφου ἠγγρύπνησε καὶ ἐβασάνισε τὸν νοῦν του, τέλος ἀπεφάσισεν :

— Ἴδου τί θὰ κάμω, εἶπε· θὰ κρημίσω τὰς ἀποθήκας μου καὶ θὰ κτίσω ἄλλας μεγαλύτερας. Ἐκεῖ θὰ συνάξω ὅλα τὰ εἰσοδήματά μου καὶ θὰ εἶπω τότε εἰς τὴν ψυχὴν μου :

— Ψυχὴ μου, ἔχεις πολλὰ ἀγαθά, τὰ ὅποια σοῦ φθάνουν, διὰ νὰ ζήσης πολλὰ ἔτη. Λοιπὸν « ἀ ν α π α ὄ ο υ , φ ά γ ε , π ί ε , ε ὕ φ ρ α ἰ ν ο υ ».

Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην ὁ Θεός, διὰ νὰ τιμωρηθῇ ἡ πλεονεξία, ἀλλὰ καὶ μωρία τοῦ πλουσίου ἐκείνου, ὥρισεν ὅτι ἤλθεν ἡ ὥρα τῆς διακοπῆς τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ζωῆς του. Ἦκουσε λοιπὸν τότε ὁ πλούσιος μίαν φωνὴν νὰ τοῦ λέγῃ :

— Ἄφρον, ἄφρον, αὐτὴν τὴν νύκτα εἶναι ὠρισμένον νὰ ἀποθάνῃς. Αὐτὰ δὲ ποῦ ἠτοίμασες εἰς ποῖον θὰ ἀνήκουν ;

Ταῦτα θὰ πάθουν, προσέθεσεν ὁ Ἰησοῦς, ὅλοι ὅσοι θησαυρίζουν ὑλικούς θησαυρούς διὰ τὴν παροῦσαν ζωὴν καὶ δὲν σκέπτονται καθόλου διὰ τὸν θησαυρὸν τῆς ψυχῆς των.

46. Ὁ Ἰησοῦς, μεταβαίνει εἰς τὴν χώραν τῆς Τύρου καὶ Σιδῶνος. Θεραπεία δαιμονιζομένης κόρης.

(Μαθ. ΙΕ', 21 - 28)

Ὁ Ἰησοῦς, βλέπων τὴν ἀντίδρασιν τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων ἠθέλησε νὰ ἀπομακρυνθῇ ὀλίγον ἐκ τῆς Γαλιλαίας· καὶ ἐπέρσεν εἰς τὴν χώραν τῆς Τύρου καὶ Σιδῶνος.

Ἐκεῖ θὰ ἠδύνατο νὰ διδάξῃ καλύτερον καὶ ἐν ἡσυχίᾳ τοὺς μαθητάς Του.

Ἡ φήμη Του ὅμως εἶχε φθάσει ἤδη πολὺ ἔξω τῶν ὁρίων τῆς Παλαιστίνης καὶ πολλοὶ ἔσπευδον πρὸς Αὐτόν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων παρουσιάσθη πρὸς τὸν Ἰησοῦν μία γυνὴ Χαναναία, εἰδωλολάτριάς, ὁμιλοῦσα τὴν ἑλληνικὴν, ἣ ὁποία ἰκέτευε τὸν Ἰησοῦν λέγουσα :

— Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι τοῦ Δαβὶδ ! Ἡ θυγάτηρ μου ἔχει κακὸν δαιμόνιον καὶ ὑποφέρει.

Ὁ Ἰησοῦς, θέλων νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστιν τῆς Χαναναίας ἐνώπιον ὄλων, δὲν ἀπεκρίθη καθόλου εἰς αὐτήν. Ἐκεῖνη τότε ἐξηκολούθησε νὰ Τὸν παρακαλῇ καὶ νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὰς ἰκεσίας της. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπεκρίνετο, ἐπῆγε πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ τοὺς παρεκάλει νὰ μεσιτεύσουν παρὰ τῷ Διδασκάλῳ αὐτῶν.

Μερικοὶ μαθηταὶ ἐπλησίασαν τὸν Ἰησοῦν καὶ εἶπον :

— Κύριε, κάμε κάτι δι' αὐτήν, διότι ἔρχεται καὶ φωνάζει εἰς ἡμᾶς. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

— Δὲν ἀπεστάλην, παρὰ διὰ νὰ σώσω τοὺς ἁμαρτωλοὺς Ἰσραηλίτας.

Οἱ μαθηταὶ ὑπεχώρησαν, ἀλλὰ ἡ Χαναναία ἐπλησίασε πάλιν τὸν Ἰησοῦν καὶ ἰκέτευεν Αὐτὸν λέγουσα :

— Κύριε, βοήθει μοι.

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἀπήντησε καὶ εἶπε :

— Δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ ρίψῃ κανεὶς τὸν ἄρτον τῶν τέκνων του εἰς τὰ κυνάρια¹.

— Ναί, Κύριε, ἀπήντησε με ἐτοιμότητα ἡ Χαναναία, ἀλλὰ τὰ κυνάρια τρέφονται καὶ με τὰ ψιχία, τὰ ὁποῖα πίπτουν ἀπὸ τὴν τράπεζαν τῶν κυρίων των.

Μὲ τὴν ἀπάντησιν ταύτην καὶ με τὴν ἐπιμονὴν της ἡ Χαναναία ἀπέδειξε τὴν σταθερὰν αὐτῆς πίστιν.

Ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

— Ὡ γύναι, μεγάλη εἶναι ἡ πίστις σου. Ἄς ἐκκληρωθῇ λοιπὸν ἡ ἐπιθυμία σου.

Πράγματι τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἐθεραπεύθη τελείως ἡ θυγάτηρ αὐτῆς.

1. Οἱ Ἰουδαῖοι ἐπωνόμαζον τοὺς ἐθνικοὺς κυνάριας, οἱ δὲ Ραββῖνοι ἔλεγον, ὅτι ὁ συντρώγων με Ἐθνικὸν δὲν διαφέρει τοῦ συντρώγοντος μετὰ κυνός.

47. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν κωφάλαλον εἰς Δεκάπολιν καὶ τὸν τυφλὸν εἰς Βηθσαϊδᾶ.

(Μάρκ. Ζ', 31 - 37, Η' 22, 26)

Ἀπὸ τὴν χώραν Τύρου καὶ Σιδῶνος ὁ Ἰησοῦς ἐστράφη πάλιν πρὸς ἀνατολὰς καὶ μετέβη εἰς τὴν πέραν τῆς λίμνης χώραν, τὴν ὀνομαζομένην Δεκάπολιν, ἀπὸ τὰς δέκα ἐκεῖ ὑπαρχούσας πόλεις.

Ἐφεραν τότε εἰς Αὐτὸν ἕνα κωφάλαλον καὶ παρεκάλουν νὰ ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἀκοὴν καὶ τὴν φωνὴν του. Ὁ Ἰησοῦς ἔβαλε δύο δακτύλους τῶν χειρῶν Του εἰς τὰ ὄτια του καὶ ἤγγισε τὴν γλῶσσαν τοῦ κωφαλάλου. Ὑψῶσεν ἔπειτα τοὺς ὀφθαλμούς Του πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐστέναξε καὶ εἶπεν :

— Ἐφφαθά ! ὕπερ σημαίνει : Νὰ ἀνοιχθῆς !

Ἀμέσως ἠνοιχθήσαν τὰ ὄτια τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἐλύθη ἡ γλῶσσά του, ἤρχισε δὲ νὰ ὁμιλῇ.

Ὁ Ἰησοῦς παρήγγειλε νὰ μὴ ἀνακοινώσουν τοῦτο εἰς κανένα. Ἀλλὰ τὰ θαύματα διεδίδοντο καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἔλεγε μὲ κατὰπληξιν :

— Κάμνει κωφοὺς νὰ ἀκούουν καὶ ἀλάλους νὰ ὁμιλοῦν !

Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς καὶ εὐρέθη εἰς τὴν πόλιν Βηθσαϊδᾶ, ἔφεραν ἐνώπιόν Του ἕνα τυφλὸν καὶ τὸν παρεκάλουν νὰ ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ὄρασίν του.

Ὁ Ἰησοῦς ὡδήγησας τὸν τυφλὸν ἔξω ἀπὸ τὴν κωμόπολιν ἐπέθεσε τὰς χεῖρας ἐπάνω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἀπέδωκε πρῶτον εἰς αὐτὸν τὸ φῶς. Ἐπειτα ἐπέθεσε πάλιν τὰς χεῖρας ἐπάνω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ τότε ὁ τυφλὸς ἐθεραπεύθη τελείως καὶ ἔβλεπε πλέον καθαρὰ ὅλα τὰ ἀντικείμενα.

48. Ἡ ὁμολογία τοῦ Πέτρου : « Σὺ εἶ ὁ Χριστός... »

(Ματθ. ΙΣΤ', 13 - 27, Μάρκ. Η', 27 - 38)

Ἐκ τῆς Βηθσαϊδᾶ ὁ Ἰησοῦς ἐπροχώρησε πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ Ἰορδάνου εἰς τὴν χώραν τῆς Καισαρείας τῆς Φιλίππου. Ἡ πόλις αὕτη Καισάρεια ἔκειτο εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ἐρμῶν.

Διερχόμενος τὰ μέρη ταῦτα ὁ Ἰησοῦς καὶ διδάσκων ἠρώτησε τοὺς μαθητάς Του :

— Τί λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ ; Τί πιστεύουν, ὅτι εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ;

Ὁ Ἰησοῦς ἐγνώριζε βέβαια τὰς περὶ ἑαυτοῦ ιδέας τοῦ πλήθους. Ἐρωτᾷ ὅμως, ἵνα διὰ τῶν μαθητῶν Του διορθώσῃ τὴν ἐσφαλμένην τυχὸν περὶ ἑαυτοῦ ιδέαν τοῦ λαοῦ.

Οἱ μαθηταὶ ἀπήντησαν :

— Ἄλλοι Σὲ ἐκλαμβάνουν ὡς τὸν Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν, ἄλλοι ὡς τὸν προφήτην Ἡλίαν, ἄλλοι ὡς τὸν προφήτην Ἰερεμίαν καὶ ἄλλοι ὡς ἕνα ἐκ τῶν προφητῶν.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη τῶν μαθητῶν ἀπεικόνιζε πράγματι τὰς περὶ τοῦ Ἰησοῦ ιδέας τοῦ πλήθους.

Εἶχον παύσει πλέον οἱ παρακολουθοῦντες τὴν διδασκαλίαν Του νὰ πιστεύουν, ὅτι ἦτο ὁ ἀναμενόμενος ὑπὸ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Ἔθνους ἀπελευθερωτῆς Μεσσίας.

Ὁ Ἰησοῦς ἠρώτησεν ἐν συνεχείᾳ :

— Σεῖς δὲ οἱ μαθηταὶ μου, οἱ ὅποιοι παρηκολουθήσατε τὴν διδασκαλίαν μου καὶ ἐγίνατε μάρτυρες τῶν ἔργων μου, σεῖς τί πιστεύετε ὅτι εἶμαι ;

Τότε ὁ Πέτρος, ἀπαντῶν ἐξ ὀνόματος τῶν Ἀποστόλων εἶπε :

— Σὺ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἀπέδειξεν, ὅτι οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἦσαν πλέον ὄριμοι καὶ ἔτοιμοι νὰ ἀναλάβουν τὸ Ἀποστολικὸν ἔργον τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπικυρώνει τὴν ὁμολογίαν ταύτην τοῦ Πέτρου πανηγυρικῶς μὲ τὴν ἀπάντησίν Του :

— Μακάριος εἶσαι σύ, Σίμων, Βᾶρ (= υἱὲ) Ἰωνᾶ, διότι τὴν περὶ ἐμοῦ ἀποκάλυψιν σοῦ ἔκαμεν ὁ Πατὴρ μου ὁ ἐν Οὐρανοῖς.

Καί, ὡς διὰ νὰ ἀνταμείψῃ τὸν Πέτρον καὶ δι' αὐτοῦ ὅλους τοὺς Ἀποστόλους, προσέθεσε :

— Σὺ εἶσαι Πέτρος καὶ « ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν καὶ Πύλαι Ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς ».

Μετὰ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς, βέβαιος πλέον, ὅτι οἱ μαθηταὶ Του εἶχον κατανοήσει τὴν ἀκριβῆ ἔννοιαν τῆς διδασκαλίας Του, ὁμιλεῖ πρὸς αὐτοὺς περὶ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὅποιον θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

— Πρέπει τοὺς εἶπε, νὰ μεταβῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου θὰ καταδιωχθῇ ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων καὶ Γραμματέων,

θά ὑποστῆ ὕβρεις καὶ προσβολάς, ἐν τέλει δὲ θά θανατωθῆ, ἀλλὰ τὴν τρίτην ἡμέραν θά ἀναστηθῆ.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ λόγοι οὗτοι προεκάλεσαν μεγάλην ἀθυμίαν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν, ὁ Ἰησοῦς, διὰ νὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ εἶπεν ἀκόμη, ὅτι μερικοὶ ἐξ αὐτῶν, πρὶν ἀποθάνουν, θά ἴδουν « τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν τῇ βασιλείᾳ Αὐτοῦ ».

Μὲ τοῦτο ἤθελε νὰ προφητεύσῃ τὴν μετ' ὀλίγας ἡμέρας Θεῖαν Μεταμόρφωσίν Του.

49. Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος.

(*Μαθ. ΙΖ', 1 - 9, Μαρκ. Θ', 2 - 10, Λουκ. Θ', 28 - 36*)

Ἐξ ἡμέρας μετὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Πέτρου, ὁ Ἰησοῦς ἐξεπλήρωσε τὴν υπόσχεσίν Του, ὅτι τινὲς τῶν μαθητῶν θά ἴδουν τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου « ἐρχόμενον ἐν τῇ βασιλείᾳ Αὐτοῦ ». Παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τρεῖς ἐκ τῶν μαθητῶν του, τὸν Πέτρον, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, καὶ ἀνῆλθε μετ' αὐτῶν εἰς τὸ παρὰ τὴν Ναζαρέτ ὄρος Θαβώρ, ἵνα προσευχηθῆ.

Ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς τὸ ὑψηλὸν αὐτὸ ὄρος, καθ' ἣν ὥραν ὁ Ἰησοῦς προσήχητο, ἔγινεν ἡ Θεῖα Μεταμόρφωσις Αὐτοῦ. Οἱ τρεῖς μαθηταὶ εἶδον ἕξαφνα, ὅτι ἔλαμψε τὸ πρόσωπον Αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἰμάτια Αὐτοῦ ἔγιναν στιλπνὰ καὶ λευκὰ ὡς ἡ χιών. Κατὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν παρουσιάσθησαν καὶ ἐστάθησαν πλησίον Αὐτοῦ οἱ δύο ἐπιφανέστατοι ἄνδρες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἥλιος, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ.

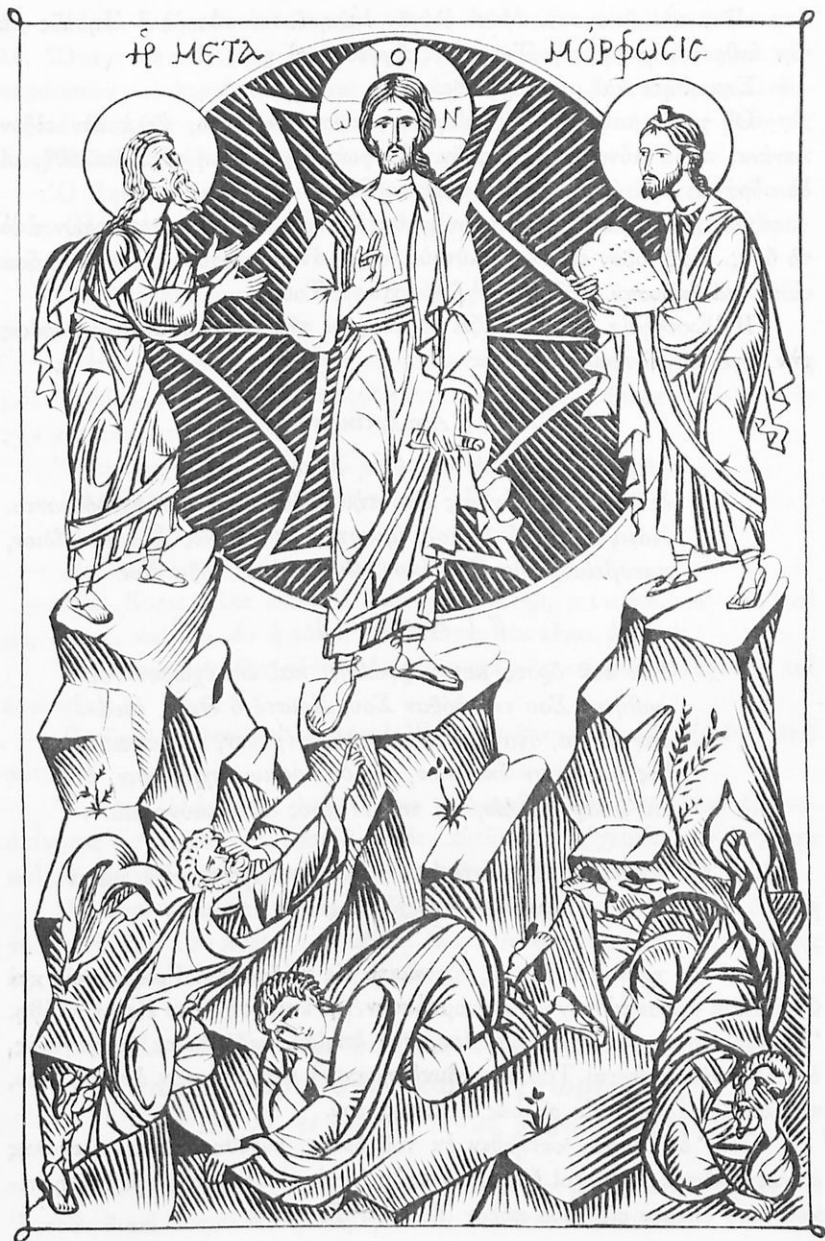
Ὁ Πέτρος τότε λέγει πρὸς τὸν Χριστόν :

— Καλὰ εἶναι νὰ μείνωμεν ἐδῶ. Ἄς κάμωμεν τρεῖς σκηνάς, μίαν διὰ Σέ, μίαν διὰ τὸν Μωυσῆα καὶ μίαν διὰ τὸν Ἥλιον.

Ταῦτα ἔλεγεν ὁ Πέτρος ἔχων ὑπ' ὄψιν του ὅσα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς Του ὁ Ἰησοῦς περὶ διώξεως καὶ θανατώσεώς Του ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων· ἔτσι ἤλπιζεν ὁ Πέτρος, ὅτι θά ἐσφῆζετο ὁ Ἰησοῦς. Δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμη τοὺς λόγους του ὁ Πέτρος, ὅταν μία νεφέλη φωτεινὴ ἐσκέπασε τὸν Ἰησοῦν καὶ τοὺς μετ' Αὐτοῦ δύο ἄνδρας. Μία δὲ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης ἤκούσθη λέγουσα :

— Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠεδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε.

Οἱ τρεῖς μαθηταὶ ἔπεσαν μὲ τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν ἔντρομοι ἀπὸ

ὅσα εἶδον καὶ ἤκουσαν. Μετ' ὀλίγον ἐπλησίασεν αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς μετὴν ἀνθρωπίνην μορφήν Του, τοὺς ἤγγισε καὶ τοὺς εἶπε :

— Σηκώθητε καὶ μὴ φοβεῖσθε.

Οἱ τρεῖς μαθηταὶ ἐσηκώθησαν, ἐκοίταξαν γύρω, ἀλλὰ δὲν εἶδον κανένα, παρὰ μόνον τὸν Ἰησοῦν. Ἡ φωτεινὴ νεφέλη εἶχε διαλυθῆ, οἱ δὲ οὐράνιοι ἐπισκέπται εἶχον ἐξαφανισθῆ.

Ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν τριῶν μαθητῶν ἤρχισαν νὰ καταβαίνουν ἀπὸ τὸ ὄρος. Καθ' ὁδὸν εἶπεν εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ ἀνακοινώσουν εἰς κανένα ὅσα εἶδον καὶ ἤκουσαν, πρὶν γίνῃ ἡ Ἀνάστασις Του.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐφορτάζει τὸ γεγονός τῆς Θείας Μεταμορφώσεως τὴν 6ην Αὐγούστου, ψάλλομεν δέ :

α' (Ἀπολυτίκιον)

*Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστέ ὁ Θεός,
δείξας τοῖς μαθηταῖς Σου τὴν δόξαν Σου, καθὼς ἠδύνατο.
Λάμπρον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς Σου τὸ αἰδιον,
πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Φωτοδότα, δόξα Σοι.*

β' (Κοντάκιον)

*Ἐπὶ τοῦ ὄρους μετεμορφώθης, καὶ ὡς ἐχώρον οἱ
μαθηταὶ Σου τὴν δόξαν Σου, Χριστέ ὁ Θεός, θεά-
σαντο, ἴνα, ὅταν Σὲ ἴδωσι σταυρούμενον, τὸ μὲν πά-
θος νοήσωσιν ἐκούσιον, τῷ δὲ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι
Σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα.*

50. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν ἐπιληπτικὸν νέον.

(Μαθ. ΙΖ', 14 - 18, Μάρκ. Θ', 18 - 26)

Καθ' ἓν χρόνον ὁ Ἰησοῦς εὕρισκετο εἰς τὸ ὄρος, οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι προσεπάθουν νὰ ὑπονομεύσουν τὴν ἐπιρροήν Του εἰς τὰ πλήθη. Ἐπωφελήθησαν δὲ τῆς εὐκαιρίας, τὴν ὁποίαν τοὺς ἔδωσε τὸ γεγονός, ὅτι οἱ ἑννέα μαθηταὶ Του δὲν ἠδυνήθησαν νὰ θεραπεύσουν ἀσθενῆ νέον, τὸν ὁποῖον ἔφερεν εἰς αὐτοὺς ὁ πατὴρ του.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς κατῆλθεν ἐκ τοῦ ὄρους, εὐρέθη ἐνώπιον μεγάλης συγκεντρώσεως. Πολλοὶ ἔσπευδον πρὸς Αὐτόν, ὁ δὲ πατὴρ τοῦ ἐπιληπτικοῦ νέου ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας Του καὶ Τοῦ εἶπε :

— Κύριε, ἐλέησον τὸν υἱόν μου, διότι σεληνιαάζεται καὶ ὑποφέρει πολύ. Ὅταν τὸν κυριεύσῃ ἡ ἀσθένεια, γίνεται ἀναίσθητος, σπασμοὶ τὸν ταράσσουν καὶ ἀφροὶ ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ στόμα του. Τότε ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πέσῃ εἰς τὸ ὕδωρ ἢ καὶ εἰς τὸ πῦρ. Τὸν ἔφερα εἰς τοὺς μαθητάς Σου, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν θεραπεύσουν.

Ἐπὶ τῆς περιγραφῆς αὐτῆς ἀπὸ τὴν περιγραφὴν καὶ τὰ δάκρυα τοῦ πατρὸς. Ἦταν ἀνάγκη δὲ ἕνεκα τῆς ἀπιστίας, ἡ ὁποία ἐπεκράτει, καὶ ἐφώναξεν :

— Ὡ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε θὰ εἶμαι ἐδῶ καὶ θὰ ὑπομένω τὴν ἀπιστίαν σας ;

Διέταξε κατόπιν ὁ Ἰησοῦς νὰ φέρουν ἐνώπιόν Του τὸν νέον. Οὗτος, μόλις ἀντίκρουσεν αὐτόν, κατελήφθη ἀπὸ παροξυσμόν, ἔπεσε κάτω εἰς τὴν γῆν καὶ ἐκυλίετο ἀφρίζων.

Ἐπὶ τῆς περιγραφῆς αὐτῆς ἀπὸ τὴν περιγραφὴν καὶ τὰ δάκρυα τοῦ πατρὸς :

— Κύριε, λυπήσου καὶ βοήθησέ μας, ἂν δύνασαι.

Ἐπὶ τῆς ἀπάντησίν του :

— Πάντα δυνατὰ τῶ πιστεύοντι.

— Naί, Κύριε, εἶπε πάλιν ὁ δυστυχὴς πατήρ, πιστεύω· βοήθησέ με, Κύριε, καὶ Σύ, ἂν ἡ ἰδική μου πίστις δὲν εἶναι ἀρκετή.

Ἐπὶ τῆς ἐστράφης αὐτοῦ τότε πρὸς τὸν κατὰ γῆς κείμενον πάσχοντα καὶ ἐφώναξε :

— Πνεῦμα ἄλαλον καὶ κωφόν ! Ἐγὼ σὲ διατάσσω νὰ ἐξέλθῃς ἀπὸ αὐτόν.

Ἀμέσως ὁ ἀσθενὴς ὑπέστη ἕνα τελευταῖον κλονισμόν καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος ὡς νεκρός. Ὁ Ἰησοῦς ἔλαβεν αὐτόν ἐκ τῆς χειρὸς, τὸν ἀνήγειρε καὶ τὸν παρέδωκεν ἡσυχον καὶ ὑγιᾶ εἰς τὸν πατέρα του.

Ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου ἔλαβεν ἀφορμὴν ὁ Ἰησοῦς νὰ διδάξῃ τοὺς μαθητάς Του κυρίως, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν κόσμον, περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς σταθερότητος τῆς πίστεως ἡμῶν.

51. Ὁ Ἰησοῦς διδάσκει περὶ πίστεως, ταπεινοφροσύνης καὶ συγχωρήσεως.

(*Μαθ. ΙΖ', 19 - 21 καὶ ΙΗ', 23 - 35, Μάρκ. Θ', 28 - 37*)

Μετὰ τὴν θεραπείαν τοῦ ἐπιληπτικοῦ νέου οἱ μαθηταὶ ἠρώτησαν τὸν Ἰησοῦν διατί αὐτοὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ θεραπεύσουν αὐτόν.

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἀπήντησεν εἰς αὐτούς, ὅτι ἡ αἰτία τῆς ἀδυναμίας των προήρχετο ἀπὸ τὸ ὅτι δὲν εἶχον ἀκόμη σταθερὰν πίστιν. Τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀποκτήσῃ πίστιν, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἡ *π ρ ο σ ε υ χ ῆ* καὶ ἡ *ν ἡ σ τ ε ῖ α*. Διὰ τῆς προσευχῆς ἐπικοινωνεῖ τις μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀντλεῖ θεϊαν δύναμιν, διὰ δὲ τῆς νηστείας ἀπαλλάσσει τὸν ἑαυτὸν του ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ὕλης καὶ ὑψοῦται εἰς πνευματικὸν βίον :

— Ἄν ἔχετε πίστιν ὡς κόκκον συνάπεως, δύνασθε καὶ ὄρος ἀκόμη νὰ μετακινήσετε.

Μετὰ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ Του ἀνεχώρησαν κατευθυνόμενοι πρὸς τὴν Καπερναοῦμ.

Καθ' ὁδὸν οἱ μαθηταὶ συνωμίλουν μεταξύ των περὶ τοῦ ποῖος ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀνώτερος τῶν ἄλλων : « *τις ἔστι μείζων* ».

Ἐλάβον ἴσως ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν προτίμησιν τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τοὺς τρεῖς, τὸν Πέτρον δηλ., τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, τοὺς ὁποίους εἶχε παραλάβει μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸ ὄρος.

Ὁ Ἰησοῦς δὲν διέκοψε τοὺς συζητοῦντας. Ὅταν ὅμως ἔφθασαν εἰς τὴν Καπερναοῦμ καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Πέτρου, ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς μαθητάς Του καὶ ἤρχισε νὰ τοὺς διδάσκῃ περὶ *τ α π ε ι ν ο φ ρ ο σ ὑ ν η ς* :

— Ἡ ὁδός, τοὺς εἶπεν, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ πρὸς τὰς τιμὰς εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη· ὁ θέλων νὰ εἶναι πρῶτος πρέπει νὰ εἶναι ἔσχατος καὶ ὑπηρέτης ὅλων. Οἱ ἄξιοι μαθηταὶ μου πρέπει νὰ γίνουιν ταπεινοὶ καὶ ἄκακοι, ὅπως τὰ μικρὰ καὶ ἀθῶα παιδία.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἰησοῦς ἐδίδαξε τοὺς μαθητάς Του, ὅτι πρέπει τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ὁμόνοιαν νὰ καλλιεργοῦν μετὰ τῶν ἀνθρώπων. Ἄν κανεὶς μᾶς ἀδικήσῃ, πρέπει νὰ τὸν συγχωρῶμεν.

Διὰ νὰ τονίσῃ δὲ ζωηρότερον ὁ Ἰησοῦς τὸ καθῆκόν μας νὰ συγχωρῶμεν τοὺς ἀμαρτάνοντας εἰς ἡμᾶς, εἶπε τὴν παραβολὴν τοῦ πονηροῦ δούλου :

— Εἷς βασιλεὺς εἶχε πολλοὺς δούλους διαχειριζομένους τὴν περιουσίαν του καὶ ἠθέλησε κάποτε νὰ ζητήσῃ λογαριασμὸν ἀπὸ αὐτούς. Ἐνας ἐκ τῶν δούλων εὐρέθη, ὅτι ἐχρεώσται εἰς τὸν βασιλέα ἐν ὑπέρογκον χρηματικὸν ποσόν, δέκα χιλιάδας τάλαντα. Ὁ βασιλεὺς ἠδύνατο νὰ φυλακίσῃ τὸν δούλον ἢ νὰ τὸν πωλήσῃ, διὰ νὰ εἰσπράξῃ τὰ ὀφειλόμενα.

Ὁ δούλος προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τοῦ δώσῃ μίαν προθεσίαν, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ συγκεντρώσῃ ὅσα ὤφει-

λεν, ὁ δὲ ἀγαθὸς βασιλεὺς συνεκινήθη καὶ τοῦ ἐχάρισεν τὴν ὀφειλήν.
 Ὁ εὐεργετηθεὶς δοῦλος εὔρε μετ' ὀλίγον ἓνα συνάδελφόν του, ὁ ὁποῖος
 τοῦ ὄφειλε τὸ εὐτελὲς ποσὸν τῶν ἑκατὸν δηναρίων. Τὸν ἤρπασεν ἀμέσως
 ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ τοῦ ἐζήτει τὰ ἑκατὸν δηνάρια.

Ἐκεῖνος ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ τοῦ ἔλεγε :

— Λυπήσου με, ἔχε ὑπομονὴν καὶ θὰ σοῦ τὰ δώσω.

Ἄλλὰ ὁ κακὸς δοῦλος δὲν συνεκινήθη καὶ ἔβαλε τὸν σύνδουλόν του
 εἰς τὴν φυλακὴν, ἕως ὅτου ἀποδώσῃ τὰ ὀφειλόμενα.

Ὅσοι παρέστησαν εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην ἠγανάκτησαν καὶ ἀνέφεραν
 τὸ γεγονός εἰς τὸν βασιλέα.

Ὁ βασιλεὺς τότε ἐκάλεσε τὸν πονηρὸν δοῦλον καὶ τοῦ εἶπε :

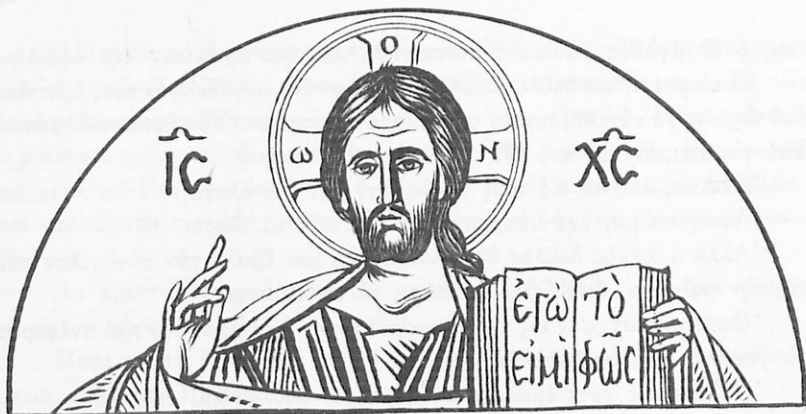
— Δοῦλε πονηρέ, ἐγὼ σοῦ ἐχάρισα ὅλην τὴν ὀφειλήν ἐκείνην. Δὲν
 ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ λυπηθῆς τὸν συνάδελφόν σου, ὅπως σὲ ἐλυπήθην ἐγώ ;

Καὶ ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ τιμωρηθῇ καὶ νὰ φυλακισθῇ ἕως ὅτου
 ἀποδώσῃ πᾶν τὸ ὀφειλόμενον.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν παραβολὴν, ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

— Τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ πατήρ μου ὁ ἐπουράνιος θὰ κάμῃ εἰς σᾶς, ἂν
 δὲν συγχωρῆτε μὲ τὴν καρδίαν σας τὰ παραπτώματα τῶν ἄλλων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΕΝ ΦΑΝΕΡΩ ΔΙΩΓΜΩ
ΥΠΟ ΤΩΝ ΦΑΡΙΣΑΙΩΝ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ

52. Ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα
κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Σκηνοπηγίας.

Οἱ Φαρισαῖοι διατάσσουν τὴν σύλληψίν Του.

(Ἰω. Ζ', 10 - 52)

Ἔχουν ἤδη παρέλθει δύο καὶ πλέον ἔτη ἀπὸ τῆς ἐμφάνισεως τοῦ Ἰησοῦ ὡς Διδασκάλου. Εἶναι φθινόπωρον τοῦ τρίτου ἔτους τοῦ δημοσίου βίου Του. Ὁ Ἰησοῦς ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, διὰ νὰ παραστῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν μεγάλην ἑορτὴν τῆς Σκηνοπηγίας.

Τὴν ἑορτὴν ταύτην ἔκαμνον οἱ Ἰουδαῖοι εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν σκηναῖς διαμονῆς των εἰς τὴν ἔρημον μετὰ τὴν ἐξοδὸν των ἐκ τῆς Αἰγύπτου. Ἡ ἑορτὴ διήρκει ὀκτὼ ἡμέρας καὶ ἐγίνοντο κατ' αὐτὴν μεγαλοπρεπεῖς τελεταὶ καὶ πολυτελεῖς θυσίαι. Ἰδιαιτέρως ἐπίσημος ἦτο ἡ τελευταία ἡμέρα, ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο καὶ ὡς ἡμέρα Σαββάτου. Πλήθη Ἰουδαίων συνεκεντρώνοντο καὶ διέμενον ἔξω τῆς πόλεως εἰς σκηνάς.

Ὁ Ἰησοῦς ἔφθασεν εἰς Ἱεροσόλυμα κατὰ τὸ μέσον τῆς ἑορτῆς. Ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων ἀνεζήτουν Αὐτὸν μεταξὺ τῶν ἐκ Γαλιλαίας προσκυνητῶν καὶ ἔλεγον :

— Πού ἔστιν Ἐκεῖνος ;

Ἐκεῖνος ὁ Ἰησοῦς τὸ ἔμαθεν, ἀλλὰ δὲν ἐδίστασε νὰ ἀρχίσῃ τὸ κήρυγμά Του ἀμέσως εἰς μίαν ἐκ τῶν στοῶν τοῦ Ναοῦ. Πλήθος λαοῦ ἤκουον μὲ θαυμασμὸν τὴν διδασκαλίαν του καὶ ἄλλοι μὲν ἔλεγον « Οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης », ἄλλοι δὲ « Οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός ».

Μεταξὺ τοῦ πλήθους ἦσαν καὶ ἄνθρωποι τῶν Φαρισαίων καὶ Ἀρχιερέων, οἱ ὅποιοι προσεπάθουν νὰ διασπείρουν τὴν ἀμφιβολίαν καὶ τὴν δυσπιστίαν. Ἐλεγον : « Πῶς λοιπὸν οὗτος διδάσκει, γράμματα μὴ μαθητῶς ; » καὶ ὁμολογοῦν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὅτι δὲν εἶχε διδασχῆ οὐδαμῶς γράμματα ἢ ἀνθρωπίνην σοφίαν.

Ἐπὶ τέλους οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ Μεγάλου Συνεδρίου ἀπεφάσισαν νὰ στείλουν ἀνθρώπους, νὰ συλλάβουν τὸν Ἰησοῦν. Οἱ ἀποσταλέντες ὅμως, ὅταν ἤκουσαν τὸν Ἰησοῦν διδάσκοντα, ὅχι μόνον δὲν ἐξετέλεσαν τὴν ἐντολὴν ποῦ ἔλαβον, ἀλλὰ ἐπιστρέψαντες εἶπον εἰς τοὺς Φαρισαίους :

— Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος.

Παρουσιάσθη τότε ἐνώπιον τῶν Φαρισαίων καὶ τοῦ Συνεδρίου καὶ ὁ θαυμαστῆς καὶ ἐν κρυπτῷ μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ Νικόδημος, ὁ ὅποιος ἦτο μέλος τοῦ Μεγάλου Συνεδρίου. Οὗτος ὑπεστήριξεν, ὅτι ὁ Νόμος ἀπαγορεύει νὰ καταδικασθῇ ἓνας ἄνθρωπος ἄνευ ἀπολογίας.

Οἱ Φαρισαῖοι εἶπον τότε εἰς αὐτὸν μὲ κακίαν :

— Μήπως καὶ σὺ εἶσαι ἐκ Γαλιλαίας ;

Ἄλλὰ ἡ διαφωνία τοῦ Νικοδήμου συνετέλεσεν ὥστε νὰ διαλυθῇ τὸ Συνέδριον, χωρὶς νὰ λάβῃ ἀπόφασιν ἐπίσημον περὶ συλλήψεως τοῦ Ἰησοῦ.

Ἐκεῖνος ὁ Ἰησοῦς ἐξηκολούθησε νὰ διδάσκη καὶ, ἀποκαλύπτων ὅλοεν περισσότερο τὴν θεῖαν ἀποστολὴν Του, ἔλεγε πρὸς τὸν λαόν :

— Ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος μὲ ἀκολουθεῖ δὲν θὰ περιπατῇ εἰς τὸ σκότος, ἀλλὰ θὰ ἔχη πάντοτε τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

53. Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ.

(Ἰω. Θ', 1 - 41)

Ἐκείνη τὴν ἡμέραν μετὰ τὴν ἐορτὴν ὁ Ἰησοῦς περιεπάτει μετὰ τῶν μαθητῶν Του ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου πλησίον τοῦ Ναοῦ. Εἰς μίαν γωνίαν εἶδον ἓνα ἐκ γενετῆς τυφλόν, ὁ ὅποιος ἐζήτηε ἐλεημοσύνην.

“Ένας ἐκ τῶν μαθητῶν εἶπε :

— Διδάσκαλε, ποῖος ἡμάρτησεν, αὐτὸς ἢ οἱ γονεῖς του, καὶ ἐγεννήθη τυφλός ;

‘Ο Ἰησοῦς ἀπήντησεν :

— Οὔτε αὐτὸς ἡμάρτησεν οὔτε οἱ γονεῖς του, ἀλλὰ ἐγεννήθη τυφλός, διὰ τὸ νὰ φανερωθῇ ἐν αὐτῷ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἀμέσως, ἀφοῦ ἔπτυσε κάτω, ἔκαμε πηλόν, ἤλειψε δι’ αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν.

— Πήγαινε τώρα εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ¹ νὰ νιφθῇς.

‘Ο τυφλὸς ὑπήκουσεν. “Ὅταν ἐνίφθη, ἀντελήφθη μὲ ἀγαλλίασιν, ὅτι ἔβλεπε καὶ ἐπανήλθε, διὰ τὸ συναντήσῃ τὸν εὐεργέτην τοῦ Ἰησοῦν εὐχαριστῶν καὶ δοξολογῶν τὸν Θεόν.

“Ὅσοι τὸν ἐγνωρίζον παρεξενούντο καὶ ἔλεγον :

— Αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ τυφλὸς ποὺ ἐζήτει ἐλεημοσύνην ; πῶς τώρα βλέπει ;

Καὶ ὅλοι τὸν ἠρώτων πῶς ἔγινεν αὐτὸ τὸ θαῦμα, αὐτὸς δὲ διηγεῖτο προθύμως τὸν τρόπον τῆς θεραπείας του.

Ἄλλὰ μερικοὶ, δυσπιστοῦντες εἰς τὴν διήγησίν του, ἔφεραν αὐτὸν ἐνώπιον τῶν Φαρισαίων, εἰς τοὺς ὁποίους εἶπον τὰ περὶ τοῦ τυφλοῦ λεγόμενα.

Οἱ Φαρισαῖοι ἐζήτησαν νὰ μάθουν ἀπὸ τὸν ἴδιον τί συνέβη. Αὐτὸς δὲ τοὺς εἶπεν :

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ μέχρι τῆς σήμερον τυφλός. Ἐνας ἄνθρωπος ὀνομαζόμενος Ἰησοῦς ἔκαμε πηλόν, μοῦ ἤλειψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ διέταξε νὰ νιφθῶ εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ. Ἐπῆγα, ἐνίφθην καὶ τώρα βλέπω.

Οἱ Φαρισαῖοι τότε μὴ δυνάμενοι νὰ πράξουν τίποτε ἄλλο ἤρχισαν νὰ κατηγοροῦν τὸν Ἰησοῦν, ὅτι εἰργάσθη ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου καὶ ἔλεγον :

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἁμαρτωλός, διότι δὲν τηρεῖ τὸν νόμον τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου.

Ἄλλοι ὅμως ἔλεγον :

— Ἄν εἶναι ἁμαρτωλός, πῶς κάμνει θαύματα ;

1. Τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς καὶ δεξαμενῆς (κολυμβήθρας) Σιλωάμ ἔρχετο ἀπὸ τὴν πηγὴν Βηθεσδὰ (σελ. 78).

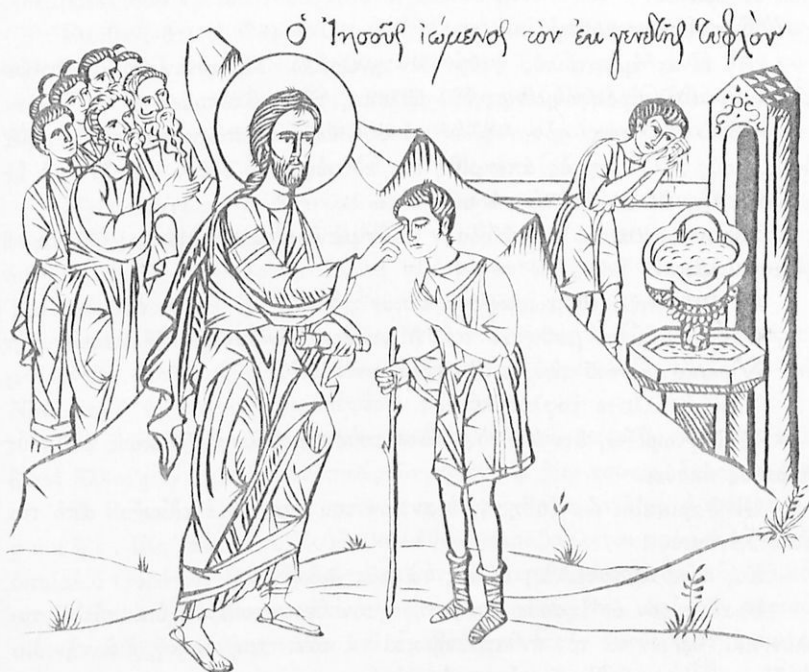
Τότε οί Φαρισαῖοι ἠρώτησαν τὸν ἄλλοτε τυφλόν.

— Σὺ τί λέγεις διὰ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν ;

Ἐκεῖνος ἀπήντησε :

— Λέγω, ὅτι εἶναι προφήτης.

Ἐκάλεσαν τότε τοὺς γονεῖς τοῦ ἄλλοτε τυφλοῦ καὶ ἤρχισαν νὰ τοὺς ἐρωτοῦν :

— Οὗτος εἶναι ὁ υἱός σας, διὰ τὸν ὅποιον λέγετε, ὅτι ἐγεννήθη τυφλός ;

Πῶς λοιπὸν τώρα βλέπει ;

Οἱ γονεῖς ἀπεκρίθησαν :

— Γνωρίζομεν, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ υἱός μας καὶ ὅτι ἐγεννήθη τυφλός· πῶς τώρα βλέπει δὲν γνωρίζομεν. Ἄν θέλετε νὰ μάθετε περισσότερα, ἐρωτήσατε τὸν ἴδιον· ἔχει ἀρκετὰ μεγάλην ἡλικίαν, ὥστε δύναται ὁ ἴδιος νὰ σᾶς εἴπῃ πῶς ἐθεραπεύθη καὶ ποῖος τὸν ἐθεράπευσεν.

Ἐμίλησαν δὲ τοιοῦτοτρόπως οἱ γονεῖς τοῦ τυφλοῦ, διότι ἐφοβοῦντο τοὺς Φαρισαίους. Εἶχε γνωσθῆ τότε, ὅτι οἱ Φαρισαῖοι καὶ τὸ Συνέδριον

εἶχον ἀποφασίσει νὰ κηρύξουν ἀποσυναγάγωγον (ἀφωρισμένον) πάντα, ὅστις θὰ ἀνεγνώριζε τὸν Ἰησοῦν ὡς Χριστὸν καὶ Μεσσίαν.

Οἱ Φαρισαῖοι ἐφόιναξαν πάλιν τὸν ἄλλοτε τυφλὸν καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν :

— Νὰ δοξάζῃς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος σὲ ἐθεράπευσε καὶ ὄχι τὸν Ἰησοῦν, διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀμαρτωλὸς, ἀφοῦ δὲν τηρεῖ τὴν ἀργίαν τοῦ Σαββάτου.

Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη :

— Ἄν εἶναι ἀμαρτωλὸς ἢ ὄχι δὲν γνωρίζω. Τὸ μόνον ποῦ γνωρίζω εἶναι, ὅτι ἐνῶ προηγουμένως δὲν ἔβλεπα, τώρα βλέπω.

Τότε ἠρώτησαν τὸν τυφλόν· τί σοῦ ἔκαμε ; πῶς σοῦ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς ; Ὁ τυφλὸς ἀπεκρίθη εἰς αὐτούς· σᾶς εἶπον καὶ δὲν με ἠκούσατε· τί θέλετε πάλιν νὰ σᾶς εἶπω ;

Καὶ προσέθεσε : Διατί τόσον πολὺ με ἐρωτᾶτε ; Μήπως θέλετε νὰ γίνετε μαθηταὶ Του ;

Οἱ Φαρισαῖοι ἐθύμωσαν καὶ εἶπον :

— Ἡμεῖς εἴμεθα μαθηταὶ τοῦ Μωυσέως, ἐνῶ διὰ τὴν καταγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ τίποτε δὲν εἶναι γνωστὸν.

Τότε ὁ ἄλλοτε τυφλὸς λέγει :

— Ἐγὼ γνωρίζω, ὅτι ὁ Θεὸς μόνον τοὺς εὐσεβεῖς ἀνθρώπους καὶ τοὺς δικαίους ἀκούει.

Οἱ Φαρισαῖοι ὠργίσθησαν ἐναντίον του καὶ τὸν ἐξεδίωξαν ἀπὸ τὸν Ναὸν λέγοντες :

— Σὺ, ἕνας ἀμαρτωλὸς, θέλεις νὰ μᾶς διδάξῃς ;

Βραδύτερον ὁ Ἰησοῦς συνήνητησε τὸν θεραπευθέντα ὑπ' αὐτοῦ τυφλὸν καί, θέλων νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ τὸν παρηγορήσῃ διὰ τὴν ἐκδίωξίν του ἐκ τοῦ Ναοῦ, εἶπεν εἰς αὐτόν :

— Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ;

Ὁ τυφλὸς ἀπήντησε :

— Ποῖος εἶναι, Κύριε, διὰ νὰ πιστεύσω εἰς αὐτόν ;

— Καὶ εἶδες Αὐτόν, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, ὅταν ἔλαβες τὸ φῶς σου, καὶ ὁ ὁμιλῶν μετὰ σοῦ τὴν στιγμὴν ταύτην Ἐκεῖνός ἐστιν.

Ὁ πρῶην τυφλὸς προσεκύνησεν ἀμέσως τὸν Ἰησοῦν καὶ εἶπε :

— Πιστεύω, Κύριε.

54. Ἐπιστροφή τοῦ Ἰησοῦ εἰς Γαλιλαίαν.

Ἡ παραβολή τῆς ἀκάρπου συκῆς.

(Λουκ. ΙΓ', 2 - 5 καὶ 6 - 10)

Μετὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Σκηνοπηγίας ὁ Ἰησοῦς ἐπιστρέφει εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ διαμένει ὀλίγον χρόνον εἰς τὴν Καπερναοὺμ κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ τρίτου ἔτους τοῦ δημοσίου βίου Του.

Ἐμαθεν, ὅτι οἱ Φαρισαῖοι κατηγόρουν καὶ ἠπειλοῦν Αὐτόν, διέδωσαν δὲ ὅτι καὶ ὁ ἡγεμὼν Ἡρώδης Ἀντίπας Τὸν ζητεῖ, διὰ τὰ Τὸν φονεύσῃ. Ὁ Ἰησοῦς ἀποφασίζει νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ Γαλιλαίας καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πέραν τοῦ Ἰορδάνου καὶ τῆς λίμνης χώραν, ἣτις ὀνομάζετο Περαιά.

Πρὶν ἀναχωρήσῃ, ἔστειλεν ἑβδομήκοντα ἐκ τῶν πολυαρίθμων μαθητῶν Του, ἵνα « ἐτοιμάσωσιν Αὐτῷ τὴν ὁδόν ». Ἀπεφάσισε νὰ περάσῃ διὰ μέσου τῆς Σαμαρείας. Ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν οἱ Σαμαρεῖται δὲν Τὸν ἐδέχθησαν καὶ ἠναγκάσθη νὰ παρακάμψῃ τὴν χώραν ταύτην.

Καθ' ὁδὸν ἔμαθεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι κατὰ διαταγὴν τοῦ Ρωμαίου ἡγεμόνος τῆς Παλαιστίνης Πιλάτου ἐσφάγησαν ἀρκετοὶ Γαλιλαῖοι ἐν τῷ Ναῶ, καθ' ἣν στιγμὴν προσέφερον θυσίαν.

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ γεγονότος τούτου πολλοὶ ἀποροῦν καὶ ἐρωτοῦν διατι ἄλλοι μὲν ἀμαρτωλοὶ τιμωροῦνται ἐν τῷ βίῳ τούτῳ, ἄλλοι δὲ ὄχι.

Ὁ Ἰησοῦς εἶπε τότε τὴν παραβολὴν τῆς ἀκάρπου συκῆς. Εἰς ταύτην τὸ Ἰουδαϊκὸν ἔθνος παραβάλλεται πρὸς συκῆν, τὴν ὁποίαν ὁ Οὐράνιος Πατὴρ ἐφύτευσεν ἐν τῷ ἀμπελώνι του, δηλ. ἐν τῷ κόσμῳ. Ὁ πατὴρ ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν συκῆν καρποὺς δηλ. ἀπὸ τὸν περιούσιον λαὸν καθαρὰν θρησκείαν καὶ ἀγαθὰ ἔργα, πλὴν ὅμως ἡ συκῆ ἔμενεν ἀκαρπος.

Εἶπε τότε ὁ Πατὴρ πρὸς τὸν ἀμπελουργόν, τὸν ἀπεσταλμένον δηλ. τοῦ Θεοῦ Ἰησοῦν :

— Ἰδοῦ, τρία ἔτη ἔρχομαι καὶ ζητῶ καρπὸν ἐν τῇ συκῇ ταύτῃ καὶ δὲν εὐρίσκω. (Δηλαδὴ ἐπὶ τρία ἔτη Σὺ ὁ Υἱὸς μου τοὺς διδάσκεις καὶ δὲν πιστεύουν). Κόψε λοιπὸν τὴν συκῆν, διότι κρατεῖ ἄχρηστον τὸ μέρος τῆς γῆς, ὅπου ἐφύτρωσε καὶ τρέφεται.

Ὁ ἀμπελουργὸς ἐν τῇ μακροθυμίᾳ Του παρακαλεῖ :

— Κύριε, ἄφησέ την καὶ τὸ ἔτος τοῦτο, νὰ σκάψω γύρω ἀπὸ τὴνρίζαν της, νὰ βάλω λίπασμα καί, ἂν δὲν καρποφορήσῃ, κόψε την.

55. 'Ο 'Ιησοῦς εἰς Περαιάν. 'Η θεραπεία τῆς κυρῆς.

(Λουκ. ΙΓ', 10 - 13 καὶ ΙΑ', 1 - 5)

'Ο 'Ιησοῦς ἔφθασεν εἰς τὴν πέραν τοῦ 'Ιορδάνου χώραν συνεχίζων τὸ ἔργον Του. Ἄν καὶ ἦτο μακρὰν τῶν μεγάλων πόλεων τῆς 'Ιουδαίας καὶ Γαλιλαίας, ἐν τούτοις ἠνώχλων Αὐτὸν πάντοτε οἱ μισοῦντες Αὐτὸν καὶ τὸ ἔργον Του Φαρισαῖοι.

'Εδίδασκε μίαν ἡμέραν Σαββάτου εἰς τὴν Συναγωγὴν. Μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν ἦτο καὶ μία γυνή, ἡ ὁποία ἐπὶ δέκα ὀκτῶ ἔτη ἦτο ραχιτική· ἔκυπτε πολὺ πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ κάτω καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνυψώσῃ τὸ σῶμά της.

'Ο 'Ιησοῦς ἐν τῇ ἀπίερω εὐσπλαγχνίᾳ Του ἐλυπήθη αὐτήν, τὴν ἤγγισε μὲ τὴν χεῖρα καὶ εἶπε :

— Σήκωσε τὸ σῶμά σου· εἶσαι ἐλευθερωμένη ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν.

'Αμέσως ἡ ραχιτικὴ γυνὴ ὕψωσε τὸ σῶμά της, τὸ ὁποῖον ἐστάθη εἰς τὴν φυσικὴν του θέσιν, καὶ ἐδόξασε τὸν Θεὸν πλήρης εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν θεραπείαν της.

Οἱ Φαρισαῖοι ὅμως ἤρχισαν ὑποκριτικῶς καὶ ὑπόβως νὰ γογγύζουν κατὰ τοῦ 'Ιησοῦ λέγοντες, ὅτι ἐργάζεται ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου.

56. 'Η παραβολὴ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου.

(Λουκ. ΙΣΤ', 19 - 31)

Οἱ Φαρισαῖοι ἀπεδεικνύοντο σκληροὶ καὶ ἄσπλαγχοι πρὸς τοὺς πᾶσχονας καὶ τοὺς πτωχοὺς.

'Ο 'Ιησοῦς προσπαθῶν νὰ διδάξῃ καὶ τοὺς Φαρισαίους, ὅτι ἡ καλὴ χρῆσις τοῦ πλοῦτου καὶ ἡ ἐλεημοσύνη πρὸς τοὺς πτωχοὺς εἶναι θεῖα ἐντολή, εἶπε τὴν παραβολὴν τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου.

— Εἰς μίαν πόλιν ἔζη ἓνας πλούσιος βίον πολυτελεῖ καὶ τρυφηλόν. Ἐτρωγεν, ἔπινε καὶ διεσκέδαζεν.

Εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν ἔζη καὶ ἓνας πτωχὸς ὀνομαζόμενος Λάζαρος, « ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἠλκωμένος »· δηλαδὴ ὁ Λάζαρος ἤρχετο εἰς τὴν θύραν τῆς μεγάλης οἰκίας τοῦ πλουσίου καὶ προσεπάθει νὰ χορτάσῃ ἀπὸ τὰ ψίχουλα ποὺ ἔπιπτον ἐκ τῆς τραπέζης του· οἱ δὲ κύνες τὸν ἐτριγύριζον καὶ ἐγλειφον τὰς πληγὰς του.

'Εν τούτοις ὁ Λάζαρος ὑπέμενε μὲ καρτερίαν τὴν ἀθλίαν ζωὴν του,

ἐνώ ὁ πλούσιος δὲν κατεδέχετο νὰ ρίψη οὔτε καὶ ἐν βλέμμα συμπαθείας εἰς αὐτόν.

Ἦλθεν ἡ ὥρα καὶ ἀπέθανον καὶ οἱ δύο. Τὸν μὲν πτωχὸν ἔφερον οἱ ἄγγελοι εἰς τὸν οὐρανόν, « εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ ». Ὁ πλούσιος ὅμως, λόγῳ τῆς ἀσπλαγχνίας του, ἐρρίφθη εἰς τὸν Ἅδην. Ἐνώ δὲ ἐβασανίζετο, ἐσήκωσε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ εἶδε τὸν Λάζαρον εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ. Τότε ἐφώνησε :

— Πάτερ, Ἀβραάμ, ἐλέησόν με καὶ στείλε τὸν Λάζαρον, νὰ βρέξῃ τὸν δάκτυλόν του εἰς τὸ ὕδωρ καὶ νὰ δροσίση τὴν γλῶσσάν μου, διότι βασανίζομαι εἰς αὐτὰς τὰς φλόγας.

Ὁ Ἀβραάμ ἀπήντησε :

— Τέκνον, ἐνθυμήσου ὅτι σὺ εἶχες ὅλα τὰ ἀγαθὰ, ὁ δὲ Λάζαρος ὅλα τὰ κακὰ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ζωὴν. Τώρα λοιπὸν σὺ μὲν ὑποφέρεις αὐτὸς δὲ ἀπολαμβάνει. Ἄλλωστε μέγα χάσμα μᾶς χωρίζει καὶ δὲν εἶναι δυνατὴ καμμία ἐπικοινωνία μεταξύ ἡμῶν καὶ ὑμῶν.

Ὁ πλούσιος εἶπε πάλιν :

— Πάτερ Ἀβραάμ, ἂς εἰδοποιηθοῦν τοῦλάχιστον οἱ πέντε ἀδελφοί μου νὰ ἀλλάξουν ζωὴν.

Καὶ ὁ Ἀβραάμ ἀπαντᾷ :

— Ἔχουν τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον καὶ τοὺς λόγους τῶν προφητῶν. Νὰ ὑπακούσουν εἰς αὐτούς.

Ὁ πλούσιος ἐπιμένει :

— Ὅχι, πάτερ Ἀβραάμ· μόνον ἂν μεταβῆ πρὸς αὐτοὺς κανεὶς ἐκ τῶν νεκρῶν, θὰ πιστεύσουν καὶ θὰ μετανοήσουν.

Ἀλλὰ ὁ Ἀβραάμ τελειώνει τὸν διάλογον ὡς ἐξῆς :

— Ἄν δὲν ἀκούσουν τὸν Μωυσέα καὶ τοὺς προφήτας, οὔτε καὶ ἐκεῖνον ποῦ θὰ ἀναστηθῆ ἐκ νεκρῶν θὰ ἀκούσουν.

Ὁ Ἰησοῦς ἐδίδαξε μὲ τὴν παραβολὴν ταύτην, ὅτι εἰς τὸν Ἅδην δὲν ὑπάρχει μετάνοια.

57. Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου.

(Λουκ. Ι'. 25 - 37)

Μίαν ἡμέραν ἐπλησίασε τὸν Ἰησοῦν εἰς « ν ο μ ι κ ὸ ς » καὶ τὸν ἠρώτησε :

— Διδάσκαλε, τί νὰ κάμω, διὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰωνίαν ζωὴν ;

‘Ο Ἰησοῦς ἀπεκρίθη :

— Τί γράφει περὶ τούτου ὁ Νόμος τοῦ Μωυσέως, τὸν ὁποῖον σὺ τόσον καλὰ γνωρίζεις ;

‘Ο νομικὸς ἀπεκρίθη :

— Νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Θεὸν μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν μας καὶ τὸν πλησίον μας ὡς τὸν ἑαυτὸν μας.

‘Ο Ἰησοῦς τότε τοῦ εἶπεν :

— Ὅρθῶς ἀπεκρίθης. Τοῦτο νὰ κάμνης καὶ θὰ κληρονομήσης τὴν αἰώνιον ζωὴν. Ἀλλὰ ὁ νομικὸς, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ φωτισθῇ, ἀλλὰ νὰ περιπλέξῃ τὸν Ἰησοῦν εἰς συζήτησιν, ἐπέμενε καὶ ἠρώτησε πάλιν :

— Καὶ τίς ἐστὶν ὁ πλησίον ;

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολὴν :

— Ἐνθροπὸς τις κατέβαινεν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν Ἱεριχά. Εἰς τὸν δρόμον τὸν συνέλαβον λησταί, τοῦ ἀφῆρσαν ὅτι εἶχε, τὸν κατεπλήγωσαν καὶ τὸν ἄφησαν μισοπεθαμένον.

Μετ’ ὀλίγον ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ ἕνας ἱερεὺς. Ἄν καὶ εἶδε τὸν δυστυχεῖ εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν, δὲν ἐνδιεφέρθη καθόλου, ἀλλὰ ἐπροχώρησεν εἰς τὸν δρόμον του.

Ἐπειτα ἐπέρασεν ἕνας Λευίτης καὶ ἔκαμε καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιον μὲ τὸν ἱερέα.

Κατόπιν ἐφάνη εἰς τὸν δρόμον αὐτὸν ἕνας Σαμαρείτης. Αὐτὸς μόλις εἶδε τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν, κατέβη ἀμέσως ἀπὸ τὸ ζῶν του καὶ ἤρχισε νὰ τὸν περιποιῆται. Ἐδεσε τὰ τραύματά του, τὸν ἀνέβασεν ἐπάνω εἰς τὸ ζῶν του καὶ τὸν ἔφερεν εἰς ἕν πανδοχεῖον. Ἐκάλεσε τὸν πανδοχέα, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ, τοῦ ἔδωσε δύο δηνάρια καὶ τὸν παρεκάλει νὰ περιποιηθῇ τὸν πληγωμένον.

— Ἄν δαπανήσης περισσότερα διὰ τὴν περιποίησιν, τοῦ εἶπεν, ὅταν ἐπιστρέψω, θὰ σοῦ τὰ πληρώσω.

Ἐπειτα ὁ Σαμαρείτης ἀνεχώρησεν.

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ὁ Ἰησοῦς τὴν παραβολὴν, εἶπε πρὸς τὸν νομικόν :

— Ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς σοῦ φαίνεται, ὅτι ἐδείχθη π λ η σ ί ο ν εἰς τὸν πληγωμένον ;

‘Ο νομικὸς ἀπεκρίθη :

— Ἐκεῖνος βέβαια, ὁ ὁποῖος τὸν περιέθαλψε.

— Λοιπὸν καὶ σὺ, ὅπως ὁ Σαμαρείτης, νὰ θεωρῆς « πλησίον » κάθε ἄνθρωπον καὶ νὰ τὸν βοηθῆς, ἂν ἔχῃ τὴν ἀνάγκην σου.

Διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης ὁ Κύριος ἡμῶν ἐδίδασκεν, ὅτι « πλησίον » εἶναι πᾶς ἄνθρωπος ἔχων ἀνάγκην ἡμῶν, ἄνευ διακρίσεως φυλετικῆς ἢ κοινωνικῆς καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ τυχὸν ἀδικήσας ἡμᾶς. Ἡ ἔννοια αὕτη τοῦ « πλησίον » ὄχι μόνον εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλον τὸν ἀρχαῖον κόσμον ἦτο ἄγνωστος ἕως τότε.

58. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ.

(Λουκ. ΙΕ', 11 - 32)

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς διαμονῆς τοῦ Ἰησοῦ ἐν Περαιᾷ ἐπέστρεψαν οἱ ἀποσταλέντες εἰς τὴν Γαλιλαίαν διὰ τὸ Εὐαγγελικὸν κήρυγμα ἐβδομήκοντα μαθηταί. Ἀνήγγειλαν εἰς Αὐτόν, ὅτι τὸ κήρυγμα ἔγινε δεκτὸν μετ' ἀγαλλιάσεως ὑπὸ τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν ἐλέγχει τῶρα δριμύτατα τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, οἱ ὅποιοι, ἂν καὶ ἐκαυχῶντο διὰ σοφίαν, δὲν ἐδέχοντο τὰς ἀληθείας τῆς διδασκαλίας Του ἀπὸ ἐγωῖσμόν.

Ἐπειδὴ δὲ μία ἐκ τῶν συνήθων κατηγοριῶν αὐτῶν ἐναντίον Του ἦτο, ὅτι συνανεστρέφετο τελῶνας καὶ ἁμαρτωλοὺς, ὁ Ἰησοῦς ἐδίδασκεν ἐπαινετημένως διὰ παραβολῶν περὶ τοῦ θέματος τούτου.

Ἡ ὠραιότερα ἐκ τῶν παραβολῶν τούτων εἶναι ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου.

— Ἐνας ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς. Ὁ νεώτερος ἐζήτησε μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸν πατέρα του τὸ μερίδιόν του ἀπὸ τὴν περιουσίαν των. Ὁ πατὴρ ἐδέχθη καὶ ἐμοίρασε τὴν περιουσίαν του εἰς τοὺς δύο υἱούς του.

Ὁ νεώτερος ἐπώλησε τὸ μερίδιόν του καὶ λαβὼν τὰ χρήματα ἀνεχώρησεν εἰς ἄλλην μακρινὴν χώραν. Ἐκεῖ κατεσπατάλησε τὰ χρήματά του εἰς πολυτελῆ καὶ ἄσωτον βίον, κατήνησε δὲ χοιροβοσκός.

Τόσον ἀθλία ἦτο ἡ ζωὴ του, ὥστε πολλάκις ἠναγκάζετο νὰ τρώγῃ ξυλοκέρατα, ὅπως οἱ χοῖροι.

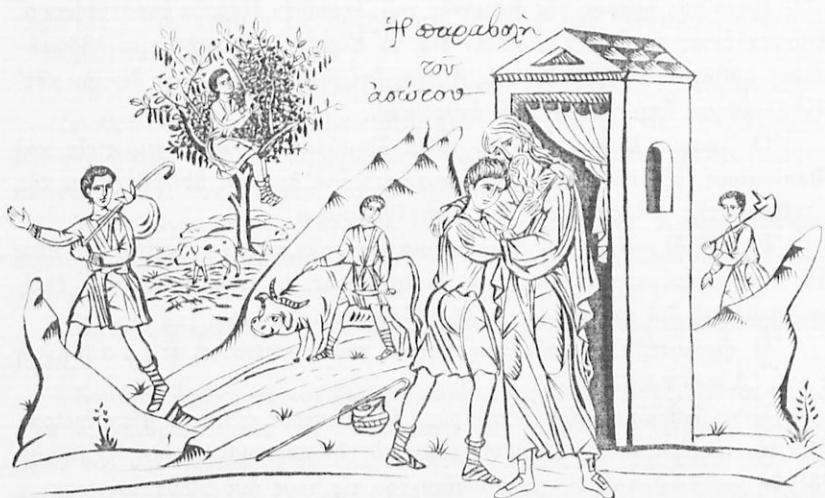
Μίαν ἡμέραν συλλογιζόμενος τὴν ἀθλιότητά του συνῆλθε καὶ εἶπε μέσα του :

— Οἱ ὑπρέται τοῦ πατρός μου χορταίνουσι τὸν ἄρτον καὶ τοὺς περισσεύει, ἐνῶ ἐγὼ πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείναν. Θὰ φύγω καὶ θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν πατέρα μου. Θὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας του καὶ θὰ τοῦ εἶπω : « Πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱός σου· πᾶρέ με πάλιν ὡς ὑπηρετὴν σου ».

Πράγματι, ἔφυγε καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος, μόλις τὸν εἶδεν ἀπὸ μακρὰν νὰ ἔρχεται, ἔσπευσε νὰ τὸν δεχθῆ μετὰ μεγάλην χαρὰν. Τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν κατεφίλει.

Ἐνῶ δὲ ὁ ἄσωτος, ἀλλὰ μετανοημένος υἱός, ἔλεγε : « Πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λέγωμαι υἱός σου », ὁ πατὴρ ἐφώνησεν εἰς τοὺς δούλους του :

— Φέρετε τὴν καλυτέραν στολὴν, διὰ νὰ ἐνδυθῆ, καινουργῆ ὑποδήματα νὰ φορέσῃ, καὶ βάλετε εἰς τὴν χεῖρά του δακτυλίδιον. Σφάζατε δὲ τὸν μόσχον « τὸν σιτευτόν », διὰ νὰ φάγωμεν ὄλοι καὶ νὰ εὐφρανθῶμεν. Δι-

ὅτι ὁ υἱός μου οὗτος « νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε καὶ ἀπολωλὸς ἦν καὶ εὗρέθη ».

Ἄλλα ἔγιναν ὅπως διέταξεν ὁ πατὴρ.

Κατὰ τὴν ὥραν τῆς διασκεδάσεως ἐπέστρεφεν ἀπὸ τοὺς ἀγρούς, ὅπου ἐργάζετο ὅλην τὴν ἡμέραν, ὁ πρεσβύτερος υἱός. Ἄπὸ μακρὰν ἤκουσε τὸν εὐθυμον θόρυβον, τὰ ἄσματα καὶ τὸν ἦχον τῶν μουσικῶν ὀργάνων. Ὅταν ἐπλησίασε καὶ ἐπληροφορήθη τί συνέβαινε, δυσηρεστήθη καὶ δὲν ἤθελε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὁ πατὴρ ἐξῆλθε καὶ τὸν παρεκάλει νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ μετὰσχῃ εἰς τὴν χαρὰν τῆς οἰκογενείας.

Ἐκεῖνος ὅμως παραπονούμενος τοῦ εἶπε :

— Πατέρα μου, ἐγὼ σοῦ ἐργάζομαι τόσα ἔτη μετὰ ὑπακοὴν καὶ ποτὲ

δὲν μοῦ ἔδωσες ἐρίφιον, διὰ νὰ διασκεδάσω μὲ τοὺς φίλους μου. Τώρα ποῦ ἦλθεν ὁ υἱός σου, ὁ ὁποῖος ἐσπατάλησεν ἀσώτως τὴν περιουσίαν του, ἐθυσίασες πρὸς χάριν του καὶ αὐτὸν τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν !

Ὁ πατὴρ τότε, ἀπαντῶν εἰς αὐτόν, εἶπε :

— Τέκνον μου, ἀδίκως παραπονεῖσσι. Σὺ εἶσαι πάντοτε πλησίον μου καὶ ὅλη ἡ περιουσία μου σοῦ ἀνήκει. Καὶ σὺ λοιπὸν ὑφείλεις νὰ χαρῆς, διότι ὁ ἀδελφός σου « νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε καὶ ἀπολωλὸς ἦν καὶ εὗρέθη ».

Διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδαξε θεῖα διδάγματα, τὰ ἐξῆς :

1) Ὅπως ὁ πατὴρ ἐξασφαλίζει εἰς τὸν οἶκόν του πᾶσαν εὐτυχίαν εἰς τὰ τέκνα του, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ Θεὸς ἐξασφαλίζει καὶ τὴν παροῦσαν καὶ τὴν μέλλουσαν ζωὴν εἰς τοὺς παραμένοντας πιστοὺς εἰς τὸ ὄνομά Του καὶ εἰς τὰς ἐντολάς Του.

2) Ὁ ἀγαθὸς πατὴρ δὲν δυσκολεύεται νὰ δώσῃ εἰς τοὺς υἱούς του τὰ μερίδιά των ἐκ τῆς περιουσίας του. Ὁ ἐν Οὐρανοῖς Πανάγαθος Πατὴρ δίδει εὐχαρίστως διάφορα προτερήματα καὶ καλὰς ιδιότητας εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Τοὺς ἀφήνει δὲ ἐλευθέρους νὰ κάμουν χρῆσιν τῶν προτερημάτων των εἰς τὴν ζωὴν των.

3) Ὅπως ὁ ἄσωτος υἱὸς σπαταλᾷ τὴν περιουσίαν του καὶ καταντᾷ εἰς ἀθλιότητα, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν κάμνει καλὴν χρῆσιν τῶν προτερημάτων του, ἀλλὰ παρασύρεται εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ὑποφέρει καὶ ἐξαθλιώνεται ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς.

4) Τέλος, ὅπως ὁ πατὴρ δέχεται μὲ μεγάλην χαρὰν τὸν υἱόν του ἐπιστρέφοντα μετανοημένον, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ ἐν Οὐρανοῖς Πατὴρ δέχεται καὶ σφίζει τοὺς ἁμαρτωλοὺς, οἱ ὁποῖοι μετανοοῦν εἰλικρινῶς.

59. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀπολωλότου προβάτου καὶ ἡ παραβολὴ τῆς δραχμῆς.

(Λουκ. ΙΕ', 3 - 10)

Ὅμοιαι εἶναι καὶ αἱ παραβολαὶ τοῦ ἀπολωλότου προβάτου καὶ τῆς ἀπολεσθείσης δραχμῆς, τὰς ὁποίας κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

Α') « Ποῖος ἀπὸ σᾶς, εἶπεν εἰς τοὺς ἀκροατάς Του, ἂν ἔχη ἑκατὸν πρόβατα καὶ χάσῃ τὸ ἓν, δὲν σπεύδει νὰ τὸ ἀνεύρῃ, ἀφήνων χωρὶς τὴν ἐπίβλεψίν του τὰ ἄλλα ἐνεθήκοντα ἑνέα ; Ὅταν δὲ τὸ εὕρῃ, τότε τὸ σηκώ-

νει γεμάτος χαράν, τὸ θέτει μὲ στοργὴν ἐπάνω εἰς τοὺς ὄμους του καὶ τὸ φέρει εἰς τὸν οἶκόν του. Τόση εἶναι ἡ χαρὰ του, ὥστε προσκαλεῖ καὶ τοὺς γείτονάς του καὶ τοὺς λέγει :

— Ἐλάτε νὰ χαρῆτε μαζί μου, διότι εὗρήκα « τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον ».

Σὰς λέγω λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ μεγάλη χαρὰ, ἡ ὁποία γίνεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς, δι' ἕνα ἁμαρτωλὸν μετανοοῦντα.

Ἦ
παραβολὴ
τοῦ
ἀπολωλὸτος
προβάτου
*

Β'. Διὰ τῆς παραβολῆς τῆς ἀπολεσθείσης δραχμῆς ὁ Ἰησοῦς παρουσιάζει μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶχε δέκα δραχμάς καὶ ἔχασε τὴν μίαν.

Ἡ γυνὴ αὐτὴ ἀνάπτει τὸν λύχνον τῆς, σαράνει τὴν καλύβην τῆς καὶ ἐρευνᾷ μὲ προσοχὴν, ἕως ὅτου εὕρη τὴν δραχμὴν. Ὅταν δὲ τὴν εὕρη, φωνάζει γεμάτη χαρὰ εἰς τὰς φίλας καὶ τοὺς γείτονάς τῆς.

— Χαρῆτε μαζί μου !
Εὗρήκα τὴν δραχμὴν, τὴν ὁποίαν εἶχον χάσει.

Παρομοία εἶναι, εἶπεν

ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἡ χαρὰ ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων ἐν τῷ Οὐρανῷ διὰ τὴν σωτηρίαν ἑνὸς ἁμαρτωλοῦ εὐλικρινῶς μετανοοῦντος.

60. Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν.

(Λουκ. ΙΖ'. 11 - 19)

Ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ἐξήρχετο ἐκ τῶν ὀρίων τῆς Σαμαρείας καὶ Γαλιλαίας, διὰ νὰ περάσῃ εἰς τὴν Περαιάν, ἐν οἰκτρὸν θέαμα παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν Του :

Δέκα λεπροί, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀπομονωθῆ ἕξ αἰτίας τῆς φοβερᾶς ἀσθενείας των, ἴσταντο μακρὰν τῆς ὁδοῦ καὶ ἀνέμενον τὴν διέλευσιν τοῦ Ἰησοῦ. Ὅταν εἶδον ἀπὸ μακρὰν τὴν ἄλλην συνοδείαν, ἤρχισαν νὰ κραυγάζουν, διὰ νὰ ἀκουσθοῦν :

— Κύριε Ἰησοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὸ οἰκτρὸν θέαμα τῶν ἀσθενῶν, συνεκινήθη καὶ τοὺς εἶπε νὰ υπάγωσιν εἰς τὰ χωρία των καὶ νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τοὺς ἱερεῖς, διότι ἤδη ἔχουν θεραπευθῆ :

— Πορευθέντες ἐπιδείξτε εαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι.

Πράγματι, οἱ δέκα λεπροὶ ἀνεχώρησαν. Καθ' ὁδὸν ὁμῶς ἠσθάνθησαν, ὅτι τὸ σῶμά των εἶχε καθαρισθῆ καὶ ὅτι εἶχον ἀνακτήσει τὰς δυνάμεις των. Μετέβησαν ὁμῶς εἰς τὰ χωρία των καὶ παρουσιάσθησαν εἰς τοὺς ἱερεῖς, ὅπως ἔλεγεν ὁ Νόμος. Οἱ ἱερεῖς ἐξηκριβώσαν, ὅτι οἱ λεπροὶ ἐθεραπεύθησαν καὶ τοὺς ἔδωσαν τὴν ἄδειαν νὰ κατοικήσουν εἰς τὰς οἰκίας των καὶ νὰ συναναστρέφονται ἐλευθέρως μετὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Ἐκ τῶν δέκα ὁμῶς θεραπευθέντων ἓνας μόνον ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας Του εὐλογῶν τὸ ὄνομά Του. Ἦτο δὲ οὗτος Σαμαρεῖτης. Οἱ ἄλλοι ἑννέα ἦσαν Ἰουδαῖοι. Ὁ Ἰησοῦς τότε τοῦ εἶπε :

— Δὲν ἐθεραπεύθητε δέκα ; Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι ἑννέα ;

Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς μαθητάς Του παρετήρησε :

— Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψουν, νὰ δοξάσουν τὸν Θεὸν καὶ οἱ ἄλλοι, ὅπως ἔκαμεν ὁ ἀλλόφυλος οὗτος Σαμαρεῖτης ;

Πρὸς τὸν θεραπευθέντα δὲ Σαμαρεῖτην, ὁ ὁποῖος γονατιστὸς ἀκόμη ἠυλόγει τὸ ὄνομά Του, εἶπε :

— Σήκω καὶ πήγαινε ἡ πίστις σου σέσωκέ σε !

61. Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου.

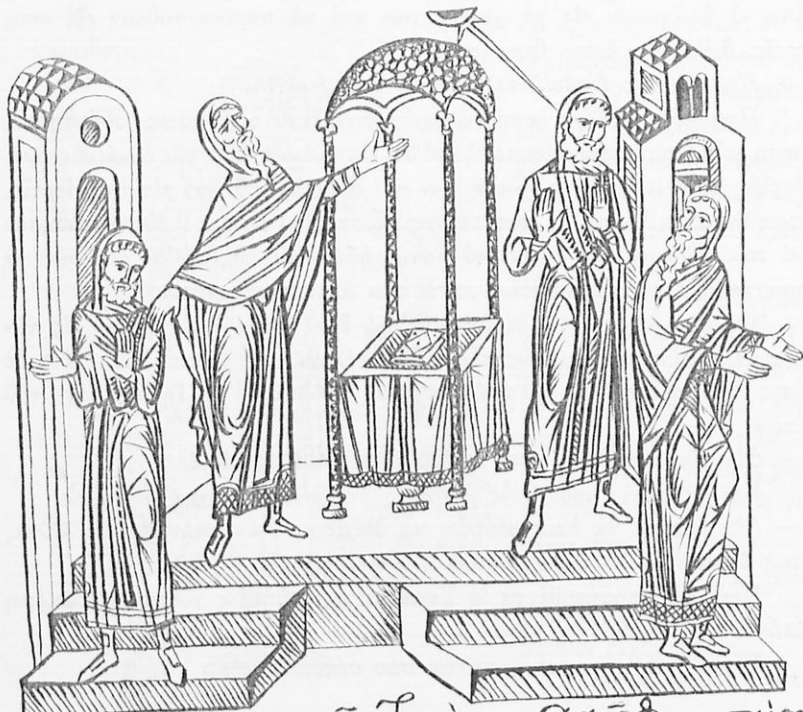
(Λουκ. ΙΗ', 9 - 14)

Θέλων ὁ Ἰησοῦς νὰ καυτηριάσῃ τὴν ὑπερηφάνειαν τῶν Φαρισαίων καὶ νὰ διδάξῃ, ὅτι ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι θεάρεστος ἀρετὴ, εἶπε τὴν ἀκόλουθον παραβολὴν :

Μετέβησαν κάποτε εἰς τὸν Ναὸν νὰ προσευχηθῶν δύο ἄνθρωποι. Ὁ εἷς ἦτο Φαρισαῖος, ἀπὸ ἐκείνους δηλ. τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι παρουσιάζοντο ὡς εὐσεβεῖς τάχα καὶ δίκαιοι, χωρὶς νὰ εἶναι πραγματικοὶ τοι-

οὔτοι. Ὁ ἄλλος ἦτο τελώνης, ἄνθρωπος δηλ. θεωρούμενος ὡς ἄδικος καὶ ἁμαρτωλός.

Ἄφου εἰσῆλθον εἰς τὸν Ναόν, ἐστάθησαν χωριστὰ ὁ εἷς ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ ἤρχισαν νὰ προσεύχωνται. Ὁ Φαρισαῖος ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τοῦ Ναοῦ, διὰ νὰ εἶναι ὁρατὸς καὶ ἀκουστὸς ἀπὸ ὅλους, καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ :
— Θεέ μου, Σὲ εὐχαριστῶ, διότι δὲν εἶμαι ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι,

Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ φαρισαίου

ἄρπαγες, ἄδικοι καὶ ἀνήθικοι, καθὼς εἶναι καὶ αὐτὸς ἐδῶ ὁ τελώνης. Νηστεύω δύο φορές τὴν ἐβδομάδα καὶ δίδω τὸ δέκατον ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά μου εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Ἀντιθέτως ὁ τελώνης, ὁ ὁποῖος συνηθάνετο τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν του, ἐστάθη παράμερα καὶ οὔτε τοὺς ὀφθαλμούς του δὲν ἐτόλμα νὰ σηκώσῃ. Ἐκτύπα τὰ στήθη του καὶ προσήχητο μὲ συντριβήν λέγων :
— Ὁ Θεός, ἃς μὲ ἐλέησῃ τὸν ἁμαρτωλόν.

Ὁ Ἰησοῦς κατέληξε μὲ τὸ ἐξῆς συμπέρασμα :

— Σᾶς λέγω, ὅτι ὁ τελώνης ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν του συγχωρημένος, ἐνῶ ὁ Φαρισαῖος κατεκρίθη. Βλέπετε λοιπόν, ὅτι : « Ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται ».

Κατὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Τελώνου ψάλλεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας τὸ κοντάκιον :

Φαρισαίου φύγωμεν ὑψηροῖαν καὶ τελώνου μάθωμεν τὸ ταπεινὸν ἐν στεναγμοῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα κραυγάζοντες· ἰλάσθητι, μόνε ἡμῖν εὐδιάλλακτε.

62. Ὁ Ἰησοῦς μεταβαίνει εἰς Ἱεροσόλυμα διὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἔγκαινίων καὶ ἐπιστρέφει εἰς Περαιάν.

(Ἰω. Γ', 22 - 42, Λουκ. Γ', 38 - 42)

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος τοῦ τρίτου ἔτους τοῦ δημοσίου βίου Του ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ παρέμεινεν ἐπὶ δὶμήνον εἰς Περαιάν, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ πάλιν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἐγκαινίων. Ἡ ἑορτὴ αὕτη εἶχε καθιερωθῆ ἀπὸ τοῦ 166 π.Χ. ὑπὸ Ἰούδα τοῦ Μακκαβαίου εἰς ἀνάμνησιν τοῦ καθαρμοῦ τοῦ Ναοῦ ἀπὸ τῆς βεβηλώσεως, ἣν εἶχεν ὑποστῆ ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς. Διήρκει καὶ αὕτη ὁκτὼ ἡμέρας καὶ ἐγίνοντο κατ' αὐτὰς λαμπραὶ τελεταί.

Ὀλίγον ἔξω τῶν Ἱεροσολύμων ἔκειτο ἡ κωμόπολις Βηθανία. Ἐξῆ ἐκεῖ μία εὐπορος καὶ εὐπόλητος οἰκογένεια ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Λαζάρου καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν του Μάρθας καὶ Μαρίας. Ὑπὸ τῆς οἰκογενείας ταύτης, τὴν ὁποίαν « *λίαν ἠγάπα* », ἐφιλοξενήθη τότε ὁ Ἰησοῦς.

Ὅταν τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς μετέβη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ εὐρέθη περιπατῶν εἰς τὴν στοάν τοῦ Σολομῶντος, περιεκυκλώθη ὑπὸ τῶν Φαρισαίων, οἱ ὁποῖοι Τοῦ ἔλεγον :

— Ἔως πότε θὰ κρατῆς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἐν ἀμφιβολίᾳ ; εἰπέ εἰς ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ χώρῳ, ἂν εἴσῃ ὁ Μεσσίας.

Ὁ Ἰησοῦς ἐγνώριζε τὸ μῖσος τῶν Φαρισαίων καὶ ἀντελήφθη, ὅτι ἤθελον νὰ ἐμπλέξουν Αὐτὸν εἰς μίαν ὁμολογίαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐχρησιμοποιοῦν ἐναντίον Του. Εἶπε λοιπὸν εἰς αὐτοὺς ἀποκαλύπτων πάλιν τὴν θεϊαν ἀποστολὴν Του :

— Ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐσμέν.

Οἱ Φαρισαῖοι ἤρχισαν τότε νὰ διαμαρτύρωνται καὶ νὰ λέγουν, ὅτι ἀποκαλεῖ τὸν ἑαυτὸν Του Θεόν. Ἦθελον δὲ νὰ τὸν λιθοβολήσουν. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως μὲ ἡρεμίαν καὶ γαλήνην ἀπέδειξεν εἰς αὐτούς, ὅτι οἱ Προφῆται προανήγγειλαν τὴν ἀποστολήν Του. Οἱ Φαρισαῖοι ὄχι μόνον νὰ τὸν λιθοβολήσουν, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ τὸν συλλάβουν, ὅπως εἶχον ἀποφασίσει, δὲν ἐτόλμησαν.

Ἡ διαμονὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, δὲν εἶχε πλέον κανένα σκοπὸν, ἀφοῦ οἱ Ἰουδαῖοι ἀπέρριψαν καὶ πάλιν τὴν διδασκαλίαν Του, ἣ δὲ ὥρα διὰ τὸ Σωτήριον Πάθος δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη. Διὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πέραν τοῦ Ἰορδάνου χώραν, τὴν Περαιάν, ὅπου παρέμεινε τὸ τελευταῖον πρὸ τῶν Παθῶν τρίμηνον τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς Του.

63. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ οἰκογενείας καὶ εὐλογεῖ τὰ παιδιά.

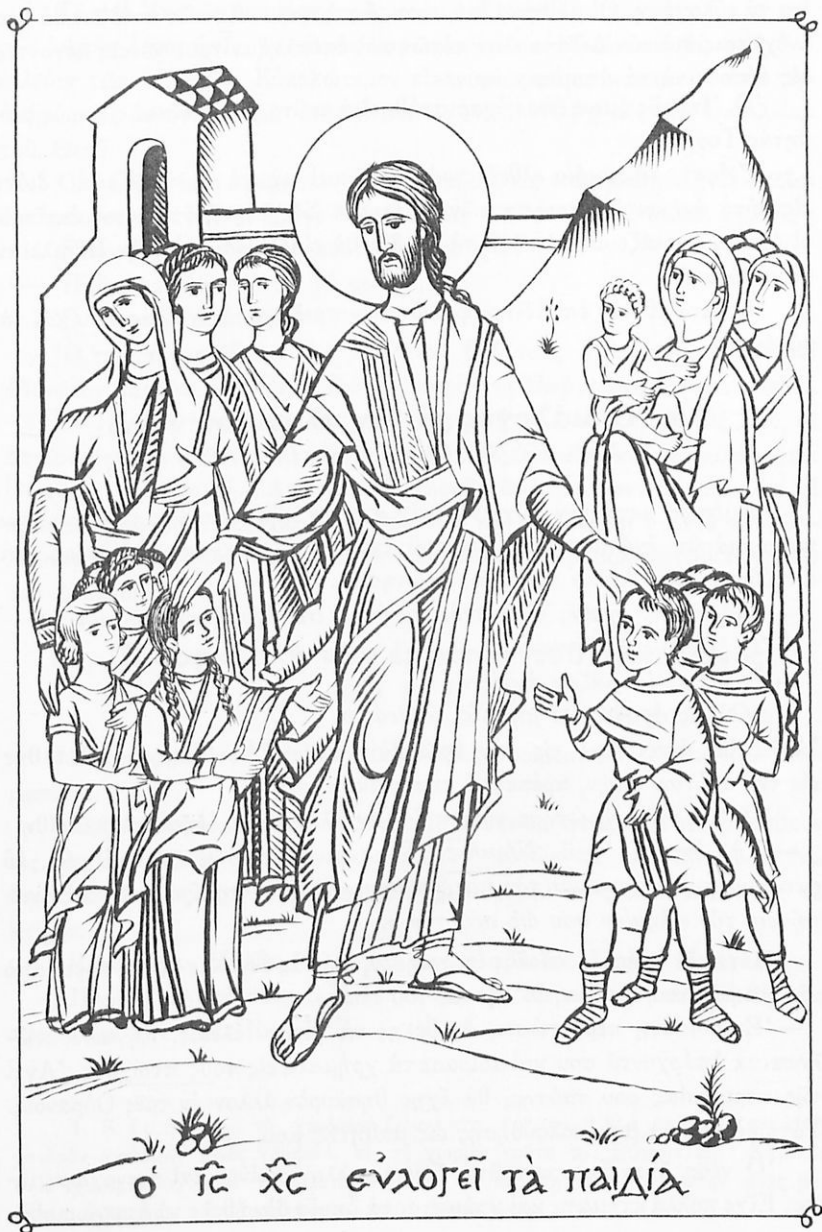
(*Ματθ. ΙΘ', 13 - 15, Μάρκ. Ι', 13 - 16*)

Ὁ Ἰησοῦς παρέμεινε ἐν Περαιᾷ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν τριῶν περίπου μηνῶν, τὸ ὅποιον ἐμεσολάβει μέχρι τοῦ Πάσχα. Τὸ πλῆθος τῶν πιστευόντων εἰς Αὐτὸν ἠῤῥαζε ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ Φαρισαῖοι τὸν ἠνόχουν καὶ ἐκεῖ δι' ἐρωτήσεων παραδόξων, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ εὔρουν ἀφορμὴν νὰ τὸν κατηγορήσουν ἐπισήμως. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τοὺς ἀπεστόμωσε διὰ τῶν ἀπαντήσεών Του.

Ἐν ἐκ τῶν παραδόξων ἐρωτημάτων, τὸ ὅποιον ὑπέβαλον τότε εἰς τὸν Ἰησοῦν οἱ Φαρισαῖοι, πειράζοντες Αὐτὸν, ἦτο σχετικὸν πρὸς τὸν θεσμὸν τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας. Ὁ Κύριος ἡμῶν ἔλαβεν ἀφορμὴν ἐκ τοῦ ἐρωτήματος τούτου καὶ ἐδίδαξεν, ὅτι ὁ γάμος εἶναι ἱερὸς δεσμός, καθιερωμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸν καιρὸν τῶν πρωτοπλάστων. Εἰς τὴν ἱερότητα τοῦ δεσμοῦ τοῦ γάμου στηρίζεται καὶ ὁ θεσμὸς τῆς οἰκογενείας καὶ τὰ καθήκοντα τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα καὶ τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς.

Πρὸς τὴν διδασκαλίαν ταύτην συνεμορφώθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἡ χριστιανικὴ κοινωνία. Τοιοῦτοτρόπως δὲ ἐβελτιώθη ἡ ζωὴ ἐν γένει τῆς γυναικός, διότι αὕτη κατέστη τὸ θεμέλιον τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου καὶ ἀνέλαβεν ἐνεργὸν καὶ κύριον ἔργον ὄχι μόνον εἰς τὴν οἰκογενειακὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν.

Τότε ἔφεραν πρὸς τὸν Ἰησοῦν πολλὰ μικρὰ παιδιά οἱ γονεῖς των·

ἵνα τὰ εὐλογήσῃ. Οἱ μαθηταὶ ἐνόμισαν, ὅτι ἡ παρουσία τῶν παιδίων θὰ ἦτο ἐνόχλησις διὰ τὸν Διδάσκαλον αὐτῶν καὶ ἐπέπληξαν τοὺς γονεῖς λέγοντες εἰς αὐτοὺς νὰ τὰ ἀπομακρύνουν.

Ὁ Ἰησοῦς ἔμωσ δὲν ἠὺχαριστήθη διὰ τοῦτο, ἀλλὰ εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς Του :

— « Ἄφετε τὰ παιδιά ἐλθεῖν πρὸς με » καὶ μὴ τὰ ἐμποδίζετε, διότι εἰς αὐτὰ ἀνήκει ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Σᾶς λέγω, ὅτι μόνον ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ὁμοιάζουσι μὲ αὐτὰ τὰ παιδιά θὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Ἐπειτα ἔθεσεν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν παιδίων τὰς χεῖράς Του καὶ τὰ ἠϋλόγησε.

64. Ὁ διάλογος μὲ τὸν πλούσιον νέον.

(Μαθ. 19', 16 - 26 καὶ Μάρκ. 1', 17 - 27)

Ἀμέσως μετὰ τὴν συγκινητικὴν σκηνὴν τῆς εὐλογίας τῶν παιδίων παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ ἕνας νέος πλούσιος Ἰουδαῖος καὶ ἀπηύθυνε πρὸς Αὐτὸν τὴν ἑξῆς ἐρώτησιν :

— Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ἀγαθὸν ποιήσω, ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον ;

Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν :

— Διατὶ μὲ ὀνομάζεις ἀγαθόν ;

« Οὐδεὶς ἀγαθός, εἰ μὴ Εἷς, ὁ Θεός ».

Ἄλλὰ θὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησίν σου : Ἄν θέλῃς νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, πρέπει νὰ τηρῆς τὰς ἐντολάς.

Ὁ Ἰουδαῖος ἠρώτησε τότε ποίας ἐντολάς καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη :

— Τὰς ἐντολάς τοῦ Νόμου : Τὸ « οὐ φονεύσεις, οὐ κλέψεις, οὐ ψευδομαρτυρήσεις, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου καὶ ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν ».

Ὅταν δὲ ὁ νέος Ἰουδαῖος ἀπήντησεν, ὅτι τὰς ἐντολάς αὐτὰς τηρεῖ ἀπὸ τὴν μικρὰν τοῦ ἡλικίαν, ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε :

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἂν θέλῃς νὰ γίνῃς τέλειος, πῆγαινε, πώλησε τὰ υπάρχοντά σου καὶ μοίρασε τὰ χρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἄντι τῆς περιουσίας σου ταύτης, θὰ ἔχῃς θησαυρὸν ἄλλον ἐν τοῖς Οὐρανοῖς. Τότε δὲ ἔλα νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς ὡς μαθητῆς μου.

Ὁ νέος, ὅταν ἤκουσε ταῦτα, ἔφυγε συλλογισμένος καὶ στενοχωρημένος. Εἶχε πολλὰ κτήματα καὶ χρήματα, τὰ ὅποια δὲν ἤθελε νὰ ἀποχωρισθῇ.

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐστράφη πρὸς τοὺς μαθητάς Του καὶ εἶπε :

— Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι δυσκόλως πλούσιος εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Εὐκολώτερον εἶναι νὰ περάσῃ κάμηλος¹ ἀπὸ τὴν ὄπην μιᾶς βελόνης παρὰ ἕνας πλούσιος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐφάνησαν πολὺ αὐστηροὶ εἰς τοὺς μαθητάς, οἱ ὅποιοι ἐσκέπτοντο : δὲν εἶναι ἄραγε δυνατὸν ἕνας πλούσιος νὰ εἶναι καὶ ἀγαθός ;

Εἶπον δὲ πρὸς τὸν Ἰησοῦν μὲ ἀνησυχίαν :

— Ποῦτος λοιπὸν δύναται νὰ σωθῆ ;

Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν :

— Ὅ,τι παρουσιάζεται ὡς ἀδύνατον διὰ τοὺς ἀνθρώπους δὲν εἶναι ἀδύνατον καὶ διὰ τὸν Θεόν· διότι « παρὰ τῷ Θεῷ πάντα δυνατὰ ἐστί ».

Ὁ Πέτρος ἠρώτησε τότε τὸν Ἰησοῦν, ἂν διὰ τοὺς μαθητάς Του, οἱ ὅποιοι ἄφησαν τὰ πάντα καὶ πρῶτοι τὸν ἠκολούθησαν, ἐπιφυλάσσεται ἰδιαιτέρα τις ἀμοιβή. Ἀπαντῶν ὁ Ἰησοῦς διεβεβαίωσεν αὐτούς, ὅτι οἱ πρῶτοι Ἀπόστολοι θὰ εἶναι « σύνθρονοι » καὶ « σύνεδροι » κατὰ τὴν μέλλουσαν κρίσιν, ἀλλὰ εἶπε καὶ τὴν ἀκόλουθον παραβολὴν τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀμπελῶνος.

65. Ἡ παραβολὴ τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀμπελῶνος.

(*Μαθ. Κ', 1 - 16*)

Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὁμοιάζει πρὸς οἰκοδεσπότῃν, πλούσιον κτηματίαν.

Ἐξῆλθεν οὗτος λίαν πρῶτ' καὶ ἐμίσθωσεν ἐργάτας, διὰ νὰ ἐργασθῶν εἰς τὸν ἀμπελῶνα του. Συνεφώνησε μετ' αὐτῶν νὰ τοὺς πληρώσῃ ἕνα δηνάριον διὰ τὴν ἐργασίαν των τῆς ἡμέρας καὶ τοὺς ἀπέστειλεν εἰς τὸ κτῆμα.

Βραδύτερον ἐξῆλθε πάλιν καὶ προσέλαβε καὶ ἄλλους ἐργάτας :

— Πηγαίνετε καὶ σεῖς τοὺς εἶπεν εἰς τὸν ἀμπελῶνά μου καὶ θὰ σᾶς πληρώσω ὅ,τι εἶναι δίκαιον.

1. Κάμηλος : τὸ χονδρὸν ζῷον τῆς ἐρήμου. Κάμιλος σημαίνει χονδρὸν σχοινίον. Τινὲς γράφουν εἰς τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Εὐαγγελίου : Κάμιλος δηλ. χονδρὸν σχοινίον εὐκολώτερον εἶναι νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ὄπην μιᾶς βελόνης· θέλει δηλ. νὰ παραστήσῃ τὸ πολὺ δύσκολον.

Τὸ αὐτὸ ἔκαμε καὶ τὴν μεσημβρίαν καὶ τὸ ἀπόγευμα.

Τὴν ἐσπέραν, ὅταν ἐτελείωσεν ἡ ἐργασία, ἦλθον ὅλοι οἱ ἐργάται, διὰ νὰ πληρωθοῦν.

Ὁ οἰκοδεσπότης ἤρχισε νὰ πληρώνη πρῶτον ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἔστειλε τελευταίους τὸ ἀπόγευμα. Ἔδωσε πρὸς αὐτοὺς ἐν δηνάριον. Κατόπιν ἤρχισε νὰ πληρώνη καὶ τοὺς ἄλλους μὲ ἐν ἄλλιν δηνάριον. Ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι εἶχον ἀρχίσει τὴν ἐργασίαν των ἀπὸ τῆς πρωίας, ὅταν εἶδον, ὅτι οἱ τελευταῖοι ἐλάμβανον ἐν δηνάριον, ἐπερίμεναν ὅτι αὐτοὶ θὰ ἐπληρώνοντο περισσότερα. Ἐπειδὴ ὅμως ἔλαβον καὶ αὐτοὶ τὴν ἰδίαν ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἐργασίαν των, ἤρχισαν νὰ γογγύζουσι καὶ νὰ διαμαρτύρωνται κατὰ τοῦ οἰκοδεσπότη.

Οὗτος ἤκουσε τὰς διαμαρτυρίας των καὶ τοὺς εἶπε :

— Φίλοι μου, δὲν σᾶς ἀδικῶ. Ὅτι σᾶς συνεφώνησα, τὸ ἐλάβατε. Ἄν ἐγὼ θέλω νὰ δώσω καὶ εἰς τοὺς τελευταίους ἐργάτας τοῦ ἀμπελώνος μου ἅν ἓν δηνάριον, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ;

Μὲ τὴν παραβολὴν ταύτην ὁ Κύριος ἡμῶν ἐδίδαξε τοὺς μαθητὰς καὶ τὸν κόσμον, ὅτι τόσον ἐκεῖνοι ποῦ ἐδέχθησαν πρῶτοι τὴν διδαχὴν Του, ὅσον καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι βραδύτερον θὰ γίνουσι Χριστιανοί, θὰ εἶναι ἐξ Ἰησοῦ δεκτοὶ εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

66. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου.

(Ἰωάν. ΙΑ, 1 - 57)

Ὁ Ἰησοῦς ἤτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς πέραν τοῦ Ἰορδάνου χώρας διὰ τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅταν ἔφθασεν ἓνας ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὴν Βηθανίαν τῆς Ἰουδαίας. Οὗτος τὸν ἐπληροφόρησεν, ὅτι ὁ Λάζαρος, ὁ ἀδελφὸς τῆς Μάρθας καὶ τῆς Μαρίας, ἦτο σοβαρῶς ἀσθενὴς καὶ ἐκινδύνευε νὰ ἀποθάνῃ. Ἡ εἰδοποίησις εἶχε τὴν ἔννοιαν προσκλήσεως τοῦ Ἰησοῦ, ἵνα θεραπεύσῃ ἐκ τῆς ἀσθενείας τὸν φίλον Του.

Ὁ Ἰησοῦς ἤκουσε τὴν εἶδησιν καὶ εἶπεν εἰς τοὺς μαθητὰς :

— Αὕτη ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.

Ἐχρονотρίβησαν ἀκόμη δύο ἡμέρας καὶ κατόπιν ἀνεχώρησε μετὰ τῶν μαθητῶν καὶ πλήθους λαοῦ διὰ τὴν Βηθανίαν λέγων πρὸς αὐτοὺς :

— Ὁ φίλος ἡμῶν Λάζαρος ἔχει ἤδη κοιμηθῆ· ἀλλὰ πηγαίνω νὰ τὸν ἐξυπνήσω.

Οἱ μαθηταὶ ἐνόμισαν, ὅτι πράγματι περὶ ὕπνου τοῦ Λαζάρου ὁμίλει ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπον :

— Κύριε, ἂν ἐκοιμήθῃ, θά σωθῆ ἔκ τῆς ἀσθενείας του.

Ὁ Ἰησοῦς τότε τοὺς εἶπε φανερά, ὅτι ὁ Λάζαρος ἀπέθανε καὶ ὅτι πρέπει νὰ μεταβῶσι πρὸς αὐτόν.

Ὅταν περὶ τὴν ἐσπέραν ἔφθασαν ἔξω ἀπὸ τὴν Βηθανίαν καὶ ἔγινε γνωστόν, τοῦτο, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου Μάρθα ἔσπευσε νὰ τὸν προῦπαντήσῃ. Ἡ ἄλλη ἀδελφὴ Μαρία ἔμεινε εἰς τὴν οἰκίαν μαζί μὲ τοὺς πολλοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, οἱ ὅποιοι εἶχον σπεύσει νὰ τὰς παρηγορήσουν διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ των, τὸν ὅποιον εἶχον ἤδη θάψει πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν.

Ἡ Μάρθα, ὅταν ἔφθασε πλησίον τοῦ Ἰησοῦ, εἶπε πρὸς Αὐτόν :

— Κύριε, ἂν ἦσο ἐδῶ, ὁ ἀδελφός μου δὲν θὰ ἀπέθνησκε. Καὶ τώρα ἔμωσ γνωρίζω, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ δώσῃ εἰς Σὲ ὅ,τι ζητήσῃς παρ' αὐτοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς λέγει πρὸς τὴν Μάρθαν :

— Ἀναστήσεται ὁ ἀδελφός σου.

Ἡ Μάρθα ἐνόμισεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐννοεῖ τὴν γενικὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν καὶ εἶπε :

— Γνωρίζω, Κύριε, ὅτι ὁ ἀδελφός μου θὰ ἀναστήθῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν.

Ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη :

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ Ζωή. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ θὰ ζήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Σὺ πιστεύεις τοῦτο ;

— Ναί, Κύριε, ἀπήντησεν ἡ Μάρθα· ἔχω ἤδη πιστεύσει, ὅτι Σὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰησοῦς ἠρώτησε τὴν Μάρθαν καὶ περὶ τῆς ἀδελφῆς της, αὕτη ἔτρεξεν εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ τὴν εἰδοποίησεν.

Ὅταν αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐξῆλθον τῆς οἰκίας διὰ νὰ συναντήσουν τὸν Ἰησοῦν, ἠκολούθησαν αὐτὰς καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ποὺ εὕρισκοντο εἰς τὴν οἰκίαν νομίζοντες, ὅτι θὰ μετέβαινον εἰς τὸ μνημεῖον ἵνα κλαύσουν.

Ἡ Μαρία μόλις ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦτο ὁ Ἰησοῦς, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας Του λέγουσα :

— Κύριε, ἂν ἦσο ἐδῶ δὲν θὰ ἀπέθνησκεν ὁ δελφός μας.

Ὁ Ἰησοῦς τόσον συνεκινήθη ἀπὸ τοὺς θρήνους τῶν δύο ἀδελφῶν καὶ τῶν Ἰουδαίων ποὺ τὰς συνώδευον, ὥστε ἐδάκρυσεν.

Οἱ παριστάμενοι, ὅταν εἶδον τοῦτο, εἶπον :

— Πόσον τὸν ἠγάπα !

Ἄλλοι δὲ ἔλεγον :

— Αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ, ὥστε νὰ μὴ ἀποθάνῃ ὁ Λάζαρος ;

Ὁ Ἰησοῦς ἐν τῇ μεταξῦ, συγκεκινημένος καὶ μὲ ζωηράν ἐσωτερικὴν ταραχὴν, ἠρώτησε :

— Ποῦ ἔχετε θάψει αὐτόν ;

Ἡ Μαρία εἶπε :

— Κύριε, ἔρχου καὶ ἴδε. Καὶ ὠδήγησε τὸν Ἰησοῦν.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ σπήλαιον, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιοεῖτο ὡς τάφος διέταξεν ὁ Ἰησοῦς νὰ ἀφαιρέσουν τὸν λίθον, ὁ ὁποῖος ἐκλειε τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου.

Ἡ Μάρθα εἶπε πρὸς Αὐτόν :

— Κύριε εἶναι τῶρα τέσσαρες ἡμέραι ποῦ ἔχει ταφῆ καὶ βεβίως θὰ μυρίζῃ.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησε :

— Δὲν σοῦ εἶπον ὅτι, ἂν πιστεύῃς, θέλεις ἴδει τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ ;

Ὅταν λοιπὸν ἐσήκωσαν τὸν λίθον, ὁ Ἰησοῦς ἐπροχώρησε πρὸς τὸ ἄνοιγμα. Ἀφοῦ προσηυχήθη, ἐφώνησε μὲ φωνὴν ζωηράν, ἣ ὁποία ἐφανερώωνεν, ὅτι εἶχεν ἐξουσίαν :

— Λάζαρε, δεῦρο ἔξω !

Ἀμέσως ὁ Λάζαρος ἐσηκώθη καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν τάφον περιβεβλημένος τὸ σάβανον καὶ δεδεμένος μὲ τὰς ταινίας τῆς ταφῆς.

Ὁ Ἰησοῦς διέταξε νὰ λύσουν τὰς ταινίας καὶ παρέδωσε τὸν Λάζαρον εἰς τὰς ἀδελφάς του.

Ὅσοι εἶδον τὸ θαῦμα τοῦτο τοῦ Χριστοῦ ἐπίστευσαν εἰς Αὐτόν.

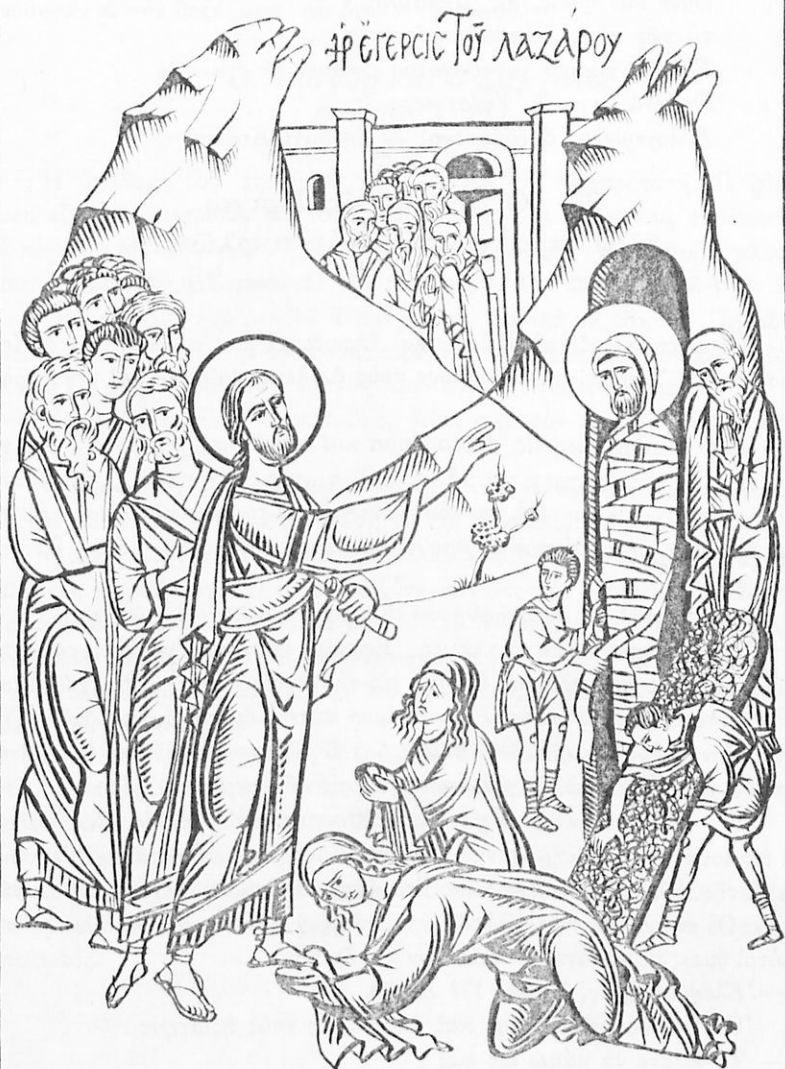
Διέδωσαν δὲ τὸ γεγονός εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν.

Ὅταν τὸ ἔμαθον οἱ Φαρισαῖοι καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς τοῦ ἔτους ἐκείνου Καϊάφας, ἔκαμαν συμβούλιον καὶ ἀπεφάσισαν ὀριστικῶς νὰ συλλάβουν τὸν Ἰησοῦν.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπληροφόρηθη τοῦτο καί, ἐπειδὴ ἐμεσολάβουν ἀρκεταὶ ἡμέραι μέχρι τοῦ Πάσχα, ἀπεσύρθη εἰς τὴν μικρὰν κόμην Ἐφραίμ. Ἐκεῖ ἐπέρασε τὰς δύο ἢ τρεῖς τελευταίας ἐβδομάδας πρὸ τῶν Παθῶν.

Τὴν ἀνάστασιν τοῦ Λαζάρου ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὸ Σάββατον, παραμονὴν τῶν Βατῶν, ὁπότε ψάλλεται τὸ ἀπολυτίκιον :

Ἄφ' ἑστερσίας τοῦ λαζάρου

Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ Σοῦ πάθους πιστούμενος,
 ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεός.
 Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ὡς οἱ παῖδες,
 τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες,
 Σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν :
 Ὡσαννά ἐν τοῖς Ὑψίστοις,
 Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

67. Ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεριχώ. Ἡ θεραπεία τῶν δύο τυφλῶν.

(*Μαθ. Κ', 29 - 34, Μάρκου Ι', 46 - 52, Λουκ. ΙΗ', 36 - 43*)

Ὅταν ἐπλησίαζε τὸ Πάσχα καὶ ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὰ Ἱεροσόλυμα ὁ Ἰησοῦς, συνεκέντρωσε τοὺς Δώδεκα μαθητὰς καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς :

— Ἴδου ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ τελεσθήσεται πάντα τὰ γεγραμμένα διὰ τῶν προφητῶν τῷ Υἱῷ τοῦ ἀνθρώπου. Θὰ παραδοθῇ δηλαδὴ οὗτος εἰς τὰ Ἔθνη καὶ θὰ τὸν ἐμπαίζουσι καὶ θὰ τὸν ὑβρίσουσι καὶ, ἀφοῦ τὸν μαστιγώσουσι, θὰ τὸν φονεύσουσι.

Οἱ μαθηταὶ δὲν ἀντελήφθησαν τὸ νόημα τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ.

Ἀναχωρήσαντες ἐκ τῆς κώμης Ἐφραΐμ, ἔφθασαν τὴν προπαραμονὴν τοῦ Σαββάτου τοῦ πρὸ τοῦ Πάσχα εἰς τὴν ὠραίαν κώμην Ἱεριχώ, ὅπου εἶχον ἀποφασίσει νὰ μείνουσι τὴν ἡμέραν αὐτήν, διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, παραμονὴν τοῦ πρὸ τοῦ Πάσχα Σαββάτου, θὰ « ἀνέβαινον » εἰς Ἱερουσαλὴμ κάμνοντες πορείαν ἐξ περιπίου ὠρῶν.

Εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Ἱεριχοῦς ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν δύο τυφλοὶ, οἱ ὅποιοι ἐζήτησαν ἐλεημοσύνην. Ὅταν ἤκουσαν ὅτι ἐπλησίαζεν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῆς πολυπληθοῦς συνοδείας Του, ἐσηκώθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ φωνάζουν. Οἱ συνοδεύοντες τὸν Ἰησοῦν ἐπέπληξαν αὐτούς, διὰ νὰ σιωπήσουσι. Αὐτοὶ ὁμως περισσότερον ἐφώναζον καὶ ἔλεγον :

— Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, Υἱὲ Δαβὶδ.

Ὁ Ἰησοῦς ἐσταμάτησε καὶ πλησιάσας τοὺς ἠρώτησε :

— Τί θέλετε νὰ κάμω εἰς σᾶς ;

— Κύριε, παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς κάμῃς νὰ ἀναβλέψωμεν, ἀπήντησαν εἰς Αὐτόν.

Ὁ Ἰησοῦς ἠύσπλαχνίσθη αὐτούς. Ἠγγισε μὲ τὰς χεῖράς Του τοὺς ὀφθαλμοὺς των καὶ ἀμέσως οἱ τυφλοὶ ἀνέκτησαν τὸ φῶς των καὶ ἤκολούθησαν Αὐτὸν δοξάζοντες τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

68. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος.

(Λουκ. ΙΘ', 1 - 10)

Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν Ἱεριχὼ ἦτο λαμπροτάτη. Πλήθος λαοῦ εἶχε συγκεντρωθῆ εἰς τοὺς δρόμους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ. Μεταξὺ τοῦ πλήθους ἦτο καὶ εἷς ἀρχιτελώνης πλούσιος ἀνομαζόμενος Ζακχαῖος¹.

Ὁ Ζακχαῖος ἦτο μικροῦ ἀναστήματος καὶ διὰ νὰ ἴδῃ τὸν Ἰησοῦν, ἀνέβη εἰς μίαν παρὰ τὴν ὁδὸν συκομορέαν. Ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὸν Ζακχαῖον ἐπάνω εἰς τὴν συκομορέαν, ἐστάθη μίαν στιγμήν καὶ τοῦ εἶπε :

— Ζακχαῖε, σπεῦσε νὰ καταβῆς, διότι σήμερον εἰς τὴν οἰκίαν σου πρέπει νὰ φιλοξενηθῶ.

Ὁ Ζακχαῖος γεμᾶτος χαρὰν κατέβη ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ ἔσπευσεν εἰς τὴν οἰκίαν του, διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ τῆς φιλοξενίας.

Ὅταν ἠκούσθη, ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ φιλοξενηθῆ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχιτελώνου, πολλοὶ ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζουν, ὅτι δὲν ἦτο ὀρθὸν νὰ καταλύσῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἑνὸς ἀμαρτωλοῦ καὶ ἀδίκου ἀνθρώπου. Ὁ Ἰησοῦς ὁμῶς δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν Του τὰς μεψιμοιρίας ταύτας.

Ὅταν μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ζακχαίου, αὐτὸς Τὸν προσεκύνησε καὶ μὲ συγκίνησιν εἶπε :

— Ἀπὸ τὴν ἡμέραν αὐτὴν, Κύριε, θὰ ἀλλάξω ζωὴν. Ἰδοῦ, τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά μου δίδω εἰς τοὺς πτωχοὺς. Καὶ ὅποιον ἔχω ἀδικήσει εἰς ἕως τώρα θὰ τὸν ἀποζημιώσω εἰς τὸ τετραπλοῦν.

Ὁ Ἰησοῦς ἠύχαριστήθη καὶ εἶπε :

— Σήμερον εἰσηλθεν ἡ σωτηρία εἰς τὸν οἶκον τοῦτον. Καὶ οὗτος « υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ » εἶναι, ὁ δὲ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἦλθεν ἵνα σώσῃ τὸ ἀπολωλός.

1. Ζακχαῖος εἶναι τὸ ἑβραϊκὸν ὄνομα Ζαχαρίας. Σημαίνει καθαρὸς, ἀθῶος.

69. Τὸ πολύτιμον μύρον καὶ ὁ Ἰούδας ὁ προδότης.

(*Matθ. ΚΣΤ', 6 - 16, Ἰω. ΙΒ', 1 - 8 κ.άλ.)*

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν ἀκολουθούντων Αὐτὸν ἀνῆλθε τὴν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Ἱεριχοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Οἱ πλεῖστοι εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν ἐσταμάτησεν εἰς Βηθανίαν. Ἐκεῖ ἐφιλοξενήθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, τοῦ θεραπευθέντος ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ, ἦτο δὲ καὶ ὁ Λάζαρος μεταξὺ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι παρεκάθισαν εἰς τὸ παρατεθὲν δεῖπνον.

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου Μαρία ἠθέλησε νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς πρὸς Αὐτὸν κατὰ ἐξαιρετικὸν τρόπον. Ἐλάβε δοχεῖον μὲ πολύτιμον μύρον¹ καὶ περιέλουσε μὲ αὐτὸ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, τοὺς ὁποίους ἐσκούπισε κατόπιν μὲ τοὺς βοστρύχους τῆς κόμης τῆς.

Ὅλοι μετὰ συγκινήσεως παρηκολούθησαν τὴν σκηνὴν ταύτην καὶ ἐπεδοκίμασαν τὴν πράξιν τῆς Μαρίας, ἡ ὁποία πράξις ἦτο δεῖγμα βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης καὶ τιμῆς.

Εἷς ὅμως ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, δυσηρεστήθη καὶ ἤρχισε νὰ διαμαρτύρεται :

— Διατί ἔλεγε, νὰ μὴ πωληθῇ τὸ μύρον, τὸ ὅποion ἤξιζε 300 δηνάρια, καὶ νὰ μὴ δοθοῦν τὰ χρήματα ταῦτα εἰς τοὺς πτωχοὺς ;

Ὁ Ἰησοῦς ἐπειδὴ ἐγνώριζεν, ὅτι καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν παρόντων ἐσκέπτοντο ὅπως ὁ Ἰούδας, ἔδωσε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν :

— Ἡ Μαρία καλῶς ἔπραξε· τοὺς πτωχοὺς ἔχετε πάντοτε μεταξὺ ὑμῶν, ἐμὲ δὲ δὲν θὰ μὲ ἔχετε· ἐγένινεν ἤδη, ὅ,τι θὰ ἐγένετο εἰς τὸν ἐνταφιασμόν μου.

Ὁ Ἰούδας δυσηρεστήθη ἀκόμη περισσύτερον. Τὴν νύκτα λοιπὸν ἔφυγεν ἐκ Βηθανίας, μετέβη εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ παρουσιάσθη πρὸ τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Συμβουλίου ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καϊάφα. Τὸ Συμβούλιον εἶχε ἀποφασίσει, ὅπως γνωρίζομεν, τὴν σύλληψιν τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Ἰούδας εἶπεν εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς :

— Τί θὰ μοῦ δώσετε ; Ὑπόσχομαι νὰ σᾶς Τὸν παραδώσω.

Οἱ Ἀρχιερεῖς ὑπεσχέθησαν νὰ τοῦ δώσουν τριάκοντα ἀργύρια.

1. Ἡ νάρδος ἦτο εὐώδης φυτὸν τῶν Ἰνδιῶν, ἐξ οὗ καὶ τὸ μύρον νάρδος ἐλέγγοτο. Μία λίτρα νάρδου ἐτιμᾶτο τριακόσια δηνάρια. Τὸ δηνάριον ἦτο Ῥωμαϊκὸν νόμισμα ἀξίας 84 λεπτῶν.

70. Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ ἀνυψώνει τὴν θέσιν τῆς γυναικὸς ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ.

Εἰς τὸν προχριστιανικὸν κόσμον ἡ ζωὴ τῆς γυναικὸς δὲν ἦτο καλὴ. Καὶ οἱ Ἀνατολικοὶ λαοὶ καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἐθεώρουν τὴν γυναῖκα κατωτέραν τοῦ ἀνδρός. Αἱ γυναῖκες δὲν ἐλάμβανον μέρος εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν. Ἐκλείοντο εἰς τὰ δωμάτια των (γυναικωνίτας) καὶ ἡσχολοῦντο εἰς τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας μαζί με τὰς δούλας. Εἰς τὰ συμπόσια μόνον ἄνδρες ἐλάμβανον μέρος. Εἰς τὸ θέατρον δὲν ἐπετρέπετο νὰ πηγαίνουν γυναῖκες, εἶναι δὲ γνωστόν, ὅτι καὶ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας ἀκόμη δὲν ἐπετρέπετο νὰ παρίστανται γυναῖκες. Μόνον μερικὰς ἐορτὰς καθαρῶς γυναικείας εἶχον, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἐπετρέπετο νὰ μετᾶσχουν ἄνδρες. Ἡ γυνὴ λοιπὸν εἶχε χωριστὴν ζωὴν καὶ ἐντὸς τῆς οἰκογενείας ἀκόμη.

Ἡ διδασκαλία ὅμως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀνατρέπει τὴν κατάστασιν αὐτὴν καὶ ἀνυψώνει τὴν θέσιν τῆς γυναικὸς εἰς τὴν οἰκογενειακὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν. Εἶδομεν (σελ. 112), ὅτι ὁ Χριστὸς διεκήρυξε τὴν ἰερότητα τοῦ δεσμοῦ τοῦ γάμου καὶ τὴν κοινότητα καὶ ἰσότητα τῶν καθηκόντων καὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν συζύγων. Ἡ γυνὴ ὡς ἰσότημος μετὸν ἄνδρα ἀναλαμβάνει ὠρισμένα καθήκοντα καὶ ἔχει ὠρισμένα δικαιώματα ἐν τῇ οἰκογενειακῇ ζωῇ· κατὰ τὴν ἄσκησιν τῶν δικαιωμάτων τούτων δέον νὰ εἶναι ἀπολύτως σεβαστὴ. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν λαμβάνει τὴν θέσιν ποῦ τῆς ἀνήκει ἡ γυνὴ χάρις εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μεταξὺ τῶν τακτικῶν ἀκροατῶν τῆς διδασκαλίας Του συγκαταλέγονται καὶ ἀρκεταὶ γυναῖκες. Ἡ ἀδελφὴ τῆς Μάρθας, Μαρία παρακάθηται μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν τοῦ Ἰησοῦ, ὅστις εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν ἐκδηλώνει τὸν σεβασμὸν Του πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ ἴσα δικαιώματα αὐτῆς μετὸν ἄνδρα.

ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ πνεύματος τούτου τῆς ἰσότητος τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν ἄνδρα, τὸ ὁποῖον πνεῦμα ἡ διακηρύσσεται ρητῶς ἡ διαφαίνεται εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν στάσιν ἐν γένει τοῦ Ἰησοῦ, ἡ ζωὴ τῆς γυναικὸς ἐν τῇ χριστιανικῇ κοινωνίᾳ ἐβελτιώθη καὶ ἀνυψώθη ἡ γυνὴ εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν εἰς αὐτὴν θέσιν. Πολλὰ χριστιανὰ γυναῖκες ἔζησαν τοιοῦτον βίον καὶ ἀνέπτυξαν τοιαύτας ἀρετὰς καὶ εἰς τὴν οἰκογενειακὴν καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν των, ὥστε ἐπροκάλεσαν τὸν θαυμασμὸν καὶ αὐτῶν τῶν ἔθνικῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ
ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΠΡΟ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ ΥΨΗΛΑΙ ΔΙΔΑΧΑΙ
ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

**71. Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς
Ἱεροσόλυμα.**

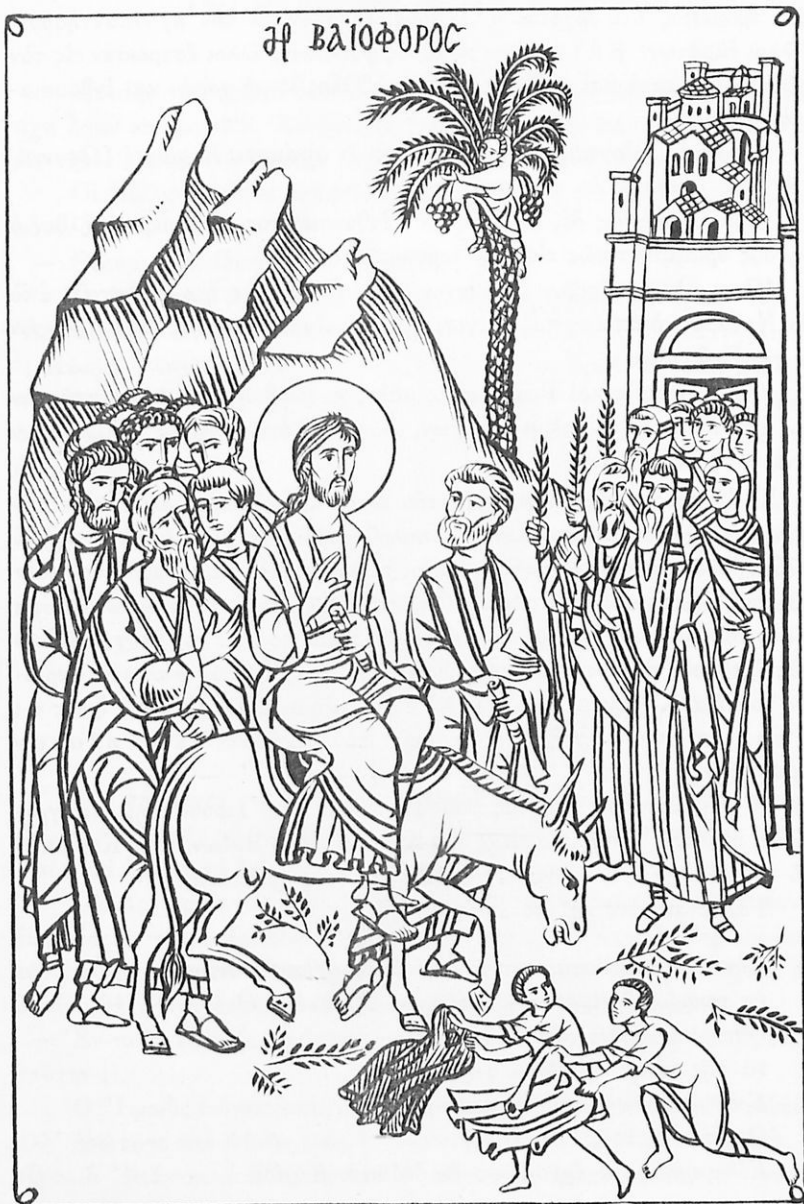
(*Μαθ. ΚΑ', 1 - 17*)

Ὁ Ἰησοῦς ἐξεκίνησε τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐκ τῆς Βηθανίας διὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἡ ἀπόστασις ἦτο ὀλίγον μεγαλυτέρα τῶν τριῶν χιλιομέτρων. Ὅταν ἔφθασεν ἀπέναντι τοῦ χωρίου Βηθφαγή, πλησίον τῶν Ἱεροσολύμων, λέγει εἰς δύο ἐκ τῶν μαθητῶν :

— Πηγαίνετε εἰς τὴν ἀπέναντι κώμην καὶ θὰ εὑρετε ἐμπρὸς σας μίαν ὄνον μετὰ τοῦ πώλου αὐτῆς. Λάβετε τὸν πῶλον καί, ἂν σᾶς ἐρωτήσῃ κανεὶς, εἶπατε, ὅτι ὁ Διδάσκαλος εχει ἀνάγκην αὐτοῦ.

Οἱ δύο μαθηταὶ μετέβησαν καὶ ἔφεραν τὸν πῶλον. Ἔθεσαν ἐπὶ τῆς ράχεως αὐτοῦ ἱμάτια, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦς καὶ ἤρχισαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ. Τοιοῦτοτρόπως ἐξεπληρώθη ἡ προφητεία τοῦ προφήτου Ζαχαρίου, ὁ ὁποῖος ἔγραψεν : « Εἶπατε εἰς τὴν θυγατέρα Σιών : Ἴδού ὁ Βασιλεὺς σου ἔρχεται εἰς σὲ καθ' ἡμέρας ἐπὶ πῶλου ὄνου ».

ἡ ΒΑΪΟΦΟΡΟΣ

Πολλοὶ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ πολυάριθμοι προσκυνηταί, ὅταν ἤκουσαν, ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, ἐξῆλθον νὰ τὸν προῦπαντήσουν. Ἄλλοι ἐκράτουν β ἄ ῖ α, ἤτοι κλάδους φοινίκων, ἄλλοι ἔστρωσαν εἰς τὸν δρόμον ὑφάσματα καὶ κλάδους δένδρων. Ὅλοι δὲ μὲ χαρὰν καὶ ἔνθουσιαν ἔκραζον :

— Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου ! Ὡσαννά, ὁ ἐν τοῖς ὑψίστοις !

Τοιοῦτοτρόπως δέ, ἐν μέσῳ τοῦ ἔνθουσιῶντος πλήθους, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς θριαμβευτικῶς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ὅσοι δὲν ἐγνώριζον ἐμάνθανον τότε, ὅτι Αὐτὸς ἦτο ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχεν ἀναστήσει τὸν Λάζαρον εἰς τὴν Βηθανίαν.

Οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς μόλις κατάρθωνον νὰ συγκρατήσουν τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὸ μῖσός των, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων νὰ ἐκδηλώσουν φανερά τὴν ὀργήν των.

Ὁ Ἰησοῦς κατηυθύνθη πρὸς τὸν Ναὸν καί, ὅπως ἄλλοτε, εἶδε τὸν ἱερὸν χῶρον μεταβεβλημένον εἰς πολυθόρυβον ἀγορὰν, ὅπου ὑπῆρχον πλῆθος ζῶων, προβάτων καὶ βοῶν, οἱ πωληταὶ τῶν περιστερῶν, οἱ κολλυβισταὶ μὲ τὰς τραπέζας των. Ὅπως ἄλλοτε, κατὰ τὸ πρῶτον Πάσχα τοῦ δημοσίου βίου Του, οὕτω καὶ τώρα, κατὰ τὸ τρίτον Πάσχα, ὁ Ἰησοῦς ἐξεδίωξε βιαίως τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας ἀπὸ τὴν περιοχὴν τοῦ Ναοῦ. Ἔλεγε δέ : Ὁ ο ἰ κ ὅ ς μ ο υ θ ἄ ὀ ν ο μ ἄ ζ ε τ α ἰ ο ἰ κ ο ς π ρ ο σ ε υ χ ῆ ς, ἐνῶ σεῖς τὸν ἐκάματε « σ π ῆ λ α ἰ ο ν λ η σ τ ῶ ν ».

Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ πανηγυρίζεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας τὴν Κυριακὴν τῶν Βατῶν, μίαν Κυριακὴν πρὸ τοῦ Πάσχα, ὅτε διανέμονται βῆα εἰς τοὺς χριστιανούς.

Ψάλλεται τότε καὶ τὸ ἀπολυτίκιον :

*Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ Σοῦ πάθους πιστούμενος,
ἐκ νεκρῶν ἠγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεός.*

*Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ὡς οἱ παῖδες,
τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες,
Σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν :*

*Ὡσαννά ἐν τοῖς Ὑψίστοις,
Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.*

72. Ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ Ἕλληνες.

(Ἰω. ΙΒ', 20 - 24)

Μεταξὺ τῶν προσελθόντων εἰς Ἱερουσόλυμα διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα ἦσαν καὶ μερικοὶ Ἕλληνες ἐξ ἐκείνων, οἵτινες διέμενον πιθανώτατα εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἢ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς λεγομένης Δεκαπόλεως.

Οἱ Ἕλληνες οὗτοι ἐπλησίασαν τὸν μαθητὴν Φίλιππον καὶ εἶπον εἰς αὐτόν :

— Θέλομεν νὰ ἴδωμεν τὸν Ἰησοῦν.

Ὁ Φίλιππος ἀνεκοίνωσε τὴν παράκλησιν τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν Ἀνδρέαν καὶ οἱ δύο μαζὶ κατόπιν εἰς τὸν Διδάσκαλον. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει τὸ γεγονός, γράφει ὅτι ὁ Ἰησοῦς, μόλις ἤκουσεν, ὅτι Ἕλληνες θέλουν νὰ τὸν ἴδωσι καί, φυσικά, νὰ τὸν ἀκούσωσι διδάσκοντα, εἶπεν : « Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ».

Βραδύτερον οἱ μαθηταὶ ἀντελήφθησαν τὴν σημασίαν τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ. Οὗτος προέβλεπεν, ὅτι ἡ ἐπιθυμία τῶν Ἑλλήνων νὰ ἴδωσιν αὐτὸν ἦτο προμήνυμα τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Εὐαγγελίου ὑπὸ τῶν Ἐθνικῶν καὶ τῆς διαδόσεως αὐτοῦ, μὲ τὴν συνδρομὴν καὶ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

73. Ἡ παραβολὴ τῶν κακῶν γεωργῶν.

(Ματθ. ΚΑ', 33 - 45)

Τὴν ἐπομένην τῆς θριαμβευτικῆς εἰσόδου Του εἰς τὰ Ἱερουσόλυμα, Δευτέραν ἡμέραν τῆς ἑβραϊκῆς ἑβδομάδος, ὁ Ἰησοῦς ἦλθε πάλιν εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἤρχισε νὰ διδάσκη.

Οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς ἐφοβοῦντο τὸν λαὸν καὶ ἐδίσταζον νὰ ἐκτελέσωσι τὴν ἀπόφασίν των περὶ συλλήψεως τοῦ Ἰησοῦ. Μερικοὶ ὅμως τὸν ἐπλησίασαν καὶ θέλοντες νὰ ἀποσπάσουν λόγον τινα αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἠδύναντο νὰ στηρίξουν κατηγορίαν, Τὸν ἠρώτησαν :

— Ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ πράττετε ταῦτα ; Ποῖος σοῦ ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν ταύτην ;

Ὁ Ἰησοῦς ἐνόησε τοὺς σκοποὺς των καὶ δὲν ἀπήντησεν ἀπ' εὐθείας, ἀλλ' ἠρώτησε καὶ αὐτὸς τοὺς Γραμματεῖς ποῖαν ἐξουσίαν πιστεύουν, ὅτι εἶχεν ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς. Ἐκεῖνοι ἀπεκρίθησαν, ὅτι δὲν γνωρίζ-

ζουν. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε τότε, ὅτι καὶ Αὐτὸς δὲν ὑποχρεοῦται πλέον νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἰδικὴν των ἐρώτησιν.

Οἱ Γραμματεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς παρέμεινον, διὰ νὰ παρακολουθῶσι τοὺς λόγους Του. Τότε ὁ Ἰησοῦς διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ Ἀρχοντες τοῦ Συνεδρίου δὲν ἦσαν ἄξια τέκνα τοῦ Θεοῦ, εἶπεν ἐνώπιον αὐτῶν τὴν ἐξῆς παραβολὴν :

— Ἐνας ἄνθρωπος οἰκοδεσπότης ἐφύτευσε μέγαν ἀμπελῶνα, τὸν περιέφραξε, κατεσκεύασε ληνὸν καὶ πύργον ἐντὸς αὐτοῦ καὶ τὸν ἐμίσθωσεν εἰς γεωργούς. Αὐτὸς ἀνεχώρησεν εἰς ἄλλον τόπον.

Ὅταν ἤλθεν ὁ καιρὸς τοῦ τρυγητοῦ, ἔστειλε τοὺς δούλους του, διὰ νὰ λάβουν τὸ ἀνήκον εἰς αὐτὸν εἰσόδημα. Ἀλλὰ οἱ κακοὶ γεωργοὶ συνέλαβον τοὺς δούλους καὶ ἄλλον μὲν ἔδειραν, ἄλλον δὲ ἐφόνευσαν καὶ ἄλλον ἐλιθοβόλησαν. Ὁ οἰκοδεσπότης ἔστειλεν ἄλλους δούλους, περισσοτέρους, ἀλλὰ οἱ γεωργοὶ ἔκαμαν καὶ εἰς αὐτοὺς τὰ ἴδια.

Τότε ὁ οἰκοδεσπότης ἔστειλε τὸν υἱὸν του πρὸς αὐτούς :

— Θὰ ἐντραποῦν, ἐσκέφθη, τὸν υἱὸν μου.

Ἀλλὰ οἱ κακοὶ γεωργοί, ὅταν εἶδον τὸν υἱὸν τοῦ οἰκοδεσπότη, εἶπον ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον :

— Αὐτὸς εἶναι ὁ κληρονόμος. Ἄς τὸν φονεύσωμεν, διὰ νὰ κληρονομήσωμεν ἡμεῖς τὸν ἀμπελῶνα.

Τὸν συνέλαβον λοιπὸν καὶ τὸν ἐθανάτωσαν.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν παραβολὴν, ὁ Ἰησοῦς λέγει πρὸς τοὺς ἀκροατάς του :

— Ὅταν ἐπιστρέψῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί θὰ κάμῃ εἰς τοὺς γεωργούς αὐτούς ;

Ἐκεῖνοι ἀπήντησαν ἀμέσως :

— Θὰ τοὺς τιμωρήσῃ αὐστηρά. Τὸν δὲ ἀμπελῶνα θὰ ἐκμισθώσῃ εἰς ἄλλους γεωργούς, πού θὰ δίδουν τοὺς καρπούς.

Διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης ὁ Ἰησοῦς κατηγόρησε φανερά πλέον τοὺς Ἀρχοντας τῶν Ἰουδαίων, ὅτι εἶναι κακοὶ γεωργοὶ τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Θεοῦ. Ὅτι ἐφόνευσαν τοὺς ἀποσταλέντας εἰς αὐτούς κατὰ διαφόρους ἐποχὰς προφήτας καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ σκέπτονται καὶ διὰ τὸν Ὑἱὸν τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον δὲν πιστεύουν.

Οἱ Φαρισαῖοι ἐπειδὴ ἀντελήφθησαν, ὅτι δι' αὐτούς τὰ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, ἐσυλλογίζοντο νὰ τὸν συλλάβουν. Δὲν τὸ ἔπραξαν τότε, διότι ἐφοβήθησαν τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος ἦτο γεμᾶτος ἀφοσίωσιν καὶ πίστιν πρὸς τὸν Ἰησοῦν.

74. Ἡ παραβολὴ τῶν βασιλικῶν γάμων.

(*Ματθ. ΚΒ', 1 - 14*)

Συνεχίζων τὴν διδασκαλίαν Του περὶ τῶν ἀξίων τέκνων τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν ὁ Κύριος ἡμῶν εἶπε καὶ τὴν παραβολὴν τῶν βασιλικῶν γάμων.

Ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ὁμοιάζει, εἶπε, πρὸς βασιλέα ποῦ ἤθελε νὰ κάμῃ τοὺς γάμους τοῦ υἱοῦ του. Ὅταν ὅλα ἦσαν ἔτοιμα, ἔστειλε τοὺς δούλους του νὰ καλέσουν τοὺς προσκεκλημένους εἰς τοὺς γάμους. Ἐκεῖνοι ὅμως, ἂν καὶ ἔλαβον τὴν πρόσκλησιν, δὲν προσῆλθον. Ἔστειλε πάλιν ὁ βασιλεὺς τοὺς δούλους του, διὰ νὰ τοὺς εἶπουν, ὅτι τοὺς περιμένουν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ γάμου, ἀλλὰ καὶ πάλιν οἱ προσκεκλημένοι δὲν ἦλθον. Ἄλλος μετέβη εἰς τὸν ἀγρόν του, ἄλλος εἰς τὸ ἐμπόριόν του, μερικοὶ δὲ καὶ ὕβρισαν ἢ ἐκακοποίησαν τοὺς δούλους τοῦ βασιλέως ἢ καὶ τοὺς ἐφόνευσαν.

Ὁ βασιλεὺς ἐστενοχωρήθη πολὺ. Διέταξε τοὺς δούλους του νὰ καλέσωσιν ὅλους ὅσους θὰ εὑρισκον εἰς τοὺς δρόμους καὶ θὰ ἐδέχοντο μὲ προθυμίαν τὴν πρόσκλησιν. Οἱ δοῦλοι ἐξετέλεσαν τὴν ἐντολὴν τοῦ κυρίου των καὶ ἐντὸς ὀλίγου αἰ ἀἴθουσαι τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων ἐγένευσαν ἀπὸ προσκεκλημένους οἱ ὅποιοι ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ γάμου. Ὅταν ὅμως εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ βασιλεὺς, εἶδεν ἕνα ἐκ τῶν προσκεκλημένων, ὁ ὅποιος δὲν ἦτο « ἐνδεδυμένος ἐνδυμα γάμου ». Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔπρεπε νὰ εἶχεν ἔλθει εἰς τοὺς γάμους, διότι δὲν ἦτο ἀξιος. Ἐπλησίασε λοιπὸν τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ὁ βασιλεὺς καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἄνθρωπε, πῶς ἦλθες ἐδῶ, χωρὶς νὰ ἔχῃς « ἐνδυμα γάμου » ;

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἤξευρε τί νὰ ἀπαντήσῃ. Ὁ βασιλεὺς διέταξε τότε τοὺς ὑπηρέτας νὰ τοῦ δέσουν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας καὶ νὰ τὸν ἐκδιώξουν ἀμέσως ἀπὸ τὰ κατὰφωτα ἀνάκτορα εἰς τὸ πύκνόν σκοτός τῆς ἐρήμου. Ὁ Ἰησοῦς ἐτελείωσε τὴν παραβολὴν του μὲ τὸ ἐξῆς συμπέρασμα - δίδαγμα :

— Πολλοὶ εἰσι κλητοὶ (εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν), ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

Οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς ἔφυγον ἀπὸ τὸν Ναὸν γεμᾶτοι μῦθος καὶ ὀργὴν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ. Ἐκαμαν συμβούλιον καὶ ἀπεφάσισαν

νά « παγιδεύσωσιν » εἰς συζήτησιν τὸν Ἰησοῦν, διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ στηρίξουν σοβαρὰν κατηγορίαν ἐναντίον του.

75. Ὁ Ἰησοῦς ἀποκαλύπτει τὴν νέαν παγίδα τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων καὶ καυτηριάζει αὐτούς.

(*Μαθ. Κ', 17 κ.έ. Λουκ. Κ', 22 κ.έ. καὶ Μαθ. ΚΓ', 6 - 39*)

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, Τρίτην τῆς ἐβδομάδος, ὁ Ἰησοῦς μετέβη πάλιν εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἐδίδασκεν. Οἱ Φαρισαῖοι παρουσιάσθησαν πάλιν ἔχοντες ἐτοιμὴν νέαν παγίδα. Ἠρώτησαν δηλαδὴ τὸν Ἰησοῦν :

— Πρέπει νὰ πληρῶνωμεν φόρον εἰς τοὺς Ῥωμαίους ἄρχοντας ἡμῶν ἢ ὄχι ;

Ἄν ἀπῆντα « ναί », οἱ Φαρισαῖοι θὰ τὸν κατηγόρουν, ὅτι ἀντιτίθεται εἰς τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον, ὁ ὁποῖος κατ' αὐτοὺς ἀπηγόρευε νὰ πληρῶνουν φόρον κεφαλικὸν εἰς ἄλλον, παρὰ μόνον εἰς τὸν Ναόν. Ἄν ἀπῆντα « ὄχι », θὰ τὸν κατηγόρουν ὡς στασιαστὴν κατὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἀρχῆς.

Ὁ Ἰησοῦς ἐνόησεν ἀμέσως τοὺς σκοποὺς των. Ἐζήτησε νὰ τοῦ δείξουν ἓν νόμισμα (δηνάριον, κῆνσον). Τοῦ ἔδειξαν ἓν, τὸ ὁποῖον ἔφερε τὴν εἰκόνα τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου.

— Τίνος εἶναι ἡ εἰκὼν αὕτη ; ἠρώτησεν ὁ Ἰησοῦς.

— Τοῦ Καίσαρος, Τοῦ ἀπῆντησαν.

Ὁ Ἰησοῦς τότε τοὺς λέγει :

— Ἀπόδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἤτο ἀποστομωτικὴ διὰ τοὺς Φαρισαίους. Δὲν παρητήθησαν ὅμως οὗτοι τοῦ σκοποῦ των. Ὑπέβαλλον καὶ ἄλλας πολλὰς ἐρωτήσεις πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ἀλλ' οὗτος ἔδιδε πάντοτε ἀπάντησιν εὐστοχον. Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι κατετροπώθησαν καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπιτίθεται τώρα κατ' εὐθεϊαν ἐναντίον των διὰ τῆς διδασκαλίας Του. Στραφεῖς πρὸς τὸ πλῆθος τῶν ἀκροατῶν ἀπεκάλυψε πρῶτον τὴν ὑποκρισίαν, τὴν κακίαν καὶ ἀλαζονείαν των.

Ἐπειτα δὲ ἐκαυτηρίασεν αὐτούς καὶ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς των διὰ πολὺ αὐστηρῶν λόγων καὶ φράσεων, αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουσι μὲ τὴν λέξιν Οὐαί (ἀλλοίμονον).

— Οὐαί ὑμῖν, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, διότι κλείετε τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων. Ὅχι μόνον δη-

λαδὴ σεις δὲν θέλετε νὰ εἰσέλθετε, ἀλλὰ καὶ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ εἰσέλθουν, τοὺς ἐμποδίζετε.

— Οὐαὶ ὑμῖν, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, διότι « διὐλίζετε τὸν κώνωπα καὶ καταπίνετε τὴν κάμηλον ».

Καὶ ἐξακολουθῶν ὁ Ἰησοῦς τὸ φοβερὸν κατηγορητήριόν του ἀποκαλεῖ αὐτοὺς « ὄφεις καὶ γεννήματα ἐχιδῶν ».

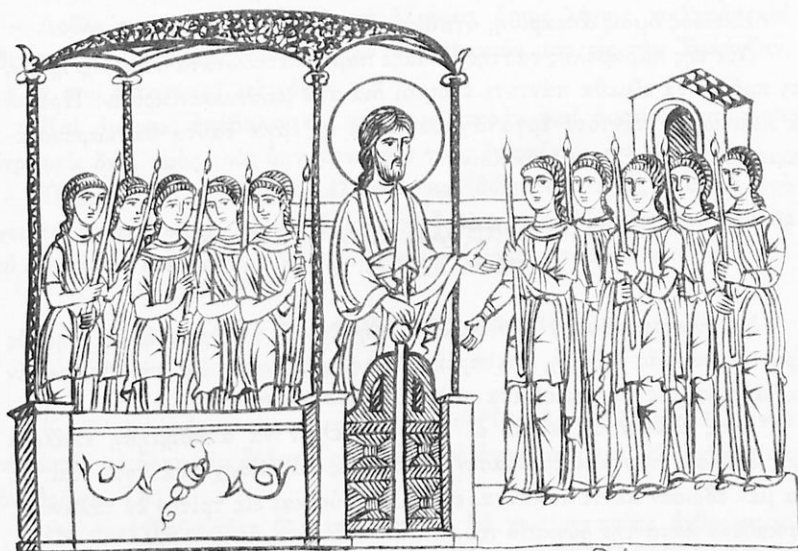
Ὁ Ἰησοῦς γνωρίζει, ὅτι οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἔχουν ἤδη ἀποφασίσει τὸν θάνατόν Του. Συμπληρῶνει τὴν διδασκαλίαν Του ὁμιλῶν περὶ τῆς μελλούσης κρίσεως καὶ τῆς προετοιμασίας μας δι' αὐτήν.

76. Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα Παρθένων.

(*Μαθ. ΚΕ', 1 - 13*)

Οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὴν Δευτέραν παρουσίαν, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, θὰ ὁμοιάζουν πρὸς δέκα παρθένας, αἱ ὅποια ἔλαβον τὰς λαμπάδας των καὶ ἐξῆλθον εἰς προὔπαντησιν τοῦ νυμφίου.

Αἱ πέντε ἐξ αὐτῶν ἦσαν φρόνιμοι καὶ αἱ ἄλλαι πέντε ἦσαν μωραὶ

Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων νυμφίου

Αἱ μὲν φρόνιμοι εἶχον λάβει μαζί των ἀριετὸν ἔλαιον διὰ τὰς λαμπάδας των, ἐνῶ αἱ μωραὶ δὲν εἶχον προνοήσει περὶ τούτου.

Ὁ νυμφίος ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ. Ὁλοὶ ἐνύσταξαν καὶ ἀπεκοιμήθησαν.

Κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἠκούσθη μία φωνή :

— Ἴδου ὁ νυμφίος ἔρχεται ! Ἐξέλθετε εἰς προϋπάντησίν του !

Ὁλοὶ αἱ παρθένοι ἐξύπνησαν καὶ ἠτοίμαζον τὰς λαμπάδας των, ἀλλὰ τῶν μωρῶν παρθένων αἱ λαμπάδες ἐσβήνον, διότι δὲν εἶχον ἔλαιον.

Λέγουσιν τότε αἱ μωραὶ πρὸς τὰς φρονίμους :

— Δώσατε καὶ εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὸ ἰδικόν σας ἔλαιον.

Ἄλλὰ αἱ φρόνιμοι ἀπεκρίθησαν :

— Δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς δώσωμεν, μήπως δὲν ἐπαρκέσῃ οὔτε δι' ἡμᾶς οὔτε διὰ σᾶς. Πηγαίνετε εἰς τοὺς πωλοῦντας ἔλαιον καὶ ἀγοράσατε.

Ἐνῶ δὲ ἐκεῖναι ἔφυγον, διὰ νὰ ἀγοράσουν ἔλαιον, ἔφθασεν ὁ νυμφίος.

Αἱ φρόνιμοι καὶ προνοητικαὶ παρθένοι ὑπεδέχθησαν μὲ ἀνημμένους τὰς λαμπάδας των τὸν νυμφίον καὶ εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους, ἡ δὲ θύρα ἐκλείσθη.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἔφθασαν καὶ αἱ μωραὶ παρθένοι ἐξῶθι τοῦ οἴκου καὶ ἐφώναζον :

— Κύριε, Κύριε, ἀνοιξέ μας.

Ἐκεῖνος ὅμως ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν τὰς γνωρίζει.

Διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης ἐδίδαξε παραστατικώτατα ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὅτι πρέπει νὰ εἴμεθα πάντοτε ἔτοιμοι διὰ τὴν μέλλουσαν κρίσιν. Πρέπει νὰ κάμνωμεν πάντοτε ἔργα ἀγαθὰ, διότι τὰ ἔργα ταῦτα θὰ παρουσιάσωμεν εἰς τὴν μέλλουσαν κρίσιν.

77. Ἡ παραβολὴ τῶν ταλάντων.

(*Μαθ. ΚΕ', 14-30*)

Μὲ τὴν παραβολὴν τῶν ταλάντων ἠθέλησεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ μᾶς διδάξῃ, ὅτι πρέπει νὰ φροντίζωμεν διὰ τὴν βελτιώσιν μας αὐξάνοντες τὰ χαρίσματα ποὺ μᾶς ἔδωσεν ὁ Θεός.

Ἐνας ἀνθρώπος, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, θέλω νὰ ἀποδημήσῃ ἐκάλεσε τοὺς δούλους του καὶ ἐμοίρασεν εἰς αὐτοὺς τὰ ὑπάρχοντά του. Καὶ εἰς ἓνα μὲν ἔδωσεν πέντε τάλαντα, εἰς ἄλλον δύο καὶ εἰς τρίτον ἓν τάλαντον, εἰς καθένα κατὰ τὴν δυνάμιν του.

Κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπουσίας τοῦ κυρίου των, ὁ μὲν δεῦλος ὁ λαβὼν

τὰ πέντε τάλαντα εἰργάσθη μὲ ζῆλον καὶ τὰ ἠϋξήσεν εἰς δέκα, ὁ δὲ λαβὼν τὰ δύο τάλαντα τὰ ἐδιπλασίασε καὶ αὐτός. Ἄλλα ἐκεῖνος ποῦ ἔλαβε τὸ ἓν τάλαντον τὸ ἔκρυψε μέσα εἰς τὴν γῆν.

Ὅταν ἐπέστρεψεν ὁ κύριος, παρουσιάσθη ἐνώπιόν του ὁ λαβὼν τὰ πέντε τάλαντα καὶ παραδίδων εἰς αὐτὸν δέκα τάλαντα τοῦ λέγει :

— Κύριε, πέντε τάλαντα μοῦ παρέδωσες· ἰδοὺ αὐτὰ καὶ ἄλλα πέντε ποῦ ἐκέρδισα μὲ τὴν ἐργασίαν μου.

— Εὖγε δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ, ἀπήντησεν ὁ κύριος· εἰς ὀλίγα ἐφάνης πιστός, εἰς πολλὰ θὰ σὲ ἐγκαταστήσω· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Παρουσιάσθη ἔπειτα ὁ ἄλλος δοῦλος ὁ λαβὼν τὰ δύο τάλαντα, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ἐργασίαν του τὰ ἔκαμε τέσσαρα. Καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος εἶπε :

— Εὖγε, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Προσῆλθε τέλος καὶ ἐκεῖνος ποῦ ἔλαβε τὸ ἓν τάλαντον.

— Κύριε, λέγει, ἤξευρα ὅτι εἶσαι σκληρὸς ἄνθρωπος καὶ φοβηθεὶς ἔκρυψα τὸ τάλαντόν σου εἰς τὴν γῆν· ἰδοὺ, λάβε αὐτό.

Τότε ὁ κύριος, πλήρης ὀργῆς, εἶπε πρὸς αὐτόν :

— Δοῦλε πονηρὲ καὶ ὀκνηρέ· μὲ ἤξευρες, ὅπως λέγεις, σκληρὸν καὶ ἄδικον. Δὲν κατέθετες τοῦλάχιστον τὸ τάλαντόν μου εἰς τὴν Τράπεζαν, διὰ νὰ μοῦ ἐπιστραφῇ μὲ τόκον ;

Καὶ ἀμέσως ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν αὐστηράν καὶ δικαίαν τιμωρίαν. Στραφεὶς δηλ. πρὸς τοὺς ὑπηρέτας του τοὺς διέταξε :

— Πάρετε ἀπὸ αὐτὸν τὸ τάλαντον καὶ δώσατέ το εἰς ἐκεῖνον ποῦ ἔχει τὰ δέκα. Τοῦτον δὲ τὸν ἄχρηστον δοῦλον « ἐκβάλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων ».

78. Ἡ μέλλουσα κρίσις.

(Ματθ. ΚΕ', 31 - 46)

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, θὰ ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μὲ ὄλῃν τὴν δόξαν Του καὶ τοὺς ἀγγέλους καὶ θὰ καθίσῃ εἰς τὸν θρόνον Του.

Θὰ συναχθοῦν τότε ὅλα τὰ ἔθνη καὶ θὰ χωρίσῃ τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως ὁ ποιμὴν χωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρίφια. Καὶ θὰ θέσῃ ἐκ δεξιῶν

του τὰ πρόβατα, δηλαδή τοὺς δικαίους καὶ ἀγαθοὺς, ἐξ ἀριστερῶν δὲ τὰ ἐρίφια, δηλαδή τοὺς ἀδίκους καὶ πονηροὺς.

Καὶ θὰ εἶπη πρὸς τοὺς δικαίους :

— Ἐλθετε σεῖς, οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην διὰ σᾶς Βασιλείαν.

Τότε θὰ ἀποκριθοῦν οἱ δίκαιοι λέγοντες :

— Κύριε, πότε σὲ εἶδομεν, ὅτι ἐπείνας καὶ Σὲ ἐθρέψαμεν ἢ ἐδίψας καὶ Σὲ ἐποτίσαμεν ; Πότε Σὲ εἶδομεν ξένον καὶ Σὲ ἐφιλοξενήσαμεν ἢ γυμνὸν καὶ Σὲ ἐνεδύσαμεν ; Πότε δὲ Σὲ εἶδομεν ἀσθενῆ ἢ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ Σὲ ἐπεσκέφθημεν ;

Ὁ δὲ Κύριος θὰ ἀποκριθῆ εἰς αὐτοὺς :

— Ἀληθῶς σᾶς λέγω, ὅτι, ἐφ' ὅσον ἐπράξατε τοῦτο εἰς ἓνα ἀπὸ αὐτῶν τοὺς ἀδελφούς μου τοὺς ἐλαχίστους, εἰς ἐμὲ τὸ ἐπράξατε.

Ἐπειτα ὁ Κύριος θὰ στραφῆ πρὸς ἐκείνους, ποὺ θὰ εὐρίσκωνται εἰς τὰ ἀριστερά Του, δηλαδή πρὸς τοὺς πονηροὺς, καὶ θὰ εἶπη πρὸς αὐτοὺς :

— Φύγετε ἀπ' ἐμοῦ σεῖς, οἱ κατηραμένοι, εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον διὰ τὸν διάβολον καὶ τοὺς συντρόφους του. Διότι ἐπείνασα καὶ δὲν μοῦ ἐδώσατε νὰ φάγω, ἐδίψασα καὶ δὲν με ἐποτίσατε, ξένος ἤμην καὶ δὲν με ἐφιλοξενήσατε, γυμνὸς καὶ δὲν με ἐνεδύσατε, ἀσθενὴς καὶ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ δὲν με ἐπεσκέφθητε.

Τότε αὐτοὶ θὰ εἶπουν πρὸς Αὐτόν :

— Κύριε, πότε Σὲ εἶδομεν πεινῶντα καὶ διψῶντα, ἢ ξένον ἢ γυμνὸν ἢ ἀσθενῆ ἢ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ δὲν Σὲ ὑπηρετήσαμεν ;

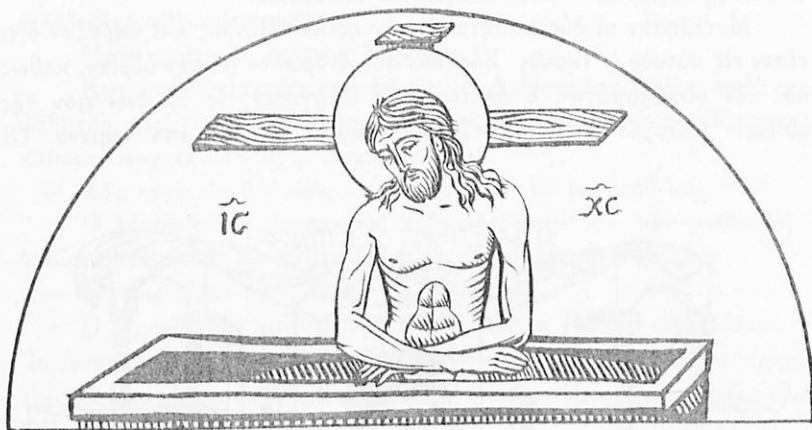
Θὰ ἀποκριθῆ δὲ ὁ Κύριος :

— Σᾶς λέγω, ὅτι ἀφοῦ δὲν ἐπράξατε ταῦτα εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μου τοὺς ἐλαχίστους, τοὺς εὐρεθέντας εἰς τοιαύτην κατάστασιν, οὔτε καὶ εἰς ἐμὲ τὸ ἐπράξατε.

Θὰ σταλοῦν δὲ οἱ μὲν δίκαιοι εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, οἱ δὲ ἄδικοι εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν.

Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς, εἰς ἐρώτησιν πότε θὰ γίνῃ ἡ Δευτέρα παρουσία Του καὶ ἡ μέλλουσα κρίσις, ἐδίδαξε :

— Κανεὶς δὲν γνωρίζει τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, παρὰ μόνον ὁ Πατὴρ μου ὁ ἐν Οὐρανοῖς. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀγρυπνῆτε, διότι δὲν ἤξεύρετε ποίαν ὥραν ἔρχεται ὁ Κύριος. Εὐτυχὴς θὰ εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι ἑτοιμος, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος. Ἀγρυπνεῖτε μήπως ἔλθῃ ἔξαφνα καὶ σᾶς εὕρῃ νὰ κοιμᾶσθε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΩΟΝ

ΤΑ ΑΓΙΑ ΠΑΘΗ

79. Ὁ Μυστικός Δεῖπνος.

(Μαθ. ΚΣΤ', 17 - 29 καὶ Ἰω. Κεφ. ΙΓ')

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, Τετάρτην τῆς ἐβδομάδος, ὁ Ἰησοῦς δὲν μετέβη εἰς τὸν Ναόν, ἀλλὰ παρέμεινεν εἰς τὴν Βηθανίαν προσευχόμενος εἰς τὸ παρ' αὐτὴν ὄρος τῶν Ἑλαιῶν. Εἶχεν εἶπει εἰς τοὺς μαθητάς Του, ὅταν ἐτελείωσε τὴν περὶ μελλούσης κρίσεως διδαχὴν Του :

— Πρέπει νὰ γνωρίζετε, ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας γίνεται τὸ Πάσχα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίεται « εἰς τὸ σταυρωθῆναι ».

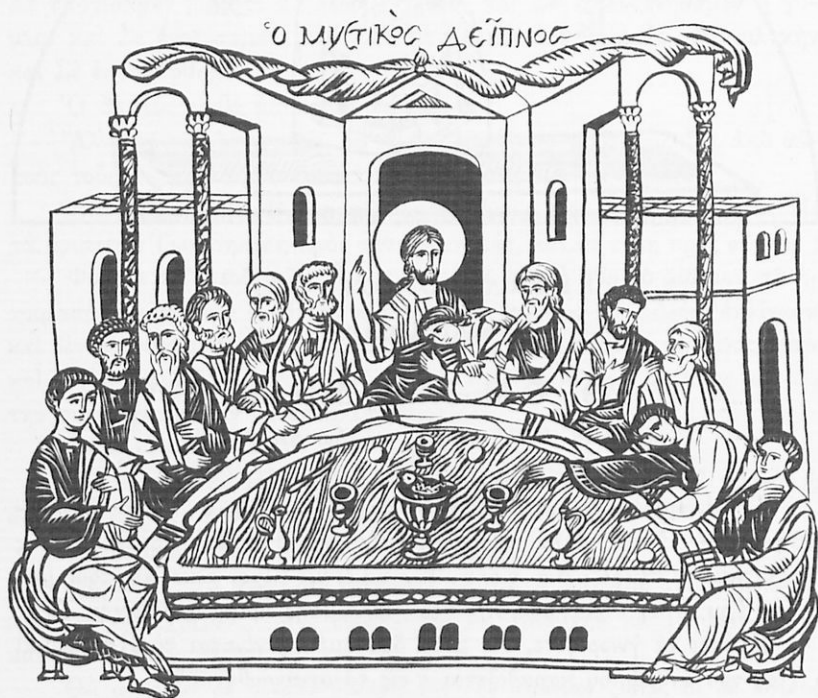
Ὁ ἑορτασμός τοῦ Πάσχα ἤρχιζε τὴν Πέμπτην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος καὶ διήρκει ἑπτὰ ἡμέρας. Ἐγίνετο μεγαλοπρεπὴς θυσία εἰς τὸν Ναόν, καθ' ἣν ἐπισήμως ἐσφάζετο ὑπὸ τῶν ἱερέων ὁ ἐτήσιος ἀμνός, τὸ δὲ ἐσπέρας εἰς ὅλας τὰς οἰκίας παρετίθετο πλοῦσιον δεῖπνον, καθ' ὃ ἔτρωγον ἄζυμον ἄρτον.

Οἱ μαθηταὶ ἠρώτησαν τὸν Διδάσκαλον τὴν πρωΐαν τῆς Πέμπτης ποῦ θέλει νὰ ἐτοιμάσωσι τὸ δεῖπνον τοῦ Πάσχα. Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς αὐτούς :

— Ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν (ἦσαν εἰς Βηθανίαν) καὶ θὰ συναντήσητε ἄνθρωπον νὰ κρατῇ μίαν ὕδριαν. Ἀκολουθήσατέ τον καὶ εἰσέλθετε μετ'

αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν. Εἰς τὸν οἰκοδεσπότην τῆς οἰκίας ταύτης εἶπατε νὰ σᾶς δείξῃ τὸ μέρος, ὅπου θὰ ἐτοιμάσετε τὸ δεῖπνον.

Μετέβησαν οἱ δύο μαθηταὶ Ἰωάννης καὶ Πέτρος καὶ ἔπραξαν ὅ,τι εἶπεν εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς. Εὗρήκαν τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὴν ὕδριαν, καθὼς καὶ τὸν οἰκοδεσπότην, ὁ ὁποῖος τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὸ ἀνάγειον τῆς οἰκίας. Ἐπῆρχεν ἐκεῖ τράπεζα φαγητοῦ μετὰ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα. Οἱ

δύο μαθηταὶ ἤρχισαν νὰ ἐτοιμάζουσαν ὅ,τι ἀκόμη ἐχρειάζετο διὰ τὸ δεῖπνον.

Τὴν ἐσπέραν ἔφθασεν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν ἄλλων μαθητῶν καὶ ἐκάθισαν ὅλοι εἰς τὴν τράπεζαν.

Πρὶν ἀρχίσῃ τὸ δεῖπνον, ἐσηκώθη ὁ Κύριος καὶ λαβὼν ὕδωρ καὶ νιπτῆρα ἤρχισε νὰ πλύνῃ τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν. Ἦθελε μετὰ τοῦτο ὄχι μόνον νὰ τηρήσῃ τὴν ἐπικρατοῦσαν παρ' Ἑβραίοις συνήθειαν (σελ. ἀλλὰ καὶ νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς παράδειγμα ταπεινοφροσύνης, διότι

ἐγνώριζεν, ὅτι εἰς τὴν ψυχὴν τῶν μαθητῶν Του ὑπῆρχον ἀκόμη ἕχνη φιλοδοξίας καὶ φιλοπρωτίας.

Μετὰ ταῦτα τὸ δεῖπνον ἤρχισε.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου ὁ Διδάσκαλος ὠμίλει πρὸς τοὺς μαθητὰς περὶ ταπεινοφροσύνης, ἀγάπης καὶ αὐτοθυσίας. Ἐξαφνα μὲ κάποιαν ψυχικὴν ταραχὴν λέγει :

— Σᾶς λέγω ὡς βέβαιον, ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν θὰ μὲ προδώσῃ.

Ὁ λόγος οὗτος ἔπесен ὡς κεραυνὸς ἀναμέσον τῶν μαθητῶν, οἱ ὅποιοι παρετήρουν μὲ ἀμηχανίαν ὁ εἷς τὸν ἄλλον καὶ ἠρώτων :

— Μήπως εἶμαι ἐγώ, Κύριε ;

Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπήντησεν. Ὅταν ὅμως ὁ Πέτρος παρεκάλεσε τὸν Ἰωάννην νὰ τὸν ἐρωτήσῃ καὶ ὁ Ἰωάννης, ὁ ὅποιος ἐκάθητο πλησίον Του, ἔκυψεν εἰς τὸ στήθος Του καὶ τὸν ἠρώτησεν εἰς τὸ οὖς ποῖος εἶναι, ὁ Ἰησοῦς εἶπε χαμηλοφώνως :

— Εἶναι ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὅποιον ἐγὼ θὰ δώσω ψωμίον, ἀφοῦ ἐμβάψω αὐτὸ εἰς τὸ πινάκιον.

Καὶ προσέφερε τὸ ψωμίον εἰς τὸν Ἰούδα, ἐνῶ συγχρόνως τοῦ ἔλεγεν :

— Ὅ,τι ἔχεις νὰ κάμῃς, κάμε το τὸ ταχύτερον.

Ὁ Ἰούδας ἀμέσως ἀνεχώρησε καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀπεχωρίσθη πλέον ὀριστικῶς ἀπὸ τὸν ὄμιλον τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἰούδα ὁ Ἰησοῦς ἔλαβε καὶ ἠλόγησεν ἄρτον, ἔκοψεν αὐτὸν εἰς τεμάχια καὶ τὸν ἐμοίρασεν εἰς τοὺς μαθητὰς λέγων :

— *Λάβετε, φάγετε, τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου.*

Ἐπειτα δέ, λαβὼν ποτήριον, ἔκαμε δέησιν εὐχαριστήριον πρὸς τὸν Θεὸν Πατέρα καὶ ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τοὺς μαθητὰς λέγων :

— *Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες. Τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου τὸ τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεςιν ἁμαρτιῶν.*

Τοιοῦτοτρόπως ὁ Κύριος ἡμῶν συνέστησε τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, τὸ ὅποιον εἶναι δι' ἡμᾶς τοὺς Χριστιανούς τὸ κεντρικὸν σημεῖον τῆς πίστεως καὶ τῆς λατρείας μας πρὸς Αὐτόν.

Ἡ Ἐκκλησία μας ψάλλει εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος τούτου τὰ κοντάκια :

α' (Κοντάκιον)

Ὅτε οἱ ἔνδοξοι μαθηταὶ ἐν τῷ νιπτῆρι τοῦ δείπνου ἐφωτίζοντο,

τότε Ἰούδας ὁ δυσσεβής¹ φιλαργυρίαν νοσήσας² ἐσκοτιζέτο καὶ ἀνόμοις³ κριταῖς Σέ, τὸν δίκαιον Κριτήν, παραδίδωσι. Βλέπε, χρημάτων ἐραστά, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνην χρησάμενον, φεῦγε ἀκόρεστον ψυχὴν, τὴν διδασκάλῳ τοιαῦτα τολμήσασαν. Ὁ περὶ πάντα ἀγαθός, Κύριε, δόξα Σοι.

β' (Κοντάκιον)

Ὁ Ἰούδας τῇ γνώμῃ φιλαργυρεῖ κατὰ τοῦ διδασκάλου ὁ δυσσεβής, κινεῖται, βουλεύεται, μελετᾷ τὴν παράδοσιν, τοῦ φωτός ἐκπίπτει, τὸ σκότος δεχόμενος, συμφωνεῖ τὴν πρᾶσιν, πωλεῖ τὸν ἀτίμητον.

Ὅθεν καὶ ἀγχόνην ἀμοιβὴν, ὦνπερ ἔδρα, εὕρισκει ὁ ἄθλιος καὶ ἐπώδυνον θάνατον.

Τῆς αὐτοῦ ἡμᾶς λύτρωσαι μερίδος,

Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δωρούμενος

τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὸ ἀχραντον πάθος Σοι.

80. Ἡ τελευταία διδαχὴ τοῦ Σωτῆρος.

(Ἰωαν. ΙΓ', 31 - 38 καὶ Κεφ. ΙΑ - ΙΖ')

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ δεῖπνον ὁ Ἰησοῦς ἔκαμε τὴν τελευταίαν καὶ ἀποχαιρετιστήριον διδαχὴν Του πρὸς τοὺς μαθητάς :

— Νῦν ἐδοξάσθη ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν αὐτῷ, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς. Μετ' ὀλίγον ἀποχωρίζομαι ἀπὸ σᾶς καὶ πηγαίνω ἐκεῖ ὅπου σεῖς δὲν δύνασθε νὰ ἔλθετε. Ἀφίνω ὅμως, τέκνα μου, εἰς σᾶς μίαν ν ἐ α ν ἐ ν τ ο λ ή ν. Νὰ ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Ὅπως ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς, καὶ σεῖς νὰ ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καὶ τοιουτοτρόπως θὰ διακρίνεσθε, ὅτι εἶσθε μαθηταὶ μου.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο διέκοψεν Αὐτὸν ὁ Πέτρος λέγων :

— Κύριε, διατί εἶπες, ὅτι ὅπου ὑπάγεις δὲν δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ ἔλθωμεν ; Ἐγὼ θὰ σὲ ἀκολουθήσω, πρόθυμος καὶ τὴν ζωὴν μου ἀκόμη νὰ θυσιάσω ὑπὲρ Σοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησε :

1. ὁ δυσσεβής = ὁ ἄθεος.

2. φιλαργυρίαν νοσήσας = ἀφοῦ κατελήφθη ἀπὸ φιλαργυρίαν.

3. ἀνόμοις = εἰς ἀδίκους.

— Σοῦ λέγω, Πέτρε, ὅτι σὺ τὴν νύκτα ταύτην, πρὶν ὁ ἀλέκτωρ « φω-
νήσῃ », θὰ μὲ ἀρνηθῆς τρεῖς φορές.

Ὁ Πέτρος ἐσιώπησεν, ὁ δὲ Ἰησοῦς συνέχισε τὴν ὁμιλίαν Του :

— Ἐκεῖ ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, βεβαίως δὲν δύνασθε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε.
Ἄλλὰ « μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά ». Πιστεύετε εἰς ἐμὲ καὶ εἰς
τὸν Θεόν. Δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψω. Ὅ,τι ζητήσετε « ἐν τῷ ὀνοματί μου »
σᾶς λέγω, ὅτι θὰ ἐκπληρωθῇ.

— Ἄν τηρῆτε τὰς ντολάς μου, θὰ παρακαλέσω τὸν Πατέρα νὰ στείλῃ
εἰς σᾶς ἄλλον Παράκλητον, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας,
ἵνα μένη πάντοτε ἐντὸς ὑμῶν καὶ σᾶς βοηθῇ. Τοῦτο τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον
θὰ σᾶς φωτίσῃ δι' ὅλα ὅσα σᾶς ἐδίδαξα.

— Ὁ κόσμος θὰ σᾶς μισήσῃ καὶ θὰ σᾶς διώξῃ, ὅπως ἐδίωξεν ἐμέ.
Θὰ σᾶς κάμωσιν « ἀποσυναγωγούς ». Ἄλλὰ σεῖς γνωρίζετε πλέον, ὅτι
ἐγὼ ὑπὸ τοῦ Πατρὸς ἐστάλην εἰς τὸν κόσμον καὶ ὅτι τώρα πορεύομαι
πάλιν πρὸς τὸν Πατέρα. Καὶ τίποτε δὲν θὰ σᾶς φοβίσῃ νὰ τὸ διακηρύ-
ξετε.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο οἱ μαθηταὶ διεβεβαίωσαν τὸν Κύριον περὶ τού-
των καὶ εἶπον :

— Ναί, πιστεύομεν, ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐστάλης καὶ ἤλθες.

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐσήκωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ
εἶπε :

— Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα. Δόξασόν Σου τὸν Υἱόν, ἵνα καὶ ὁ Υἱὸς
δοξάσῃ Σέ ! Οἱ μαθηταὶ εἶναι ἔτοιμοι, « καθὼς ἀπέστειλας ἐμὲ εἰς τὸν
κόσμον, καὶ γὰρ ἀπέστειλα αὐτούς ».

Μετὰ τὴν ὁμιλίαν ἐξῆλθον ὅλοι ἐκ τῆς οἰκίας, ὅπου ἔγινεν ὁ Μυ-
στικὸς Δεῖπνος, καὶ διηρθύνθησαν ἔξω τῆς πόλεως, εἰς τὸ
ὄρος τῶν Ἑλαιῶν.

Τὴν μεγάλην Δευτέραν ψάλλεται τὸ Κοντάκιον (Ὁ Νυμφίος) :

Ἰδοὺ ὁ νυμφίος ἔρχεται
ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς
καὶ μακάριος ὁ δοῦλος,
ὃν εὐρήσει γρηγοροῦντα,
ἀνάξιος δὲ πάλιν,
ὃν εὐρήσει ῥαθυμοῦντα.
Βλέπε οὖν, ψυχὴ μου,

μὴ τῷ ὕπνῳ κατενεχθῆς
 ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῆς,
 καὶ τῆς βασιλείας ἔξω κλεισθῆς,
 ἀλλ' ἀνάτηπον κράζουσα.
 "Άγιος, "Άγιος, "Άγιος εἶ ὁ Θεός,
 διὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

81. Ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν κῆπον Γεθσημανῆ. Ἡ σύλληψις Αὐτοῦ.

(Ματθ. ΚΣΤ', 33 - 56)

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν Του ἔφθασεν εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἦτο περίπου μεσονύκτιον. Εἰσῆλθον ὅλοι εἰς τὸν κ ῆ π ο ν Γ ε θ σ η μ α ν ῆ, ὅπου συχνὰ μετέβαινεν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν, διὰ νὰ προσευχηθῆ. Τοῦτο ἐγνώριζε βεβαίως καὶ ὁ Ἰούδας.

Ὁ Ἰησοῦς παρεκάλεσέ τοὺς ἄλλους μαθητάς νὰ καθίσουν εἰς ἓν μέρος, Αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν τριῶν, τοῦ Πέτρου δηλαδὴ, τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωάννου, ἐπροχώρησε βαθύτερον εἰς τὸν κῆπον.

— Περὶλυπος εἶναι ἡ ψυχὴ μου μέχρι θανάτου, εἶπεν εἰς τοὺς τρεῖς μαθητάς· καὶ προσέθεσε :

— Μείνατε ἐδῶ καὶ ἀγρυπνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

Καί, ἀφοῦ ἐπροχώρησεν ἀκόμη ὀλίγον, ἤρχισε νά προσεύχεται καί νά λέγη :

— Πάτερ, εἰ δυνατόν ἐστί, παρελθέτω τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ. Ἄλλ' ἄς γίνῃ ὅχι ὅπως ἐγὼ θέλω, ἀλλὰ ὅπως θέλεις Σὺ !

Κατόπιν ἐπέστρεψεν ἐκεῖ ὅπου εἶχεν ἀφήσει τοὺς τρεῖς μαθητάς καὶ εὔρεν αὐτοὺς κοιμωμένους. Ἐξύπνησεν αὐτοὺς καὶ εἶπε :

— Σίμων κοιμᾶσαι ; Δὲν ἠδυνήθης οὔτε μίαν ὥραν νά ἀγρυπνήσης ; Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθῃτε εἰς πειρασμόν. Ἐχετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι ἡ μὲν ψυχὴ εἶναι πρόθυμος, ἀλλὰ τὸ σῶμα ἀσθενές.

Ἀπεσύρθη πάλιν καὶ συνέχισε τὴν προσευχήν Του μόνος. Ἐπανῆλθεν, εὔρε τοὺς μαθητάς κοιμωμένους καὶ ἀπεσύρθη διὰ τρίτην φοράν, ἵνα προσευχηθῇ μόνος. Ὅταν ἐπανῆλθεν, εὔρε πάλιν τοὺς μαθητάς νά κοιμῶνται.

— Κοιμᾶσθε λοιπόν ; τοὺς εἶπε. Ἐφθασεν ἡ ὥρα καὶ παραδίδομαι εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μου. Σηκωθῆτε, ἄς πηγαίνωμεν. Ἴδου ἔρχεται ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ μὲ παραδώσῃ.

Πράγματι, τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐφάνησαν φῶτα καὶ ἄνθρωποι πολλοί. Ἦσαν οἱ ἄνθρωποι τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Συνεδρίου συνοδευόμενοι

Εἰς Γεσθημανῆ

ἀπὸ Ρωμαίους στρατιώτας μὲ ὅπλα. Μαζί των ἦτο καὶ τοὺς ὠδήγει ὁ Ἰούδας.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπροχώρησεν ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς μαθητὰς καὶ ἠρώτησε :

- *Τίνα ζητεῖτε ;*
- Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, ἀτήνησαν.
- Ἐγὼ εἶμαι, τοὺς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

Ὁ Ἰούδας εἶχεν ἀποσπασθῆ ἔν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὸν ὄμιλον τῶν ἀνθρώπων τῶν Ἀρχιερέων, ἐπλησίασεν, ἐφίλησε τὸν Ἰησοῦν καὶ εἶπε :

— *Χαῖρε, Ραββί !*

Κατὰ τοιοῦτον τρόπον εἶχε συμφωνήσει, ὅτι θὰ δείξῃ εἰς αὐτοὺς ποῖος εἶναι ὁ Ἰησοῦς.

Πρὶν προχωρήσουν οἱ στρατιῶται, διὰ νὰ τὸν συλλάβουν, ὁ Ἰησοῦς ἐπρόφθασε καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἰούδαν :

— *Μὲ φίλημα παραδίδεις τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ;*

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ στρατιῶται συνέλαβον αὐτόν.

Οἱ μαθηταὶ ἴσταντο τεταραγμένοι καὶ μὴ γνωρίζοντες τί νὰ κάμουν.

Ὁ Πέτρος ἄνωγ ἐξήγαγε μάχαιραν, διὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν Διδάσκαλον καὶ ἔκοψε τὸ οὖς ἐνὸς ὑπηρέτου τοῦ Ἀρχιερέως, ὀνόματι Μάλχου.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπέπληξε τὸν Πέτρον :

— Πέτρε, βάλε τὴν μάχαιράν σου εἰς τὴν θήκην της.

Ἐπειτα ἐθεράπευσε τὸ οὖς τοῦ Μάλχου καὶ ἠκολούθησε χωρὶς ἀντίστασιν τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι τὸν συνέλαβον.

Οἱ μαθηταὶ κατεπλάγησαν. Μόνον ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Πέτρος ἠκολούθησαν τὴν συνοδείαν ἀναμιχθέντες μετὰ τοῦ πλήθους.

82. Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Ἀρχιερέως Ἄννα.

(Ἰω. ΙΗ', 12 - 27)

Οἱ συλλαβόντες τὸν Ἰησοῦν ἔδεσαν τὰς χεῖράς Του μὲ δεσμὰ καὶ τὸν ὠδήγησαν ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀρχιερέως Ἄννα. Οὗτος ἦτο παλαιότερον Ἀρχιερεὺς, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἶχε τὴν Ἀρχιερατείαν ὁ γαμβρός του Κ α ἰ ἄ φ α ς. Ὁ Ἄννας ἀνῆκεν εἰς ἐπίσημον οἰκογένειαν καὶ εἶχε μεγάλην ἐπιρροήν, ἀφοῦ ἦτο καὶ πενθερὸς τοῦ Ἀρχιερέως Καϊάφα.

Ὁ Ἄννας, ὅταν ὁ Ἰησοῦς ὠδηγήθη ἐνώπιόν του, ἤρchiσε νὰ τὸν ἐρωτᾷ διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ διὰ τὴν διδασκαλίαν Του. Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, ὅτι πρέπει αὐτὰ νὰ εἶναι γνωστὰ, διότι δημοσίως πάντοτε ἐκήρυττε.

Ἐπομένως ὅποιονδήποτε καὶ ἂν ἠρώτων περὶ τῆς διδασκαλίας Του θὰ ἐμάνθανον.

Τότε εἷς ἐκ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Ἄννα ἐρράπισε τὸν Ἰησοῦν καὶ τοῦ εἶπε :

— Τοιουτοτρόπως ἀποκρίνεσαι εἰς τὸν Ἀρχιερέα ;

Ἦ Ἰησοῦς ἀπήντησεν.

— Ἄν κακῶς ἐλάλησα, μαρτύρησον περὶ τοῦ κακοῦ, ἂν ὅμως ἐλάλησα καλῶς, τί μὲ δέρεις ;

Μαζὶ μὲ τοὺς εἰσελθόντας εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας τοῦ Ἄννα ἦτο καὶ ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος ἦτο γνωστός εἰς τὸν Ἀρχιερέα. Ὁ Ἰωάννης παρεκάλεσε τὴν θυρωρὸν νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ εἰς τὸν Πέτρον τὴν εἴσοδον. Αὐτὴ ἐπέτρεψεν, ἀλλὰ ἠρώτησε τὸν Πέτρον :

— Μήπως καὶ σὺ εἶσαι ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ;

— Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος, δὲν εἶμαι.

Κατόπιν, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Πέτρος ἴστατο πλησίον τῆς πυρᾶς, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀνάψει εἰς τὴν αὐλὴν, διὰ νὰ θερμανθοῦν, εἶπε κάποιος πρὸς αὐτόν ;

— Μήπως καὶ σὺ εἶσαι μαθητῆς Του ;

— Ὁχι, δὲν εἶμαι, εἶπε πάλιν ὁ Πέτρος.

Βραδύτερον ἓνας δούλος τοῦ Ἀρχιερέως ἔκαμιν εἰς τὸν Πέτρον τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν καὶ ἐκεῖνος διὰ τρίτην φορὰν ἠρνήθη.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐλάλησεν εἰς ἀλέκτωρ.

Ἦ Πέτρος, ὅταν ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ἀλέκτορος, ἐνεθυμήθη ἀμέσως τοὺς λόγους τοῦ Διδασκάλου. Ἐξῆλθε τότε ἔξω καὶ μετανοημένος δι' ὅ,τι ἔκαμιν « ἔκλανσε πικρῶς ».

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἄννας εἶχε τελειώσει τὴν προανάκρισιν τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἔστειλεν αὐτὸν εἰς τὸν Καϊάφαν, ὁ ὁποῖος ἦτο Ἀρχιερεὺς καὶ Πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου.

83. Ἦ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Συνεδρίου.

(Matθ. ΚΣΤ', 57 - 68)

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καϊάφα εἶχον συγκληθῆ τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου. Ἦσαν Ἀρχιερεῖς, Γραμματεῖς καὶ Πρεσβύτεροι τῶν Ἰουδαίων. Ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου ὠδηγήθη ὁ Ἰησοῦς διὰ νὰ διατυπωθῇ ἡ κατηγορία ἐναντίον Του καὶ νὰ καταδικασθῇ. Τὴν καταδικὴν τοῦ Ἰησοῦ εἶχον ἤδη

προαποφασίσει οί "Αρχοντες τῶν Ἰουδαίων κατὰ πρότασιν τοῦ Καϊάφα.

Ἡ κατηγορία ἔπρεπε νὰ στηριχθῇ ἐπὶ μαρτύρων. Παρουσιάσθησαν διάφοροι ψευδομάρτυρες, ἀλλὰ αἱ μαρτυρίαι των δὲν ἦσαν τοιαῦται, ὥστε νὰ στηριξοῦν τὴν καταδίκην. Τέλος, δύο ἄλλοι ψευδομάρτυρες κατέθεσαν :

— Ἡκούσαμεν νὰ λέγῃ, ὅτι δύναται νὰ κρημνίσῃ τὸν Ναὸν καὶ εἰς τρεῖς ἡμέρας νὰ τὸν ἀνοικοδομήσῃ.

Τοῦτο εἶχεν εἶπει ὁ Ἰησοῦς πράγματι, ἀλλὰ ἐνόει μὲ αὐτὸ τὴν τριήμερον ταφήν καὶ ἀνάστασίν Του.

Ὁ Καϊάφας λέγει τότε :

— Ἀκούεις τί σὲ κατηγοροῦν ; Τί ἀπαντᾷς ;

Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπεκρίθη.

Ὁ Καϊάφας τότε λέγει :

— Σὲ ἐξορκίζω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἰπέ μας : εἶσαι σὺ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ Χριστός ;

Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησε :

— Σὺ εἶπας.

Ὁ Καϊάφας ἔδειξεν, ὅτι πολὺ ἡγανάκτησε διὰ τὴν ἀπάντησιν αὐτῆν. Ἔσχισε τὰ ἱμάτιά του καὶ ἀνεφώνησε :

— Ποίαν ἀνάγκην ἔχομεν πλέον ἀπὸ μάρτυρας ; Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐβλασφήμησεν. Ἡκούσατε ὅλοι, εἶπεν, ὅτι εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ποία λοιπὸν εἶναι ἡ γνώμη σας ;

Ὅλοι ἀπεκρίθησαν :

— Ἐνοχος θανάτου ἐστί.

Τοιουτοτρόπως ὁ Ἰησοῦς εἶχε καταδικασθῆ « νομίμως » κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ Συνεδρίου.

Ἦρχισαν τότε οἱ παριστάμενοι νὰ κακομεταχειρίζωνται τὸν Ἀθῶνον. Τὸν ἐνέπαιζον, τὸν ἔπτυσον, τὸν ἐκτύπων καὶ τοῦ ἔλεγον :

— Προφήτευσον, Χριστέ, ποῖος σὲ ἐκτύπησεν.

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καϊάφα ἐκρατήθη ὁ Ἰησοῦς ἐμπαιζόμενος καὶ κακοποιούμενος μέχρι τῆς πρωῆας τῆς Παρασκευῆς, παραμονῆς τοῦ Πάσχα.

Ἡ εἰς θάνατον καταδίκη Του ἔγινε γνωστὴ εἰς ὅλην τὴν πόλιν. Τὴν ἔμαθε καὶ ὁ προδῶσας Αὐτὸν Ἰούδας. Ὁ Ἰούδας μετεμελήθη διὰ τὴν προδοσίαν του. Ἐτρεξεν εἰς τὸ Συνέδριον καὶ εἶπεν εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς :

— 'Ημάρτησα, σᾶς παρέδωσα ἓνα Ἄθῶν.

'Εκεῖνοι τοῦ ἀπεκρίθησαν :

— Τί πρὸς ἡμᾶς ; Σὺ νὰ ὕψησαι !

'Ο Ἰούδας μετέβη τότε εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἀπέρριψεν ἐκεῖ τὰ τριάκοντα ἀργύρια, κατόπιν δὲ ἠτύοκτόνησεν.

84. Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου.

(Μαθ. ΚΕ', 11 - 32)

'Η ἀπόφασις τοῦ Συνεδρίου δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκτελεσθῇ, ἀν δὲν ἐπεκυρώνετο ἀπὸ τὸν Ρωμαῖον διοικητὴν τῆς Ἰουδαίας. Ἐφεραν λοιπὸν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ Διοικητήριον, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο μὲ τὸ ρωμαϊκὸν του ὄνομα Π ρ α ι τ ῶ ρ ι ο ν. Διοικητὴς ἦτο τότε ὁ Π ὄ ν τ ι ο ς Π ι λ ᾶ τ ο ς.

'Ο Πιλάτος, ὅταν ἤκουσε τὴν κατηγορίαν, ὅτι δηλαδὴ ὁ Ἰησοῦς ἐβλασφήμησε ὀνομάσας τὸν ἑαυτὸν τοῦ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, δὲν εὗρθε ταύτην σοβαρὰν καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐγκρίνη τὴν καταδικήν. Οἱ Ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων κατηγορήσαν τότε τὸν Ἰησοῦν, ὅτι ὠνόμαζε τὸν ἑαυτὸν Του βασιλέα τῶν Ἰουδαίων. Τὸν κατηγορήσαν δηλαδὴ, ὅτι ἦτο ἐπαναστάτης κατὰ τῶν Ρωμαίων.

'Ο Πιλάτος ἐρωτᾷ τὸν Ἰησοῦν :

— Σὺ εἶσαι ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων ;

'Ο Ἰησοῦς ἀπεκρίθη :

— Δὲν εἶμαι Βασιλεὺς, ὅπως οἱ Βασιλεῖς τῆς γῆς. Διότι τότε οἱ ἄνθρωποι μου θὰ ἤρχοντο νὰ μὲ ἐλευθερώσουν. Ἐγὼ ἤλθον εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ διδάξω τὴν ἀλήθειαν.

Διὰ τοῦτο ἀπέστειλε τὸν Ἰησοῦν πρὸς τὸν Ἡρώδη τὸν Ἀντίπαν, ὁ ὁποῖος εὗρίσκετο τὰς ἡμέρας ἐκείνας εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡρώδης, ἐπειδὴ δὲν εὗρε καμμίαν κατηγορίαν λογικὴν, τὸν ἀπέστειλε πάλιν πρὸς τὸν Πιλάτον.

'Ο Πιλάτος ἀντελήφθη, ὅτι εἶχεν ἐμπρὸς του ἓνα Ἀθῶν, τὸν ὁποῖον κατεδίωκον οἱ Ἄρχιερεῖς διὰ προσωπικοὺς λόγους. Ἐσκέφθη τότε ὁ Πιλάτος νὰ εὕρη τρόπον, νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ.

'Υπῆρχε συνήθεια νὰ ἀπελευθερώνουν κατὰ τὸ Πάσχα ἓνα Ἐβραῖον καταδικόν. Ἐζῆ τότε φυλακισμένος ἓνας ἀπαίσιος κακοῦργος, ὀνομαζόμενος Βαραββᾶς. Τοῦτον λοιπὸν παρουσίασεν ὁ Πιλάτος εἰς τοὺς Ἰου-

δαίους και ήρώτησεν αυτούς ποῖον θέλουν νά ἀπολύσῃ, τὸν Ἰησοῦν ἢ τὸν Βαραββᾶν.

Ὁ Ἰουδαϊκὸς ὄμιλος, τὸν ὁποῖον εἶχον συγκεντρώσει οἱ Ἀρχιερεῖς, ἐφώνηξε :

— Τὸν Βαραββᾶν θέλομεν νά ἀπολύσῃς.

— Καὶ τί νά κάμω τὸν Ἰησοῦν ; ήρώτησε πάλιν ὁ Πιλάτος.

— Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν ! ἐκραύγαζεν ὁ ὄμιλος.

Ὁ Πιλάτος τότε, μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἔδιδε κάποιαν διέξοδον εἰς τὴν μανίαν τοῦ ὄμιλου, διέταξε νά μαστιγωθῇ ὁ Ἰησοῦς. Οἱ στρατιῶται μετὰ τὴν μαστίγωσιν ἐνέδυσαν αὐτὸν μετὰ πορφύραν, ὅπως ἐνεδύοντο οἱ Βασιλεῖς, καὶ ἔθεσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ στέφανον ἐξ ἀκανθῶν. Ὁ Πιλάτος τὸν παρουσίασεν εἰς τὸν ὄμιλον καὶ εἶπεν :

— Ἴδου ὁ ἄνθρωπος.

Οἱ Ἑβραῖοι δὲ ἔπαυον νά φωνάζουν « σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν ». Ἐπειδὴ δὲ ἔβλεπον τοὺς δισταγμοὺς τοῦ Πιλάτου, ἤρχισαν νά

φωναίνουν ὅτι, ἂν δὲν θανατώσῃ τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος ὠνόμαζε τὸν ἑαυτὸν τοῦ Βασιλέα, δὲν εἶναι φίλος τοῦ Καίσαρος.

Ὁ Πιλάτος ἐφοβήθη. Ἐκάμεν ἐν τούτοις μίαν τελευταίαν προσπάθειαν. Παρουσίασε τὸν Ἰησοῦν ἐνώπιον τοῦ ὄχλου καὶ εἶπε :

— Τί κακὸν ἔκαμεν ;

Ὁ ὄχλος ὅμως ἐκραύγαζε :

— Σταυρωθήτω !

Ὁ Πιλάτος ἐνίψε τὰς χεῖράς του καὶ εἶπεν :

— Ἀθῶος εἶμαι ἀπὸ τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Σεῖς εἴσθε ὑπεύθυνοι.

Ὁ ὄχλος τῶν Ἑβραίων ἐφώναζε :

— Τὸ αἷμά του ἐπάνω εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὰ παιδιά μας.

Ὁ Πιλάτος παρέδωσε τέλος τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸν ἐβραϊκὸν ὄχλον, ἵνα σταυρωθῇ.

85. Ἡ Σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ.

(*Μαθ. ΚΖ', 32 - 56, Ἰω. ΙΘ' 17 - 37*)

Αἱ θανατικαὶ ἐκτελέσεις ἐγίνοντο εἰς ἓνα τόπον, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Γολγοθᾶς, δηλαδὴ Κρανίου τόπος. Ἐκεῖ ὠδηγήθη ὁ Ἰησοῦς φέρων εἰς τοὺς ὤμους ὁ ἴδιος τὸν Σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου Του. Εἰς τὸν δρόμον, ἐπειδὴ ἀπὸ τὰς κακουχίας καὶ τὸ βάρος ἔπεσε κάτω, ἠγγάρευσαν διὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ Σταυροῦ ἓνα ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν Κυρήνην, ὀνομαζόμενον Σίμωνα (*Σίμωνα τὸν Κυρηναῖον*).

Ἦτο μεσημβρία, ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν Γολγοθᾶ. Ἐκάρφωσαν μὲ καρφιά (ἤλους) τὰς Χεῖρας καὶ τοὺς Πόδας Του ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ ἔστησαν τὸν Σταυρὸν ὄρθιον. Μαζί Του ἐσταύρωσαν καὶ δύο ληστές, ἓνα ἐκ δεξιῶν τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἓνα ἐξ ἀριστερῶν.

Καθ' ὃν χρόνον ἐσταύρωνον Αὐτόν, ὁ Ἰησοῦς ἐν τῇ μακροθυμίᾳ Του ἔλεγε συγχωρῶν τοὺς σταυρωτάς Του :

— Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασιν τί ποιοῦσιν.

Εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ Σταυροῦ εἶχον γράψαι :

Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.

Πολλοὶ ἐκ τοῦ ὄχλου περιέπαιζον ἀκόμη καὶ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔλεγον :

— Σὺ, ὁ ὅποιος δύνασαι νὰ κρημίνισῃς καὶ νὰ ἀνοικοδομήσῃς τὸν Ναὸν εἰς τρεῖς ἡμέρας, κατὰβα τώρα ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ.

Ἄλλοι ἔλεγον :

— Ἄλλους ἔσωσες, τὸν ἑαυτὸν σου δὲν δύνασαι νὰ σώσῃς ; Ἄν εἶσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἄς σὲ σώσῃ λοιπὸν ὁ Θεός !

Καὶ ὁ εἷς ἐκ τῶν ληστῶν εἶπε πρὸς Αὐτὸν περιπαικτικoὺς λόγους.
Ὁ ἄλλος ἄλλως ληστής τὸν ἐπέπληξε καὶ τοῦ εἶπε :

— Δὲν φοβεῖσαι τὸν Θεὸν σὺ ὁ ἔνοχος, ἀλλὰ περιπαίζεις ἔνα Ἄθῶον ;

Πρὸς τὸν Ἰησοῦν δὲ ὁ ληστής αὐτός, ὁ ὅποιος εἶχεν ἤδη πιστεύσει, εἶπε :

— *Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου !*

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπήνητησεν :

— Ἀληθῶς σοῦ λέγω, ὅτι σήμερον θὰ εἶσαι μαζί μου εἰς τὸν Παράδεισον !

Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν μητέρα Του πλησίον τοῦ Σταυροῦ μαζί με τὸν ἀγαπητὸν Του μαθητὴν Ἰωάννην καὶ εἶπε :

— *Μῆτερ, ἰδοὺ ὁ υἱός σου.*

Πρὸς τὸν Ἰωάννην δὲ εἶπεν :

— *Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου.*

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἂν καὶ ὁ ἥλιος ἐμεσουράνει ἀκόμη, βαθὺ σκότος ἐκάλυψε τὴν γῆν καὶ ἐκράτησε τρεῖς ὥρας. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐφώναζεν :

— *Ἥλί, Ἥλί, λαμὰ σαβαχθαί,* ἦτοι : Θεέ μου, Θεέ μου, διατί με ἐγκατέλειψες :

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀκούσαντας εἶπον ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον :

— Τὸν Ἥλιαν καλεῖ εἰς βοήθειαν.

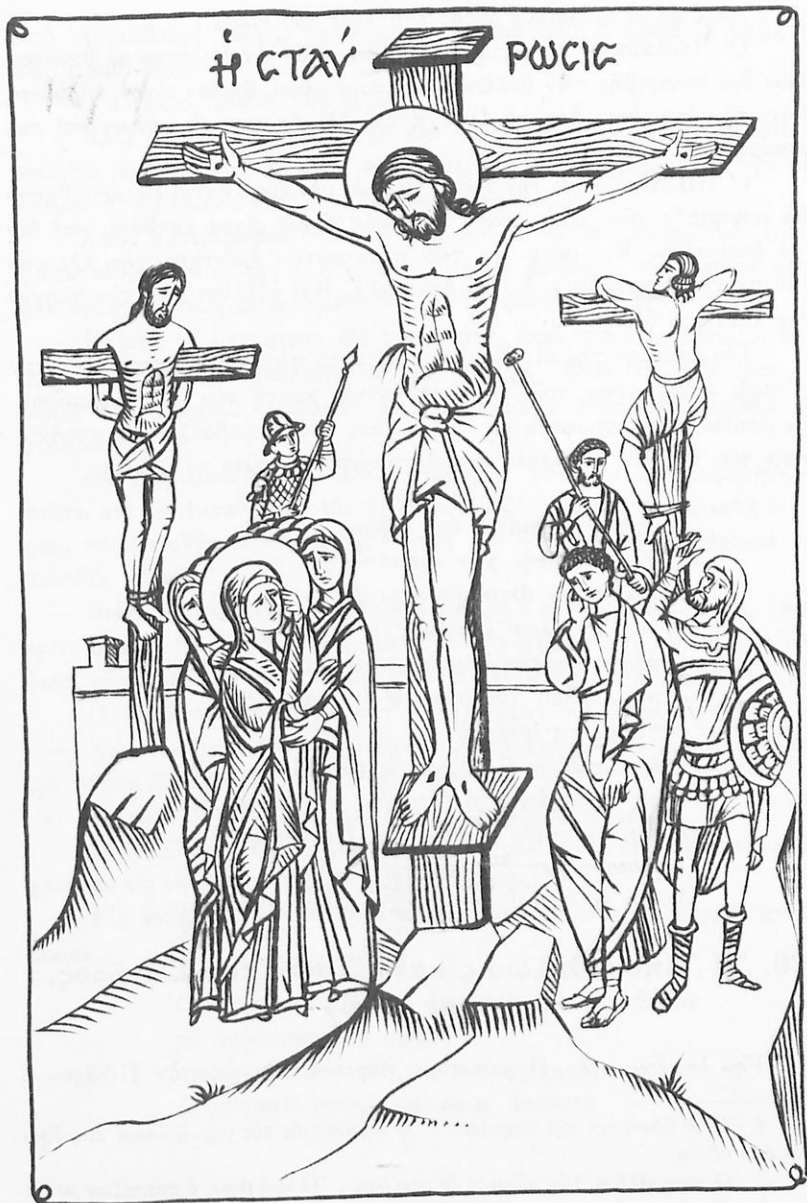
Μετ' ὀλίγον ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

— *Διψῶ.*

Ἐσπευσε τότε εἷς στρατιώτης καὶ προσέφερεν εἰς αὐτὸν χολὴν ἀναμεμιγμένην με ὄξος. Ὁ Χριστὸς ἐδοκίμασε καὶ δὲν ἔπιεν. Ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε τοὺς τελευταίους λόγους Του :

— *Τετέλεσται. Πάτερ, εἰς χεῖράς σου παραδίδωμι τὸ Πνεῦμά μου.*

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν μέγας σεισμὸς συνεχλόνησε τὴν γῆν. Βράχοι ἐσχίσθησαν, τάφοι ἠνοιχθήσαν καὶ τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα ἐσχίσθη εἰς δύο. Ὅλοι ὅσοι παρευρίσκοντο ἐκεῖ κατετρόμαξαν. Ἐλεγον δέ :

Ἄληθῶς, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο Υἱὸς τοῦ Θεοῦ !

Οἱ Ἰουδαῖοι ἐν τῷ μεταξύ ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Πιλάτον νὰ θανατωθῶν διὰ συντριβῆς τῶν μελῶν οἱ ἐσταυρωμένοι, ἂν δὲν εἶχον ἀποθάνει, διότι τὴν ἐπομένην ἦτο τὸ Πάσχα καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ μένουσ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ καὶ ἄταφοι.

Ὁ Πιλάτος ἔδωκε τὴν ἄδειαν. Καὶ οἱ μὲν δύο λησταὶ ἐθανατώθησαν διὰ συντριβῆς τῶν μελῶν των, ὁ Ἰησοῦς ὅμως εἶχεν ἀποθάνει καὶ δὲν τὸν ἐπεύραζαν. Εἰς μόνον ἐκ τῶν στρατιωτῶν ἐκέντησε τὴν πλευρὰν Του μὲ τὴν λόγχην του, διὰ νὰ βεβαιωθῇ. Καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν πληγὴν του αἷμα καὶ ὕδωρ.

Τὴν ἐσπέραν τῆς Μ. Πέμπτης μετὰ τὸ πέμπτον Εὐαγγέλιον, ὅταν ὁ ἱερεὺς ἐξερχόμενος τοῦ Ἁγίου Βήματος κρατῇ τὸν Ἐσταυρωμένον, τὸν ὅποιον ἀφοῦ περιφέρῃ εἰς τὸν κυρίως ναόν, προβάλλει εἰς προσκύνησιν τῶν πιστῶν, ψάλλεται τὸ παθητικώτατον τοῦτο κάθισμα :

*Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλον
ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας¹,
στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται
ὁ τῶν ἀγγέλων Βασιλεύς,
ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται
ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις²,
ράπισμα κατεδέξατο
ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ,
ἡλεις προσηλώθη ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας,
λόγχῃ ἐκεντήθη ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου.
Προσκυνοῦμεν Σου τὰ πάθη, Χριστέ,
δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἐνδοξὸν Σου Ἀνάστασιν.*

86. Ἡ Ἀποκαθήλωσις καὶ ἡ Ταφὴ τοῦ Σωτῆρος.

(Ἰωαν. ΙΘ' 31 - 42)

Τὴν ἐσπέραν τῆς Παρασκευῆς παρουσιάσθη εἰς τὸν Πιλάτον ὁ

1. Ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας : Ὁ δημιουργὸς τῆς γῆς, ἡ ὁποία περιβρέχεται ἀπὸ ὕδατα.

2. Ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις : Ὁ κρύπτων, ὁ σκεπάζων μὲ τὰ νέφη τὸν οὐρανόν.

ἀπὸ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ δοθῇ ἡ ἄδεια νὰ θάψῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Πιλάτος ἔδωσε τὴν ἄδειαν.

Μαζὶ μὲ τὸν Ἰωσήφ ἐτῆγε καὶ ἄλλος ἐπίσημος Ἰουδαῖος καὶ ἐν κρυπτῷ μαθητῆς τοῦ Κυρίου, ὁ Νικόδημος. Οὗτος ἔφερε μαζὶ του καὶ ἀρώματα, σμύρναν καὶ ἀλόην, διὰ τὸν ἐνταφιασμόν.

Ἀφοῦ κατεβίβασαν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ τὸ σεπτὸν σῶμα τοῦ Ἰησοῦ (ἀποκαθήλωσαν αὐτόν), ἐτύλιξαν αὐτὸ μὲ σινδόνην, τὴν ὁποίαν ἤλειψαν προηγουμένως μὲ ἀρώματα καὶ τὸ ἠτοιμάσαν διὰ τὴν ταφήν.

Ἐπειτα τὸ μετέφεραν εἰς ἓνα κῆπον, ἐκεῖ πλησίον, ὅπου ὑπῆρχε μνημεῖον — τάφος ἐσκαλισμένος εἰς βράχον. Ἐκεῖ ἐτοποθέτησαν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἐκύλισαν δὲ ἔπειτα μέγα λίθον καὶ ἔφραξαν τὸ στόμιον αὐτοῦ.

Οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄλλοι ἐπίσημοι Ἰουδαῖοι ἐπληροφόρηθησαν ταῦτα καὶ ἔσπευσαν πρὸς τὸν Πιλάτον. Ἐζήτησαν νὰ ἀσφαλισθῇ ὁ τάφος, νὰ κλεισθῇ καλά, νὰ σφραγισθῇ καὶ νὰ τοποθετηθῇ φρουρὰ ἐμπροσθεν αὐτοῦ.

— Διότι, εἶπον, ἐνεθυμήθημεν, ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπε κάποτε, ὅτι εἰς τρεῖς ἡμέρας θὰ ἐγερθῇ. Φοβούμεθα λοιπὸν μήπως οἱ μαθηταὶ Τοῦ κλέψωσι τὸ σῶμά Του καὶ εἰπώσιν ἔπειτα, ὅτι ἦ γέ ρ θ η ἐ κ ν ε κ ρ ῶ ν.

Ὁ Πιλάτος δὲν ἔφεραν ἀντίρρησην, ἀλλὰ τοὺς εἶπε :

— Κουστωδῖαν (φρουρὰν) ἔχετε. Ὑπάγετε λοιπὸν καὶ ἀσφαλίσατε τὸν τάφον, ὅπως σεῖς γνωρίζετε.

Διέταξε δὲ νὰ μείνῃ καὶ φρουρὰ πρὸ τοῦ τάφου.

Οἱ Ἰουδαῖοι μετέβησαν, ἐσφράγισαν τὸν τάφον καί, ἀφοῦ εἶδον τὴν φρουρὰν εἰς τὴν θέσιν τῆς, ἀνεχώρησαν ἡσυχοί.

Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος τούτου ψάλλεται τὸ κάτωθι ἀπολυτίκιον :

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν
τὸ ἄχραντόν Σου σῶμα,
σινδόνη καθαυρᾶ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν,
ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΑΤΟΝ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

87. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ.

(*Μάρκ. ΙΣΤ', 1 - 8* καὶ *Ματθ. ΚΗ', 1 - 7*)

Τὴν αὐγὴν τῆς μετὰ τὸ Σάββατον πρώτης ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μαρία ἡ μήτηρ τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμῃ ἦλθον εἰς τὸν τάφον φέρουσαι ἀρώματα καὶ μύρον, διὰ νὰ ἀλείψωσι τὸ σεπτὸν σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

Αἱ μυροφόροι γυναῖκες ἔλεγον ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην :

— Ποῖος θὰ ἀποκυλίσῃ τὸν λίθον τοῦ μνημείου ;

Ἐγνώριζον, ὅτι ὁ λίθος ἦτο βαρύτερος.

Ὅταν ἐπλησίασαν εἰς τὸν τάφον, εἶδον μὲ ἀπορίαν, ὅτι ὁ μὲν λίθος εἶχεν ἀποκυλισθῆ, οἱ φρουροὶ δὲ τοῦ τάφου εἶχον πέσει κάτω εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἦσαν κατατρομαγμένοι.

Εἶδον τότε μὲ τρόπον καὶ αὐταὶ ἐπὶ τοῦ ἀποκεκυλισμένου λίθου καθήμενον ἓνα ἄγγελον, ὁ ὁποῖος εἶπεν εἰς αὐτάς :

— Μὴ φοβεῖσθε. Ζητεῖτε τὸν Ἰησοῦν τὸν ἐσταυρωμένον ; Δὲν εἶναι ἐδῶ. Ἀνεστήθη. Ἴδου ὁ τάφος, ὅπου τὸν ἐνεταφίασαν, εἶναι κε-

νός. Ὑπάγετε λοιπὸν ταχέως καὶ εἶπατε τοῦτο εἰς τοὺς μαθητάς.

Αἱ μυροφόροι ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ ἀναζητήσουν τοὺς μαθητάς καὶ νὰ τοὺς εἶπουν τὴν χαρμόσουν εἶδησιν. Εἰς τὸν δρόμον συνήντησαν τὸν

Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος τὰς ἐχαιρέτισεν. Αὐταί, ὅταν τὸν εἶδον, προσελθοῦσαι ἐκράτησαν αὐτοῦ τοὺς πόδας καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ.

Ὁ Κύριος ὠμίλησε πρὸς αὐτάς καὶ εἶπε :

— Μὴ φοβεῖσθε ! Ὑπάγετε καὶ εἶπατε εἰς τοὺς μαθητάς νὰ συγκεντρωθῶν εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ ἐκεῖ θὰ με ἴδουν.

Αἱ γυναῖκες ἔσπευσαν νὰ εὔρουν τοὺς Μαθητὰς καὶ νὰ τοὺς ἀναγγείλουν τὴν μεγάλην εἶδησιν, ὅτι δηλ. ὁ Χριστὸς Ἄνέστη. Ἐκεῖνοι δὲν ἐπίστευον, ὁ Πέτρος δὲ καὶ ὁ Ἰωάννης ἔτρεξαν ἀμέσως εἰς τὸ μνημεῖον. Πράγματι εὔρον τὸν τάφον ἀνοικτόν, εἰσῆλθον καὶ εἶδον τὴν νεκρικὴν σινδόνην. Τὸ Σῶμα τοῦ Σωτῆρος δὲν ἦτο ἐκεῖ. Ὁ Ἰησοῦς, καθὼς εἶχε προείπει, εἶχεν ἀναστηθῆ ἔκ νεκρῶν. Κατήργησε τὸν θάνατον διὰ τοῦ θανάτου καὶ ἐχάρισεν εἰς τοὺς νεκροὺς τὴν ζωὴν.

Εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ψάλλονται :

α' (Ἀπολυτίκιον)

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας,
καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος.

β' (Κοντάκιον)

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες, Ἀθάνατε,
ἀλλὰ τοῦ Ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν
καὶ ἀνέστης ὡς νικητής, Χριστέ ὁ Θεός,
γυναεὶ μυροφόροις
φθεγξάμενος Χαίρετε
καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις
εἰρήνην δωρούμενος,
ὁ τοῖς πεσοῦσι
παρέχων ἀνάστασιν.

(Κανὼν εἰς τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα)

Ἀναστάσεως ἡμέρα,
λαμπρυνθῶμεν λαοί,
Πάσχα Κυρίου, Πάσχα.
Ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν
καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν
Χριστὸς ὁ Θεός
ἡμᾶς διεβίβασεν,
ἐπινίκιον ἄδοντας.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα
 ἢ μία τῶν Σαββάτων,
 ἢ βασιλὶς καὶ Κυρία,
 ἑορτῶν ἑορτὴ
 καὶ πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρεων,
 ἐν ἣ εὐλογοῦμεν
 Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

88. "Ἄλλαι ἐμφανίσεις τοῦ Κυρίου.

(Λουκ. ΚΑ'. 13 - 40, Ἰω. Κ', 19 - 20 καὶ ΚΑ', 1 - 23)

α) Εἰς Ἐμμαούς.

Δύο ἐκ τῶν μαθητῶν ἐπορεύοντο ὀλίγον μετὰ τὴν Ἀνάστασιν εἰς μίαν πόλιν πλησίον τῆς Ἱερουσαλήμ, τὴν ὁποίαν ὠνόμαζον Ἐ μ μ α ο ὄ ς.

Ἐνῶ εὐρίσκοντο καθ' ὁδὸν καὶ συνωμίλουν διὰ τὰ γεγονότα, παρουσιάσθη ἕξαφνα εἰς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ ὁδοιπορῇ μαζί των. Ἐλαβε δὲ μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν των καὶ κατηγορήσεν αὐτούς, διότι εἶχον ἀμφιβολίας διὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ. Εἶπε δὲ εἰς αὐτούς : — "Ὅλα ὅσα συνέβησαν προελέχθησαν ὑπὸ τῶν προφητῶν καὶ ἔπρεπε νὰ συμβοῦν. Πῶς δὲν τὰ πιστεύετε ;

Ἄφου ἔφθασαν εἰς τὴν πόλιν Ἐμμαούς, οἱ δύο μαθηταὶ παρεκάλεσαν τὸν ἄγνωστον εἰς αὐτούς συνοδοιπόρον των νὰ δεχθῇ νὰ δειπνήσουν μαζί.

Ἐκεῖνος ἐδέχθη.

Ὅταν ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ ἄγνωστος ἔλαβε τὸν ἄρτον, τὸν ἠλόγησε καὶ ἔπειτα τὸν ἔκοψε καὶ ἤρχισε νὰ τὸν μοιράζῃ. Τότε οἱ δύο μαθηταὶ ἀνεγνώρισαν ἕξαφνα, ὅτι ἦτο Ἐ κ ε ῖ ν ο ς, ὁ Δ ι δ ἄ σ κ α λ ο ς. Ἀμέσως ὅμως ὁ Κύριος ἐχάθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των.

β) Εἰς Ἱερουσαλήμ.

Οἱ δύο μαθηταὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Εὗρον τοὺς ἄλλους μαθητάς συγκεντρωμένους εἰς μίαν οἰκίαν καὶ διηγῆθησαν εἰς αὐτούς, ὅτι εἶδον τὸν Κύριον. Μερικοὶ ἐκ τῶν μαθητῶν ἐδυσπίστουσαν ἀκόμη.

Ἐνῶ συνωμίλουν, ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἡ ὁποία ἦτο κλειστή, διότι ἐφοβοῦντο

τοὺς Ἰουδαίους, ἔξαφνα παρουσιάσθη ἐν μέσῳ αὐτῶν ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπεν :

— *Εἰρήνη ὑμῖν !*

Οἱ μαθηταὶ κατετρόμαξαν. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς καθησυχάζει :

— Διατί φοβεῖσθε ; Ἐγὼ εἰμαι. Ἴδου αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες μου μετὰ τὰ σημάδια τῶν ἥλων. Ἐγγίσατέ με, διὰ νὰ βεβαιωθῆτε.

Οἱ μαθηταὶ τότε ἀνεθάρρησαν καὶ ἔσπευσαν χαρούμενοι νὰ προσκυνήσουν τὸν Διδάσκαλον. Οὗτος δὲ λέγει πάλιν εἰς αὐτούς :

— *Εἰρήνη ὑμῖν !* Καθὼς με ἀπέστειλεν ὁ Πατήρ, οὕτω καὶ ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς. Λάβετε πνεῦμα Ἅγιον. Ὅσων συγχωρήσητε τὰς ἁμαρτίας, ἃς εἶναι συγχωρημένα.

Ἄφοῦ εἶπε τοὺς λόγους τούτους ὁ Κύριος, ἐξηφανίσθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν μαθητῶν.

γ) Εἰς τὸν δύσπιστον Θωμᾶν.

Εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν, ὁ Θωμᾶς, ἀπουσίαζεν ἀπὸ τὴν συγκέντρωσιν τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅπου ἐφάνη ὁ Κύριος. Ὅταν εἶδον τὸν Θωμᾶν οἱ ἄλλοι μαθηταὶ, εἶπον πρὸς αὐτόν :

— Εἶδομεν τὸν Κύριον.

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἐπίστευσε καὶ ἔλεγεν :

— Ἄν δὲν ἴδω εἰς τὰς χεῖράς Του τὸν τύπον τῶν ἥλων καὶ ἂν δὲν βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων καὶ τὴν χεῖράν μου εἰς τὴν πλευράν Του, δὲν θὰ πιστεύσω.

Ὅκτῶ ἡμέρας μετὰ τὴν Ἀνάστασιν ἦσαν πάλιν συγκεντρωμένοι ὅλοι οἱ Μαθηταὶ καὶ ὁ Θωμᾶς μετ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἐμφανίζεται πάλιν ἐν μέσῳ αὐτῶν ὁ Κύριος καὶ λέγει :

— *Εἰρήνη ὑμῖν !*

Στραφεῖς δὲ πρὸς τὸν Θωμᾶν, τοῦ εἶπε :

— Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ἐδῶ εἰς τὴν χεῖρα καὶ εἰς τὴν πλευράν μου καὶ μὴ εἶσαι ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός.

Ὁ Θωμᾶς τότε προσεκύνησεν Αὐτὸν καὶ εἶπε :

— Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου.

Εἶπε τότε ὁ Ἰησοῦς πρὸς τὸν Θωμᾶν :

— Θωμᾶ, με εἶδες καὶ ἐπίστευες ; Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες.

δ) Εἰς Γαλιλαίαν.

Μετά τινος ἡμέρας κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Ἰησοῦ εἶχον συγκεντρωθῆ οἱ μαθηταὶ εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Ἐκεῖ πάλιν ἐνεφανίσθη εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπε :

— Σᾶς ἀποστέλλω νὰ διδάξετε ὅλα τὰ Ἔθνη. Πηγαίνετε καὶ φωτίσατε τοὺς λαούς. Βαπτίζετε αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ διδάσκετε τὰς ἐντολάς μου.

ε) Εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Τιβεριάδος.

Πάλιν ἐνεφανίσθη ὁ Κύριος εἰς τοὺς μαθητάς Του, ὅταν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐψάρευον μὲ τὸ πλοῖόν των εἰς τὴν λίμνην τῆς Τιβεριάδος. Ἦσαν ἑπτὰ. Ὁ Σίμων Πέτρος, ὁ Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, ὁ Ναθαναήλ, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου Ἰωάννης καὶ Ἰάκωβος καὶ δύο ἀκόμη ἄλλοι.

Οἱ ἑπτὰ ἀλιεῖς δὲν εἶχον κατορθώσει καθ' ὅλην τὴν νύκτα νὰ πιᾶσουν ἰχθῦς. Περὶ τὴν πρωτῶν εἶδον ἰστάμενον εἰς τὴν παραλίαν τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν ἀμέσως. Ὁ Ἰησοῦς ἐζήτησεν ἀπὸ αὐτοὺς τροφήν, ἀλλ' ἐκεῖνοι ἀπήντησαν, ὅτι δὲν ἔπιασαν καθόλου ἰχθῦς.

Εἶπε τότε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς :

— Ρίψατε τὸ δίκτυον εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ πλοίου.

Ἐκεῖνοι ὑπήκουσαν καὶ μετ' ὀλίγον ἐδυσκολεύθησαν νὰ ἀνασύρουν τὸ δίκτυον, λόγῳ τοῦ βάρους τῶν ἰχθῶν.

Ἀμέσως τότε τὸν ἀνεγνώρισαν καὶ ὁ Ἰωάννης ἐφώνησεν :

— Ὁ Κύριος εἶναι !

Προσέτρεξαν ὅλοι καὶ προσεκύνησαν ἐν ἀγαλλιάσει τὸν Κύριον.

Καὶ ἄλλαι ἐμφανίσεις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν Εὐαγγελιστῶν καὶ τῶν Ἀποστόλων : εἰς τὸν Πέτρον (Λουκ. Δ' 25), εἰς τὴν Μαρίαν Μαγδαληνὴν (Μαρκ. ΙΣΤ' 9 - 11), εἰς 500 ἀδελφοὺς (Α' Κορινθ. ΙΕ' 6) καὶ εἰς Ἰάκωβον τὸν Ζεβεδαίου (Α' Κορινθ. ΙΕ' 7).

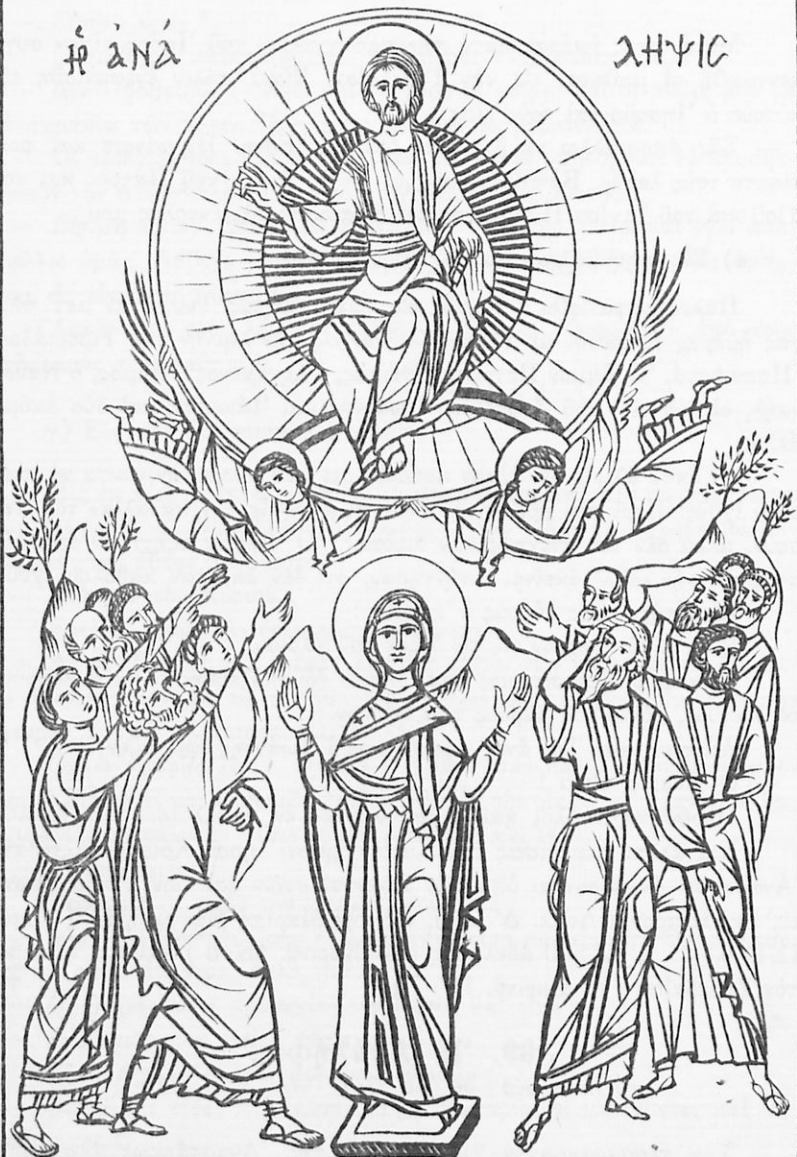
89. Ἡ Ἀνάληψις.

(Λουκ. ΚΑ', 50 - 53, Πράξ. Ἀπ. Α', 3 - 12)

Τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως ἐφανερώθη ὁ Κύριος εἰς τοὺς μαθητάς, οἱ ὅποιοι εἶχον συγκεντρωθῆ εἰς τὴν Ἱερου-

Ἡ ἈΝΑ

ΛΗΨΙΣ

σαλήμ. Ἦλθε κατόπιν μετ' αὐτῶν εἰς τὸ παρὰ τὴν Βηθανίαν ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐκεῖ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὰς τελευταίας ἐντολάς. Τοὺς εἶπε δὲ νὰ μὴ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ νὰ περιμένουν ἐκεῖ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς αὐτοὺς. Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, θὰ ἐκήρυττον τὸ *Ἐὐαγγέλιον τῆς Σωτηρίας* εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Κατόπιν ὕψωσε τὰς χεῖρας καὶ ἠλόγησεν αὐτοὺς. Ἐνῶ δὲ ἔκαμνε τοῦτο, ἀπεχωρίζετο σιγὰ σιγὰ τῶν μαθητῶν ἀναλαμβάνοντες πρὸς τὸν οὐρανόν, μία νεφέλη δὲ περιέβαλεν Αὐτὸν καὶ τὸν ἀπέκρυψε τέλος ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν μαθητῶν.

Οἱ μαθηταὶ ἐβλεπον ἀκόμη ἕκθαμβοὶ πρὸς τὴν διεύθυνσιν ὅπου ἀνελήφθη ὁ Κύριος. Παρουσιάσθησαν τότε δύο ἄγγελοι μὲ κατάλευκα ἐνδύματα καὶ λέγουν πρὸς αὐτοὺς :

— Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί βλέπετε εἰς τὸν Οὐρανόν ; Οὗτος ὁ Ἰησοῦς, ὁ ἀναληφθεὶς εἰς τὸν Οὐρανόν, θὰ ἔλθῃ πάλιν εἰς τὸν κόσμον καθ' ὃν τρόπον « *ἐθεάσασθε Αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν Οὐρανόν* ».

Οἱ μαθηταὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ εὐλογοῦντες καὶ δοξάζοντες τὸν Κύριον.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀναλήψεως ἔχει ὡς ἑξῆς :

*Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν,
χαροποιήσας τοὺς μαθητάς τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας,
ὅτι Σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτῆς τοῦ κόσμου.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Σελίς

Α' Θρησκευτική καὶ ἠθικὴ κατάστασις τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως.....	
1. Θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ κατάστασις τοῦ Ἐθνικοῦ κόσμου.....	5
2. Θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ κατάστασις τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ.....	7
Β'. Προσδοκία τῆς ἐλευσεως Σωτῆρος τοῦ κόσμου.....	9
Γ'. Ἡ Καινὴ Διαθήκη.....	10

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Γέννησις καὶ παιδικὴ ἡλικία τοῦ Χριστοῦ.

1. Ζαχαρίας καὶ Ἐλισάβετ.....	11
2. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.....	13
3. Ἡ Θεοτόκος ἐπισκέπτεται τὴν Ἐλισάβετ.....	15
4. Ἡ Γέννησις Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.....	16
5. Ἡ Γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.....	17
6. Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου.....	20
7. Ἡ Προσκύνησις τῶν Μάγων.....	23
8. Ἡ εἰς Αἴγυπτον φυγὴ τῆς Ἰερᾶς Οἰκογενείας.....	25
9. Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετὴς ἐν τῷ Ναῶ.....	26

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἄρχὴ ἀναγνωρίσεως τοῦ Ἰησοῦ ὡς Διδασκάλου. Οἱ πρῶτοι μαθηταὶ αὐτοῦ.

10. Τὸ κήρυγμα Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ.....	29
11. Ἡ Βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ.....	31
12. Ὁ Ἰησοῦς ἀρχίζει τὴν διδασκαλίαν Του καὶ ἀποκτᾷ τοὺς πρῶτους μαθητάς.....	33
13. Τὸ πρῶτον θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας.....	34
14. Ὁ Ἰησοῦς ἐκδιώκει τοὺς ἐμπόρους ἐκ τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος.....	36
15. Συνομιλία τοῦ Ἰησοῦ μετὰ τὸν Νικόδημον. Ἡ περὶ ἀναγεννήσεως διδασκαλία Του.....	38
16. Σύλληψις καὶ φυλάξις τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. Ἀποκεφάλισις αὐτοῦ.....	39

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ὁ Ἰησοῦς Διδάσκαλος καὶ θαυματουργός.

17. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρεῖτις.....	41
18. Ἡ διὰ λόγου θεραπεία τοῦ υἱοῦ τοῦ αὐλικοῦ.....	43
19. Ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοῦμ—Θεραπεία τοῦ δαιμονιζομένου καὶ ἄλλων ἀσθενῶν.....	44

20.	Ἡ ἐκλογὴ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων	45
21.	Ἡ ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλία	47
22.	Οἱ Μακαρισμοὶ	48
23.	Συστάσεις τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τοὺς μαθητὰς Του διὰ τὴν καλὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου των	49
24.	Ἡ συμπλήρωσις τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου	50
	α) Περὶ φόνου	50
	β) Περὶ ὄρκου	51
	γ) Περὶ ἀνεξικακίας	52
	δ) Περὶ ἀγάπης	52
	ε) Περὶ ἐλεημοσύνης	53
	στ) Περὶ προσευχῆς	53
	ζ) Περὶ νηστείας	56
	η) Περὶ Θείας Προνοίας	56
	θ) Περὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ἄνθρωπος.	57
	ι) Περὶ σταθερᾶς πίστεως	58
25.	Ποίαν ἐντύπωσιν ἔκαμε καὶ ποίαν σημασίαν ἔχει διὰ τοὺς Χριστιανοὺς ἡ ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλία	59

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ὁ Ἰησοῦς συνεχίζει τὴν δρᾶσιν καὶ διδασκαλίαν Του ἐν Γαλιλαίᾳ.

26.	Ἡ θεραπεία τοῦ λεπροῦ καὶ τοῦ παραλυτικοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου τῆς Καπερναοῦμ	60
27.	Ἡ ἀνάστασις τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας ἐν Ναΐν	61
28.	Ὁ Ἰησοῦς συγχωρεῖ τοὺς εἰλικρινῶς μετανοοῦντας	63
29.	Ὁ Ἰησοῦς συνεχίζει τὴν διδασχὴν Του εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰς κώμας τῆς Γαλιλαίας — Αἱ παραβολαὶ τοῦ Ἰησοῦ	64
30.	Ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέως	65
31.	Ἡ παραβολὴ τῶν ζιζανίων	67
32.	Ἡ παραβολὴ τοῦ κόκκου σινάπεως καὶ τῆς ζύμης	68
33.	Ὁ Ἰησοῦς λέγει καὶ ἄλλας παραβολὰς πρὸς τοὺς μαθητὰς Του	69
34.	Ὁ Ἰησοῦς τονίζει τὴν σημασίαν τοῦ Ἀποστολικοῦ ἔργου	70
35.	Ὁ Ἰησοῦς σταματᾷ τὴν τρικυμίαν καὶ τοὺς ἀνέμους	71
36.	Ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν — Θεραπεία τοῦ δαιμονιζομένου	72
37.	Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Καπερναοῦμ	73
38.	Ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαείρου	74
39.	Οἱ δώδεκα μαθηταὶ ἀναλαμβάνουν τὸ Ἀποστολικὸν ἔργον. Ὁδηγίαι τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τοὺς Ἀποστόλους	76

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἡ ἀντίδρασις τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων. Ἐμπέδωσις τῆς πίστεως τῶν μαθητῶν Του.

40.	Ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱερουσόλυμα. Τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παραλύτου. Αἱ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ κατηγορίαι τῶν Φαρισαίων	78

41. Τὸ θαῦμα τῆς διατροφῆς τῶν πεντακισχίλιων.....	80
42. Ὁ Ἰησοῦς περιπατεῖ ἐπὶ τῆς θαλάσσης.....	82
43. Αἱ ἀντιρρήσεις καὶ κατηγορίαι τῶν Φαρισαίων καὶ Γραμματέων κατὰ τοῦ Ἰησοῦ.....	83
44. Ὁ Ἰησοῦς στηλιθεῖν τὴν ἀπιστίαν τῶν Φαρισαίων καὶ Γραμματέων.....	84
45. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου.....	85
46. Ὁ Ἰησοῦς μεταβαίνει εἰς τὴν χώραν τῆς Τύρου καὶ Σιδῶνος. Θεραπεία δαιμονιζομένης κόρης.....	86
47. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν κοφάλαον εἰς Δεκάπολιν καὶ τὸν τυφλὸν εἰς Βηθσαιδᾶ.....	88
48. Ἡ ὁμολογία τοῦ Πέτρου « Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ».....	88
49. Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος.....	90
50. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν ἐπιληπτικὸν νέον.....	92
51. Ὁ Ἰησοῦς διδάσκει περὶ πίστεως, ταπεινοφροσύνης καὶ συγχωρήσεως.....	93

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

**Ὁ Διδάσκαλος καὶ εὐεργέτης ἐν φανερῶ διωγμῶ ὑπὸ τῶν
Φαρισαίων καὶ Γραμματέων.**

52. Ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱερουσόλυμα κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Σιχνοπηγίας. Οἱ Φαρισαῖοι διατάσσουσιν τὴν σύλληψιν Του.....	96
53. Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ.....	97
54. Ἐπιστροφή τοῦ Ἰησοῦ εἰς Γαλιλαίαν. Ἡ παραβολὴ τῆς ἀκάρπου συκῆς.....	101
55. Ὁ Ἰησοῦς εἰς Περαιάν. Ἡ θεραπεία τῆς κυφῆς.....	102
56. Ἡ παραβολὴ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου.....	102
57. Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου.....	103
58. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ.....	105
59. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀπολωλὸτος προβάτου καὶ ἡ παραβολὴ τῆς δραχμῆς.....	107
60. Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν.....	108
61. Ἡ παραβολὴ τοῦ τελωνοῦ καὶ τοῦ Φαρισαίου.....	109
62. Ὁ Ἰησοῦς μεταβαίνει εἰς Ἱερουσόλυμα διὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἑγκαινίων καὶ ἐπιστρέφει εἰς Περαιάν.....	111
63. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ οἰκογενείας καὶ εὐλογεῖ τὰ παῖδια.....	112
64. Ὁ διάλογος μὲ τὸν πλούσιον νέον.....	114
65. Ἡ παραβολὴ τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀμπελωνοῦ.....	115
66. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου.....	116
67. Ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεριχώ. Ἡ θεραπεία τῶν δύο τυφλῶν.....	120
68. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος.....	121
69. Τὸ πολῦτιμον μύρον καὶ ὁ Ἰούδας ὁ προδότης.....	122
70. Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ ἀνυψώνει τὴν θέσιν τῆς γυναικὸς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ.....	123

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Αἱ τελευταῖαι πρὸ τῶν Παθῶν ὑψηλαὶ διδασκαλίαι τοῦ Σωτῆρος.

71. Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς Ἱερουσόλυμα.....	124
72. Ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ Ἕλληγες.....	127

73. 'Η παραβολή τῶν κακῶν γεωργῶν.....	127
74. 'Η παραβολή τῶν βασιλικῶν γάμων.....	129
75. 'Ο 'Ιησοῦς ἀποκαλύπτει τὴν νέαν παγίδα τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων καὶ κυνηριάζει αὐτοὺς.....	130
76. 'Η παραβολή τῶν δέκα παρθένων.....	131
77. 'Η παραβολή τῶν ταλάντων.....	132
78. 'Η μέλλουσα κρίσις.....	133

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΩΘΟΝ

Τὰ "Αγία Πάθη.

79. 'Ο Μυστικὸς Δεῖπνος.....	135
80. 'Η τελευταία διδασχὴ τοῦ Σωτῆρος.....	138
81. 'Ο 'Ιησοῦς εἰς τὸν κῆπον Γεθσημανῆ. 'Η σύλληψις Αὐτοῦ.....	140
82. 'Ο 'Ιησοῦς πρὸ τοῦ Ἀρχιερέως "Αννα.....	142
83. 'Ο 'Ιησοῦς πρὸ τοῦ Συνεδρίου.....	143
84. 'Ο 'Ιησοῦς ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου.....	145
85. 'Η Σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ.....	147
86. 'Η Ἀποκαθλώσις καὶ ἡ Ταφὴ τοῦ Σωτῆρος.....	150

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΑΤΟΝ

'Η Ἀνάστασις καὶ ἡ Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου.

87. 'Η Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ.....	152
88. Ἄλλαι ἐμφανίσεις τοῦ Κυρίου.....	155
89. 'Η Ἀνάληψις.....	157
90. Εἰκόνες.....	165
91. Βοηθήματα.....	165
92. Περιεχόμενα.....	161

ΕΙΚΟΝΕΣ

1. 'Ο Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.....	14
2. 'Η Γέννησις τοῦ 'Ιησοῦ.....	19
3. 'Η Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου.....	21
4. 'Η Προσκύνησις τῶν Μάγων.....	24
5. 'Η φυγὴ εἰς Αἴγυπτον.....	25
6. 'Ο 'Ιησοῦς δωδεκαετῆς ἐν τῷ Ναῶ.....	27
7. 'Η Βάπτισις τοῦ 'Ιησοῦ.....	32
8. 'Ο ἐν Κανᾷ γάμος.....	35
9. 'Ο 'Ιησοῦς καὶ ἡ Σαμαρεῖτις.....	42
10. 'Η ἀνάστασις τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας ἐν Ναΐν.....	62
11. 'Η παραβολὴ τοῦ σπορέως.....	66
12. 'Ο 'Ιησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ Του.....	78
13. 'Ο 'Ιησοῦς θεραπεύει τὸν παραλυτικόν.....	79
14. 'Η Μεταμόρφωσις.....	91
15. 'Ο 'Ιησοῦς θεραπεύει τὸν ἐκ γενετῆς τυφλόν.....	99
16. 'Ο Ἄσωτος υἱὸς.....	106
17. 'Η παραβολὴ τοῦ ἀπολωλὸτος προβάτου.....	108

Σελίς

18. Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου	110
19. Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδία	113
20. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου	119
21. Ἡ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς Ἱερουσόλυμα	125
22. Αἱ δέκα Παρθέναι	131
23. Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος	136
24. Ὁ Ἰησοῦς εἰς Γεθσημανῆ	140 - 141
25. Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου	146
26. Ἡ Σταύρωσις τοῦ Ἰησοῦ	149
27. Αἱ Μυροφόροι	153
28. Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Ἰησοῦ	158

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

Πην. Δέλτα, Ἡ Ζωὴ τοῦ Χριστοῦ.

Σ. Νικολαΐδου, Ὁ Ναζωραῖος.

Σερ. Παπακώστα, Αἱ παραβολαὶ τοῦ Κυρίου.

Σερ. Παπακώστα, Τὰ Θαύματα τοῦ Κυρίου.

Σερ. Παπακώστα, Ἡ ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλία.

Εὐαγγελικαὶ Περικοπαί.

Σχολικαὶ ἐκδόσεις.

Τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τὸ κάτωθι βιβλιοστίμον εἰς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν.

Ἀντίτυπον στερούμενον τοῦ βιβλιοσήμου τούτου θεωρεῖται κλεψίτυπον. Ὁ διαθέτων, πωλῶν ἢ χρησιμοποιοῦν αὐτὸ διώκεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ νόμου 1129 τῆς 15/21 Μαρτίου 1946 (Ἐφ. Κυβ. 1946, Α' 108).

